FLORIN PURLUCA

NIHIL SINE BACTERIA

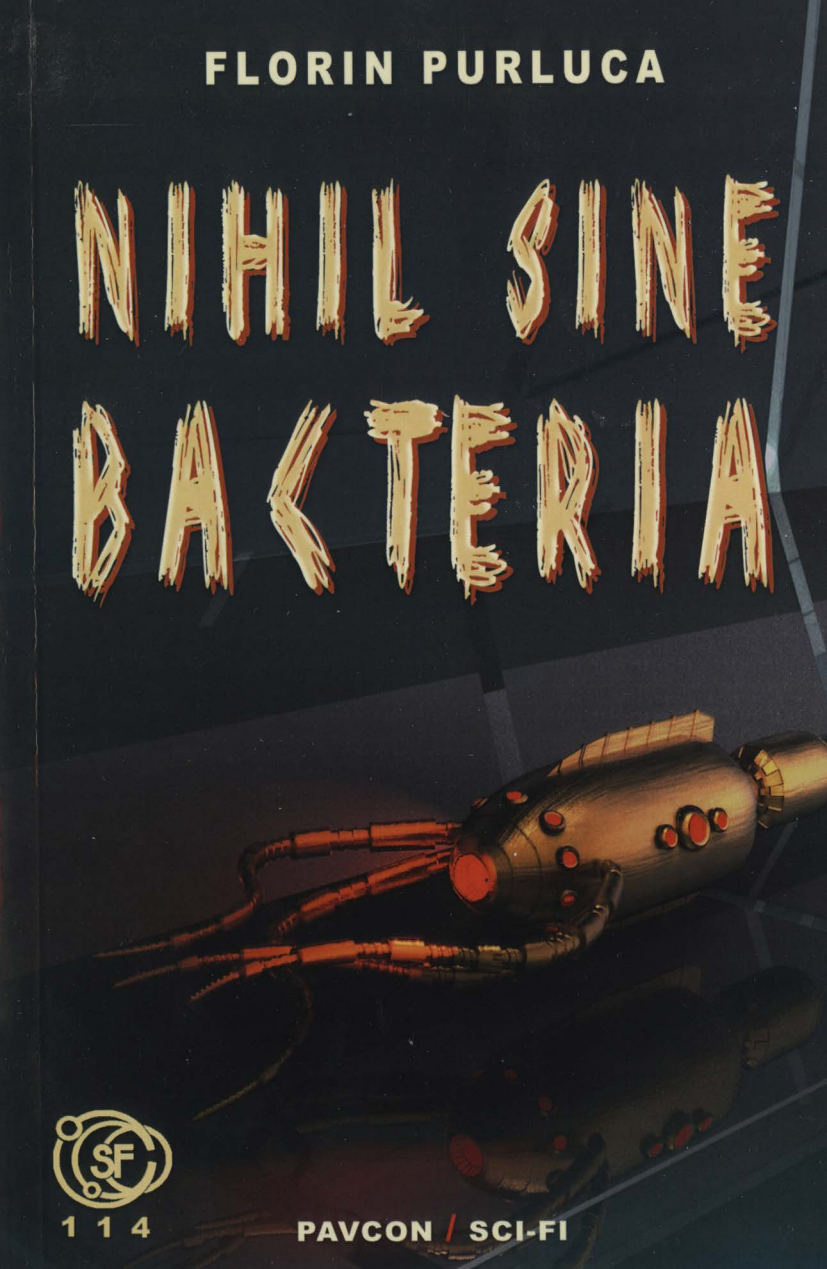

SF
114
PAVCON / SCI-FI

NIHIL SINE BACTERIA

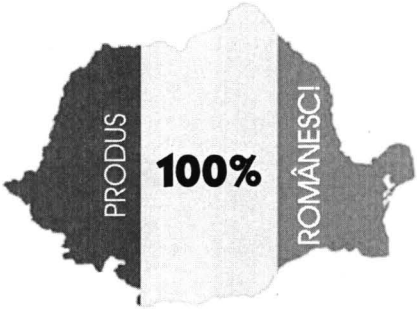

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

114

Florin Purluca
NIHIL SINE BACTERIA!
povestiri

© 2021, Florin Purluca
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PURLUCA, FLORIN
Nihil sine bacteria! : povestiri / Florin Purluca. - Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-77-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-77-3

FLORIN PURLUCA

Nihil sine bacteria!

Povestiri

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Nihil sine bacteria!

I. Sosirea

Părea firesc să fim întâmpinați cu ostilitate. Așa că i-am cerut Camaliei să anunțe intenția de andocare și să așteptăm un răspuns cu motoarele oprite, chiar dacă legislația în vigoare nu cerea asta în mod expres. Rezolvarea rapidă și eficientă presupunea prudență. Ca dovadă, răspunsul la solicitare a venit într-un timp neașteptat de scurt.

— Care-i urgența?

Tonul glacial m-a dus cu gândul la un comandant ursuz și caustic, cu răbdarea tocită de-a lungul multor ani de situații care mai de care mai ciudate și mai solicitante.

I-am explicat problemele tehnice. A urmat un moment lung de tăcere. Era limpede că nu putea să ne refuze. Era ilegal să ignore cererea de andocare a unei nave cu probleme tehnice care puneau în pericol viața echipajului. Dar nu erau obligați să ne primească zâmbind, cu urale și voie bună.

Ca pretutindeni, dar mai ales la periferii, închisorile coloniale erau niște redute date uitării. Nu pe deplin și nicidecum în mod oficial. Scuzele care amânau modernizarea erau de tot soiul. De la investiții în rutele de ghidaj transcosmice până la campania de continuă expansiune a Guvernului Colonial. Problema – banală și veche de când lumea – lipsa banilor.

— Folosiți docul central, cel aflat chiar sub hologramă, ne-au precizat.

Le-am mulțumit în mod aproape curtenitor și Camalia a început manevrele. Prin comparație cu cele de generații mai noi, nava noastră era cu adevărat gigantică, din informațiile mele, fiind chiar una dintre puținele „piese" civile care încă mai funcționa și folosea motoare eoliene. Modelele noi aveau ca surse energetice reactoare cu fisiune şi pile alfa sau betavoltaice. Nu doar eficiente, ci de zeci de ori mai sigure. Însă prețurile erau pe măsură și căutam să vedem mereu partea bună. Era veche, grea și zgomotoasă, dar a naibii de încăpătoare.

☆ ☆ ☆

Comandantul s-a dovedit cu adevărat o mutră acră. Nu neapărat pentru că era distant, ci mai mult prin lipsa manierelor. M-a întrerupt cu indiferență chiar în timp ce făceam o scurtă trecere în revistă a problemelor pe care le întâmpinasem.

— Tot ce pot să vă pun la dispoziție este o fostă magazie și paturi pliante.

— E suficient, domnule comandant, i-am spus și pe urmă toți am rămas într-o așteptare mută și aparent stânjenitoare.

De fapt, incomodă a fost doar pentru mine, pentru că el mi-a întors spatele și a dispărut în zgomotul familiar cu care se închid ușile-membrană. Recunosc, m-aș fi așteptat din partea lui la o afirmație formală de tipul „închisoarea asta nu se conduce de una singură" sau la oricare altă scuză.

— De obicei nu e atât de ursuz, mi-a spus femeia-aghiotant, căreia inițial nu-i acordasem deloc importanță.

Stătea sprijinită de o stație de rehidratare a alimentelor, în spatele celor trei agenți care-l însoțiseră pe comandant și care se îndepărtau cu pași greoi. Pentru o femeie, era impresionant de înaltă, chiar și pentru cei 185 de centimetri ai mei. Plus sau minus 2, pe care se trudea să mi-i răpească un început de cocoașă, din cauza timpului excesiv petrecut în scaun. Dar 20 de ani de cărăușie pot să te transforme dintr-un olimpian într-o corcitură de speță îndoielnică.

Părul ei avea culoarea și strălucirea carbonului și și-l ținea strâns în coadă de cal. Tenul era un pic prea palid, de altfel, pigmentat identic cu al tuturor celor care petreceau prea mult timp îngropați în burțile electronice ale navelor și care mai vedeau ocazional

vreun soare, doar în trecere. Când s-a ridicat și a venit spre noi, am simțit nevoia să îmi îndrept spatele. Mi-a întins mâna:

— Daciana Dobrescu, secundul comandantului Horia Militaru. Pe perioada șederii aici, voi fi ghidul vostru.

A plecat în lungul coridorului și Camalia s-a uitat la ea ca și cum ar fi căutat un fruct pe o ramură prea înaltă. A râs înfundat și a făcut un gest care a fost în strânsă legătură cu statura neobișnuită a femeii. Am ridicat din umeri, zâmbind.

☆ ☆ ☆

Camera era o debara în adevăratul sens al cuvântului. Nu chiar complet goală. Câteva cutii de metal zăceau una peste alta, formând două coloane care ratau tavanul cu doar câțiva centimetri. Un panou de informare derula câteva măsuri de organizare și disciplină specifice penitenciarelor. Am citit câteva la repezeală, fără să-mi pese cu adevărat de ceea ce scria acolo. Paturile erau îngrămădite într-un colț, trei la număr, pliate și sprijinite de perete. Am luat două și le-am desfăcut.

— Nu respectăm un program de masă anume, ne-a explicat Daciana. Intervalele recomandate sunt semnalizate, dar atâta timp cât automatele sunt în funcțiune, noapte sau zi, vă puteți servi oricând.

Fără alte explicații, a ieșit și membrana s-a închis în urma ei.

— Brrr! a râs Camalia. Ăștia chiar că sunt cu toții sculptați în gheață.

— Nu cred că-i tocmai cel mai plăcut loc de muncă din galaxie, i-am spus, încercând să nu las o impresie greșită.

— Ha! Spui asta de parcă n-aș ști cum arată un loc de muncă nasol. De parcă m-aș uita la tine de pe scaunul unui guvernator. Ai memoria scurtă? În ultimul deceniu am cărat atât de mult metan lichid cu rabla asta, încât la autopsie o să ne descopere doctorii câțiva litri și în fund.

E drept că nu era cea mai fericită și mai curată meserie din lume. Pompele de absorbție ajunseseră la o vârstă venerabilă și aveau prostul obicei să dea rateuri. Un furtun fisurat înseamnă de obicei o scurgere de câteva zeci sau chiar sute de litri de metan lichid[1]. Cu toate că purtăm costume (care ar trebui să fie) impermeabile, tot mirosim ca niște mineri sinistrați, fapt pentru care Camalia o botezase elegant „Vidanjera n°5".

În orice caz, chiar și cu toate inconvenientele, n-ar fi fost motive să ne plângem, atât timp cât eram pe linia de plutire. Metanul îl căram îndeosebi de pe Titan și îl vindeam civilizațiilor de pe planetele unde nu era în vigoare „Embargoul contactului de gradul trei", acolo unde localnicii încă mai foloseau combustibil lichid. Câștigul era frumușel, munca și timpul petrecut

–161,6°C, temperatura sub care metanul devine lichid, –182,5°C, temperatura sub care metanul devine solid. (n.a.)

pe drumuri pe măsură, însă așa izbutisem să-mi achit casa de pe Kepler. Oricum, nu plănuiam să fac asta o eternitate. Planul era să mai țin în viață cargobotul pentru încă vreo câțiva ani, preferabil vreo cinci, cât să reușesc să pun ceva economii deoparte. După care puteam să mă retrag și să mă reprofilez, în așa fel încât să nu mai fiu nevoit să mă mai ridic de la sol nici măcar un amărât de minut.

Cel puțin ăsta era planul meu.

Camalia avea o strategie complet diferită, care implica investiții în niște fonduri de replicare a organelor vitale și alte câteva acțiuni la bursă dubioase, care erau la granița dintre legal și ilegal. Am refuzat-o politicos și i-am urat succes.

M-am întins pe patul meu, ca să testez elasticitatea saltelei. Câteva arcuri rebele s-au plâns din cauza kilogramelor în plus.

— La cât estimezi costurile reparațiilor? am întrebat-o, legănându-mă dintr-o parte în alta.

În mica noastră afacere, ea era experta în contabilitate.

— Cea mai bună ofertă am primit-o de la Est-Aero. N-au cine știe ce referințe, dar e cel mai apropiat service pe care l-am găsit. Ideea e ca cheltuielile cu deplasarea să nu fie de trei ori valoarea pieselor.

Mi-am întors privirea. După răspunsul calculat, știam că avea să fie unul din momentele acelea în care urma să mi se rupă sufletul.

— Partea bună e că nu exagerează cu prețul.

A făcut o pauză scurtă, timp în care am continuat să o privesc în tăcere.

— Din păcate, cheltuielile tot sunt duble față de cele obișnuite.

— Rahat! m-am văitat în mod absolut inutil și m-am uitat din nou spre tavanul zgâriat, mânjit de negreală. Apărătoarea cu lamele strâmbe a sistemului de ventilație sufla aer cald și cele câteva panglici aurii dansau în briza artificială. Uneori, am impresia că te hrănești cu suferința mea, am continuat să mă plâng, la fel de inutil.

Nu mi-am întors privirea, dar dacă aș fi făcut-o pot să jur că i-aș fi întâlnit iarăși zâmbetul ei șiret, numai bun de ciobit dispoziții euforice. Desigur, nu era vina ei că ni se defectase nava și nici vorbă să-i fi adus vreun avantaj cheltuielile ridicate. Ba dimpotrivă, fiecare bănuț era o pierdere la fel de importantă și în ceea ce o privea. Atât doar că ea putea să treacă mai ușor peste neprevăzut. Sau, ca s-o citez, nu era un zgârie-brânză, așa, ca mine.

Ce să zic? Nu mă consider nici pe departe zgârcit, așa cum sunt alții convinși că sunt. Am doar un mod ceva mai aparte de a vedea lucrurile, prin felul în care îmi planific veniturile.

Un sunet strident și scurt, ca de alarmă, m-a făcut să tresar.

— Ciudat mod de a anunța ora mesei, am spus.

Camalia s-a ridicat din pat în stilul ei specific – cu o săritură ca de panteră.

— Ce știi tu despre regulile dintr-o închisoare de maximă siguranță?

M-am oprit în dreptul membranei de acces.

— Vorbește un expert în securitate, m-am ofuscat.

A trecut prin dreptul meu, legănându-și fundul mărunt.

— Poate că am omis să-ți spun sau poate că ai memorie scurtă, dar am un văr care a fost închis. L-am vizitat de vreo câteva ori, cu mulți ani în urmă.

— Sigur, îmi amintesc. Cel cu bateriile nucleare. Am râs, un pic forțat ce-i drept, ca să mă asigur că mă aude. Nu compara dugheana în care a fost închis el cu fortăreața asta.

Am plecat amândoi spre sala de mese și ea a continuat să-mi povestească ce și cum văzuse.

☆ ☆ ☆

Ne-am așezat la o masă dintr-un colț al sălii, așa cum fac de obicei nou-veniții sau marginalizații. Cadrele erau cu adevărat figuri acre. Nu neapărat niște duri ca la carte, așa cum mai văzusem prin pliantele de propagandă ale Comandourilor de mercenari. De fapt, dacă mă uitam mai bine, erau chiar puțini cei care se încadrau în profilul de luptător. Se învârteau de colo-colo, în costumele lor negre, umplându-și tă-

vile cu felurile de mâncare puse la dispoziție de cele câteva automate. Comandantul se afla la o masă diametral opusă locului în care ne așezasem. Secundul era în dreptul lui, pe scaunul din față, cu spatele spre noi. Îi însoțea un individ cu ochelari și halat alb, despre care am presupus că-i medic. Discutau de zor, aproape ignorând faptul că mâncarea din farfurii avea să se sleiască în scurt timp, odată răcită, fiind un soi de ghiveci de legume care bălteau într-o zeamă cu un procent destul de ridicat de grăsime (cel mai probabil) artificială.

Singura care mai gusta din când în când din mâncare era Daciana, secundul. Privirea ei era plină de un dezinteres profund. Însă cel mai probabil era plictisul instalat de-a lungul anilor de activitate.

— Ce crezi că dezbat? am întrebat fără să aștept un răspuns imediat, văzând viteza cu care Camalia își mânca porția.

Surprinzător, a răspuns aproape imediat, cu o parțială și ușoară stâlcire de cuvinte.

— Treburi organizatorice. Fonduri, chestiuni de siguranță, solde – a râs și câțiva stropi au împestrițat blatul alb al mesei. Și-a șters buzele folosindu-și mâneca.

Am luat o lingură de mâncare. Prea grasă pentru gustul meu. M-am întors într-o parte și în alta, lungindu-mi gâtul ca o girafă și încercând să observ ce alte feluri de mâncare mai alegeau angajații. Am identifi-

cat unul cu potențial ridicat, nu pentru că am văzut ceva în tăvi, ci pentru că era singura mașină la care se aștepta la coadă. Era clar – ceva fistichiu sau (poate-poate) desert. Am dat să mă ridic și atunci l-am auzit.

Ceva n-a mers așa cum ar fi trebuit să meargă și vocea comandantului s-a ridicat peste rumoarea din sală. Un „Nici vorbă!" grav și aproape toți cei din sală și-au întors privirile spre masa aceea. A urmat un moment de liniște surdă, timp în care până și o respirație ne-ar fi părut o lovitură de ciocan.

Doctorul s-a ridicat, a mai spus ceva – ceva neinteligibil, urmat de un „mai târziu". După care a plecat. Ceilalți doi și-au lipit privirile de farfurii. Treptat, rumoarea a acoperit din nou sala și oamenii s-au întors la activitățile lor.

☆ ☆ ☆

Camalia a vărsat bună parte din porția de ghiveci pe care o ingurgitase lacomă, cu un ritm alarmant de poftă. Mai norocos, eu am avut parte doar de câteva crampe.

— Vrei să solicităm o consultație medicală? i-am spus îngrijorat, lipit de membrana exterioară a cabinetului de toaletă.

S-a auzit un „Nu!" obturat de zgomotul spasmelor de durere. Am mai așteptat un timp, indecis dacă ar fi trebuit să trec peste dorința ei și să solicit totuși pă-

rerea unui specialist. Într-un târziu, însă, a ieșit din cabină cu o figură gravă, albă ca varul, ca după o noapte întreagă de nesomn.

Am ajutat-o să ajungă la pat și am acoperit-o cu o pătură din lână groasă, pe care o găsisem într-una dintre cutii, în timp ce ea s-a ghemuit în așternut. Am așteptat o vreme, întins în patul meu, dar eram prea îngrijorat de starea ei și n-am reușit să adorm. După un timp, zgomotul respirației grele m-a asigurat că ea doarme profund și am decis să ies pe punte.

Holul era lung și aproape pustiu. În capătul opus stătea totuși cineva, acolo unde un hublou gigantic înrăma o panoramă superbă cu Saturn și o parte din zona docurilor. „Vidanja" noastră ieșea în evidență ca o broască țestoasă uriașă și roz. Persoana fuma. O dronă antiincendiu îi plana zumzăind pe deasupra capului. Am decis că era un moment numai bun pentru socializare. Mai aveam de așteptat cel puțin cinci zile standard, dacă nu chiar o săptămână. Așa că am făcut ceea ce fac oamenii de obicei când nu au prea multe de făcut – își bagă nasul acolo unde nu le fierbe oala, folosind drept scuză socializarea.

Am pornit cu pași tărăgănați, gândindu-mă cam cum aș fi putut să intru în discuție cu o mutră acră, când s-a întors pe o parte. În strălucirea slabă a inelelor lui Saturn i-am văzut părul legănându-i-se, prins la spate, în coadă de cal.

M-am oprit în loc și am simțit curajul cum mi se scurge dinspre gâtlej către stomac și apoi mai jos, ca o pereche de pantaloni prea largi. Pentru o clipă, am crezut că intenționa să plece, dar a fost doar senzația dată de mișcarea bruscă de întoarcere. A ridicat o mână în semn de salut. I-am răspuns cu un gest identic.

Venise la o țigară pentru că nu avea somn. Niciodată nu dormea înainte de ieșirea completă a hubloului din zona saturniană.

— E o chestie care ține de farmecul lui Saturn și pe care nu mă pricep s-o explic, s-a confesat, dând un fel de aer de intimitate discuției noastre. E ceva în strălucirea asta care mă fascinează.

Închisoarea avea o mișcare proprie de rotație, încercând să imite un ciclu zi-noapte de douăzeci și patru de ore. Folosea drept zi panorama gigantului gazos, și spațiul cosmic de un negru infinit, pătat de stele, drept noapte. Aparent, fără prea mare succes, pentru că nimeni nu-l lua în seamă.

M-am lăsat, la rându-mi, sedus de strălucirea lui Saturn. Avea, într-adevăr, o luminiscență aparte, dar care, deși trecuserăm de zeci de ori prin dreptul ei, până atunci nu ieșise în evidență. Îndeosebi de-a lungul inelelor, care-mi aminteau de luciul sticlos al gheții.

— Comandantul e genul de tip rigid? am întrebat-o mai târziu, după conversația obișnuită și banală de tatonare.

— Își mai iese uneori din fire, mi-a spus ea mai apoi și a exalat o pală de fum.

— Mna, am zis. Presupun că nu e ușor să ții sub control o închisoare ticsită cu borfași de prim rang.

— Ăăă, da. Nu prea e.

A continuat să-și pufăie tutunul și să se sprijine de rama hubloului.

— E veritabil? am întrebat.

A stat un pic pe gânduri, apoi mi-a răspuns, zâmbind:

— Zvonurile despre salariile bugetarilor nu sunt fondate, să știi. Nu câștig chiar atât de bine încât să-mi permit tutun veritabil. Nu același lucru îl pot spune despre tine.

— Am recepționat ironia.

A râs, așa cum râd de obicei femeile obișnuite, nu acele firi rigidizate din cauza regimurilor militare în care își desfășoară activitatea de prea mult timp, acolo unde sensibilitatea e doar o amintire.

— Ce transportați?

Și-a înclinat capul ușor pe o parte. Drona a zumzăit pe deasupra capetelor noastre, în timp ce și-a schimbat poziția, urmărind conștiincioasă firișoarele de fum.

— Metan lichid.

— Îhâm! De unde?

Am întins mâna înspre hublou, arătând o poziție aproximativă a locului în care a fi trebuit să fie satelitul gigantului gazos.

— De pe Titan.

— Subcontractat de stat?

— Neah! am spus monosilabic și am pufnit în barbă.

— Vreo federație?

— Nici atât, am zâmbit.

— Atunci?

— Pe cont propriu.

A dat drumul fumului mai devreme, care i s-a scurs cu repeziciune printre buzele subțiri și s-a ridicat înspre tavan. Ventilatoarele dronei au bâzâit ca o insectă enervantă.

— Ooo! Un mogul al combustibililor lichizi.

Uitându-mă la botul turtit și parțial ruginit al primului strat de blindaj a cargobotului nostru, i-am spus amuzat:

— Ai putea să vezi lucrurile și în felul ăsta.

— Nu știam că mai există o piață liberă pentru așa ceva. Credeam că statul are monopol.

Discuția începea să capete potențial. M-am rezemat de sticla groasă a hubloului.

— Da, a avut. Mult timp. Însă rata crescută a descoperirii de noi planete și sateliți i-a condus la concluzia că le-ar fi imposibil să țină în frâu contrabanda. Așa că au dat undă verde privaților, pentru a mai câștiga, cât de cât, din plata impozitelor.

— Recent?

A părut surprinsă, cum fusesem și eu la liberalizarea pieței. Curios, pe de altă parte, că un bugetar nu știa neapărat totul.

— Sunt ani buni de atunci, i-am zis.

A tras din țigară și una dintre sprâncene – dreapta – i s-a arcuit vizibil, formând mici cute curbe deasupra ei, pe frunte.

— Hmmm! Un pirat cosmic?

— Pfff! Fii serioasă, i-am spus zâmbitor. Chiar pare genul de navă care să fie capabilă să lase în urmă un crucișător!?

— Am crezut că toate semnele astea de uzură sunt un fel de carte de vizită. Sau un paravan.

I-am analizat un timp figura, încercând să deosebesc ironia dincolo de seriozitatea mascată. Sau, mai rău, invers.

După câteva secunde a chicotit și fumul a năvălit afară, pe gură și pe nări, forțând-o să tușească.

— Îmi cer scuze, mi-a zis. Uneori mai simt nevoia să calc milităria cu talpa bocancului.

Instinctiv, m-am uitat spre încălțămintea ei. Bocancii din piele neagră depășeau cu cel puțin două numere mărimea medie a tălpii femeilor. Însă o salva înălțimea.

— Cum de ești singura prin zonă? m-am trezit vorbind și regretul m-a tras imediat de guler.

Ea a dat din umeri, apoi a ridicat mucul de țigară în sus. Drona s-a repezit spre el ca un păianjen vânând o muscă. Aspiratorul l-a înghițit numaidecât.

— Ceilalți care au insomnii, pentru că sunt destui, s-au săturat de panorama asta și-și pierd vremea în sala de mese. Zaruri, jocuri de cărți. Chestii de genul

ăsta. N-ai prea multe opțiuni într-o stație... Într-o pușcărie, vreau să zic. S-a uitat la ceasul de mână, până atunci mascat de mâneca strâmtă a combinezonului. Mi-a făcut plăcere, a spus pe neașteptate și mi-a întins din nou mâna, mișcare care m-a lăsat fără cuvinte și tot ce am făcut a fost să-mi înclin capul pe o parte.

Când m-am decis c-ar fi fost firesc, dar mai ales elegant, să-i întorc complimentul, era deja trecută de toc și membrana era pe jumătate închisă.

M-am întors spre lumina lui Saturn și zona de andocare. Nava noastră stătea cuminte, ca un animal rănit, fixată de ghearele de amarare. N-o mai analizasem de ceva timp dintr-un unghi atât de eficient. Semnele de uzură erau din ce în ce mai clare și teama că stațiile de verificare tehnică aveau să-mi retragă permisul de navigare mai curând decât aș fi sperat a început să se contureze. Problemele nu erau doar de ordin estetic. Uneori se întâmpla ca dispozitivele de anulare a accelerației să aibă întârzieri de reacție de o fracțiune de secundă. Efectul se manifesta ca fantoma unui pumn în stomac. Și mai erau și altele, din fericire nu prea dese. La ultima verificare (neoficială, evident) mecanicul mi-a sugerat o recalibrare a senzorilor de mișcare. Poate chiar înlocuirea câtorva cu unii noi.

Am mai stat un timp pe gânduri, calculând intrări și ieșiri financiare, unele reale și altele fictive, care ar fi putut să-mi permită o intervenție pentru reparații capitale. Sau, într-un caz fericit, un model mai recent,

cu exoschelet din duraluminiu blindat și asistat de o IA.

Concluzia era totuna cu șansele de a câștiga la Loteria Galactică.

☆ ☆ ☆

Camalia s-a trezit cu o oră mai târziu, după sfârșitul somnului meu chinuit de calcule și planuri. Arăta ceva mai bine. Obrajii ei prinseseră un pic de culoare. Dar tot se plângea de arsuri din cauza refluxului esofagian și de o senzație de balonare.

— N-ar fi mai bine să cerem ajutor? am insistat. Un doctor ar rezolva problema imediat.

— Las-o baltă, mi-a spus cu voce stinsă. Știi că nu-mi plac doctorii (știam)! Un ceai și o nouă repriză de somn vor face minuni.

— Bine, i-am spus și m-am oferit să-i aduc ceaiul.

În sala de mese, orânduirea era aproape identică. Eu într-un colț, comandantul și ceilalți doi la masa lor, iar între noi, mese pline cu agenți de pază și celelalte categorii de personal auxiliar.

Comandantul și doctorul gesticulau atât de mult că dacă nu le-aș fi văzut buzele mișcându-se aș fi jurat că folosesc limbajul mimico-gestual. Daciana asista la discuție, fără prea mare interes.

Am luat o lingură din piureul aburind de legume. Carnea de curcan era prăjită bine, dar cam ațoasă pen-

tru gustul meu. Probabil tot artificială. După alte câteva linguri de piure și câteva scenarii prin care aș fi putut să atrag atenția ofițerului secund, m-am ridicat și am mers la automatul de băuturi. În dreptul panoului principal plutea o notă holografică de informare.

CEAI – defect
CAFEA – doar espresso
SUCURI NATURALE – defect
APĂ – doar plată

Chiar în vecinătatea automatului se derula la nesfârșit și o listă cu atât de interesantele dispoziții de ordine interioară. Le-am ignorat. Am comandat un espresso și am pornit în grabă spre cameră, cu speranța că aveam să o găsesc încă trează pe Camalia. Dormea de zor, așa că am lăsat cafeaua pe colțul noptierei improvizate prin mutarea unei cutii și poziționarea ei la o distanță satisfăcătoare de pat. Câte una pentru fiecare. După care am ieșit din cameră. Holul era liber și pentru că nu mă plictisisem încă de panorama oferită de hublou, m-am rezemat de toc și am analizat în detaliu nava, folosind zoom-ul la maximum.

Deși petele de rugină se întindeau ca o rețea de pistrui, nu era chiar atât de grav pe cât părea la prima vedere. Într-un fel, era cartea noastră de vizită, cum artistic subliniase secundul. Vorbea indirect despre aventuri în mediile extrem de ostile ale unor planete în a căror atmosferă acizii și sărurile existau în procente alarmante. Cu toate inconvenientele, încă era departe

de momentul în care rănile blindajului puteau fi etichetate drept riscante. Cel puțin după standardele unui mic întreprinzător.

Atingerea a fost discretă, aproape insesizabilă, și m-am întors nu pe deplin convins de reflexia slabă a unei siluete pe sticla hubloului.

— Verificări de ultimă oră?

— Nu chiar, i-am spus secundului. Doar oportunitatea de a-mi analiza nava dintr-un unghi extrem de favorabil.

Eram conștient că alegerea poziționării hubloului avea rațiuni pur strategice. Toate intrările și ieșirile erau asistate de ochiul vigilent al unui observator uman, pe lângă înregistrările automate ale sistemelor informatice de securitate. Mai mult ca sigur că tot de acolo ne urmăriseră și pe noi.

— În plus, am adăugat, compania de reparații ne-a confirmat sosirea într-un interval de 5 până la 7 zile.

— Înțeleg, mi-a zis și s-a căutat prin buzunarele uniformei.

A scos pachetul de țigări și a extras una. M-a invitat să o însoțesc. Am scuturat din cap.

— Sunt șapte ani de la ultimul fum.

Și-a aprins țigara folosind ceea ce arăta ca un dispozitiv de aprindere antic. Un mecanism greoi și zgomotos, îndesat într-o carcasă din fier brut, cromat, cu o inscripție care nu-mi spunea nimic – ZIPPO. A pus aprinzătorul demodat la locul lui, în buzunar. Deasupra noastră s-a auzit zumzetul șiret al unei drone.

— Felicitări! Rațiuni medicale?

De fapt, mă lăsasem din cauza cheltuielilor. Până și cea mai ieftină marcă de tutun, într-un an tot îmi fura din buzunar echivalentul unui schimb de ulei.

— Ambiții personale, am spus, ca să nu par chiar un zgârie-brânză.

Și-a băgat o mână în buzunar și pe cealaltă a folosit-o ca să-și fumeze țigara. Sprijinită cu umărul de sticla dură, cu o jumătate de zâmbet la vedere, a suflat fumul în mai multe cerculețe. Primele două au fost bine conturate. Restul, doar imitații slabe. Gestul mi-a amintit de o perioadă din vremea în care încercam să fiu cool. Ideea complet anapoda că ea îmi făcea avansuri m-a amuzat.

— Ce-i? m-a întrebat.

— Nimic în mod special, am zis și m-am întors la realitate. Doar amintiri. De cât timp ești aici?

— De prea mult timp ca să mă rup de locul ăsta atât de ușor.

Mi s-a părut un răspuns ciudat, însă nu imposibil de anticipat. Locurile de muncă fixe au darul să rigidizeze proiecția eului pe termen lung. Era ca și cum ai fi încercat să câștigi un meci de volei cu mâinile legate la spate – nu tocmai un mod de gândire eficient. Dacă aș fi gândit la fel, probabil că aș fi continuat să lustruiesc podele.

— Niciodată nu-i prea târziu, i-am spus.

— Mda.

A părut ca și cum aș fi atins un punct sensibil. Continuarea discuției în direcția aceea ar fi avut aceeași soartă cu forțarea unei balamale ruginite. M-am străduit să iau un viraj brusc, care să schimbe nota gravă, fără să răstorn situația în mod prea evident.

— Nu m-ai întrebat cum mi se pare șederea, i-am zis zâmbind.

A trecut de la starea aceea neutră la una un pic forțată, de bună dispoziție.

— Ai dreptate. N-am fost o gazdă bună. Dă-mi voie să îndrept lucrurile. Cum te simți în penitenciarul nostru?

Mi-am mișcat palma desfăcută dintr-o parte în alta.

— Așa și așa. Am văzut și mai rele.

Apoi a urmat un moment neașteptat de tăcere. Scurt, dar intens, care a anulat tot ce se afla în jurul nostru. Doar pentru scurt timp, din păcate, pentru că una dintre membranele din apropiere s-a deschis și am tresărit. Bărbatul în halat alb ne-a fixat cu o privire marcată de surprindere, care s-a înăsprit treptat. Cu puțină exagerare, aș fi putut să cred că m-a fixat cu un sentiment de ură, nu doar de surprindere. Dar am înghițit în sec și am tăcut. La urma urmei, eu beneficiam de bunăvoința lor, nu invers.

— Izolare 1! a spus doctorul și a dispărut în grabă.

Daciana și-a aruncat jumătatea de țigară pe jos și s-a îndepărtat cu pași repezi, aproape alergând.

— Trebuie să plec, mi-a strigat afectată și zgomotul pașilor ei a mai rămas un timp cu mine, până când s-a estompat după membrana închisă.

Odată ajuns în cameră, Camalia m-a asediat cu o lapoviță de întrebări.

— Pe unde naiba umbli? Ce-i zoaia asta amară? Mi-ai promis un ceai fierbinte.

Gesticulând, i-am făcut un rezumat și am încheiat cu:

— Zoaia asta e tot ce am putut să găsesc. Și, dacă ei o consideră cafea, presupun că ar trebui s-o acceptăm ca atare. Și oricum, dormeai dusă când m-am întors. Indiferent ce ți-aș fi adus, tot rece avea să fie în palma Frumoasei din pădurea adormită.

— Nu fi idiot! Și-a dus mâna la bărbie, gânditoare. Ce naiba poate să mai însemne și asta, Izolare 1!?

— Sigur e o zonă cu acces restricționat. Dincolo de asta, greu de spus.

Camalia s-a ridicat din pat.

— În orice caz, atât timp cât nu sună nicio alarmă, înseamnă că e ceva ce nu prezintă risc. Cel puțin, nu și pentru noi.

S-a învârtit de colo-colo, pe urmă a băut din cafea. A înghițit în silă.

— Data viitoare să mă trezești.

☆ ☆ ☆

În ziua următoare n-a mai venit. Am stat lângă hublou, privind absent strălucirea inelelor lui Saturn, cu un sentiment de vină incomplet sedimentat. Nu pentru că nu venise. Sau, mă rog, pentru ceea ce simțeam eu fiindcă nu venise. Găsisem ceva în prezența ei. Nu prea știam precis cum să descriu trăirea respectivă. Dragoste era prea mult spus. O reciprocitate prin singurătate și, absurd, prin diferențe? Poate. O atracție magnetică? La fel de probabil. Dacă avea vreun fel de logică, putea să fie un soi de definiție a momentului.

— Ca să vezi! Aici are loc mica voastră idilă. Doi porumbei sub aura lui Saturn.

Camalia etala figura mucalită de distrugător de sentimente. Atât de intens exersată de-a lungul timpului, că era dincolo de talentul muritorului de rând.

— Mă faci să regret că nu te-am sfătuit să înfuleci o porție suplimentară de ghiveci.

— Bine, bine! Nu fi un bătrânel anost. Încercam și eu să fac timpul să treacă mai ușor.

Am ridicat o sprânceană.

— Acum ce-ar trebui să înțeleg din asta? Gelozie?

Între noi doi nu fusese niciodată vorba despre complicații care să implice amor sau alte combinații de sentimente cu potențial exploziv. Nici măcar genul acela de tatonare specifică noilor cunoștințe. Dar era un moment numai bun să-i plătesc într-o manieră identică ironia. A rânjit satisfăcută.

— Ai vrea tu!

Am lăsat glumele baltă și m-am întors la lucruri mai importante.

— Ce crezi că se întâmplă?

— Nu fi paranoic, omule. Nu se întâmplă nimic. Sunt doar chestii interne. În fond, vorbim despre o închisoare de maximă siguranță. La ce poți să te aștepți într-un astfel de loc?

Îmi era greu să explic. Tot ce aveam era genul acela de senzație de tipul „pur și simplu, am simțit că treburile nu sunt așa cum ar trebui să fie".

Am ridicat din umeri. S-a auzit zgomotul unei membrane deschizându-se și un grup de gardieni a parcurs holul dintr-o parte în alta. Păreau grăbiți. Și îngrijorați.

— Întreabă-i pe ei. Cu siguranță, au habar.

I-am aruncat Camaliei o privire piezișă. Au trecut pe lângă noi ignorându-ne complet. Încă mă uitam în direcția patrulei, când m-a întrebat:

— De ce crezi că evită locul ăsta?

Am stat un timp și am rumegat argumentele, înainte să-i răspund, nesigur de varianta corectă. Pentru că n-am descoperit nimic cu adevărat impresionant, am spus doar:

— Au văzut peisajul de atât de multe ori, încât nu mai prezintă niciun fel de interes pentru ei.

Camalia și-a înclinat capul pe o parte.

— Poate. E o variantă. Sau poate că e vorba despre altceva. Uită-te la priveliștea asta. Care-i primul lucrul care-ți vine în minte?

Pentru o secundă, am crezut că întrebarea era retorică. Așa că am așteptat, absorbit de aura inelelor gigantului gazos. Când am realizat că aștepta un răspuns, m-a întors către ea.

— Frumusețe?

Și-a înclinat capul în cealaltă parte. Am încercat din nou:

— Libertate?

Concentrarea i s-a transformat în satisfacție.

— Libertate! a repetat cuvântul ca pe un miracol.

Pentru că n-a mai continuat ea, am continuat eu:

— Nu văd legătura. N-ar trebui să fie tocmai invers?

— Nu. Se simt limitați.

— Exagerezi. Cel puțin în ceea ce-i privește pe angajați. Presupun că despre ei vorbim, la general.

M-a aprobat.

— Pot pleca oricând doresc.

— Teoretic, da.

— Teoretic!? Ce-i poate opri s-o facă? Să-și dea demisia?

— Nimic. Dar ar face-o?

Am așteptat în tăcere.

— Sunt absorbiți de un mecanism complex, a continuat să-și expună teoria. Plecarea dintr-un astfel de loc cere timp. Avantaje și dezavantaje. Însă nevoile financiare învinge mereu. Ăsta e motivul pentru care sunt atât de ostili față de noi. Avem ceea ce ei nu au – libertate. Așadar, n-o pierde, îndrăgostindu-te de ea. Te vei trezi legat de un loc care nu e o oază de fericire.

— Poftim!? am spus, nu neapărat surprins și nu neapărat supărat. Alo! Nu porni o alarmă falsă. Dragoste... Pfff!!!

— Poate că nu sunt iubita ta, dar sunt femeie și pot să văd chestii.

— Chestii!? Ce... chestii? Ești absurdă.

Ca de obicei, unele lucruri erau al naibii de greu de acceptat și, desigur, de recunoscut.

— Mama avea o vorbă. Un orb poate să audă dragostea și un surd poate s-o vadă. I-a spus asta tatălui meu chiar înainte să-i descopere amanta.

— Ești conștientă că toată teoria asta a ta despre psihologia paznicilor de închisoare are ca fundament doar vizitele alea ocazionale în penitenciar?

S-a întors și a pornit în lungul holului.

— Ne vedem în cameră, colega.

— Poate că o plac, am strigat în urma ei și imediat m-am uitat în stânga, apoi în dreapta, speriat de ideea că aș fi fost auzit de cine nu trebuie. Dar nici vorbă de dragoste, am mai spus cu voce atât de înceată, că mi-a fost greu să cred că m-ar mai fi auzit cineva.

☆ ☆ ☆

Nici în ziua următoare n-am avut parte de cine știe ce activitate. Am mai citit o dată informarea cu timpii de sosire estimați de inginerii Est-Aero și proforma ce includea piesele de schimb și manopera. Cafeaua

de după masa de prânz a părut ceva mai bună. Ar fi putut să pară așa fie pentru că schimbaseră marca, fie fiindcă o băusem aproape opărită. Camalia a fost de acord cu observația mea.

— Cel mult două zile și am scăpat, am spus, uitându-mă visător la angajații care umblau dintr-o parte în alta, evitând mesele sau cozile din fața automatelor de mâncare.

— În cel mai nefericit caz.

Am băut din cafeaua fierbinte, sorbind cu putere. I-am zis:

— Adu-mi aminte, te rog, când am avut noi ultima dată noroc?

— Depinde cum privești lucrurile. Dacă defecțiunea s-ar fi produs în apropierea Norului lui Oxoth, ne-ar fi fost mai simplu să declarăm faliment decât orice tentativă de reparații. Cu alte cuvinte, am avut noroc.

Un virus informatic, o defecțiune a sistemului de orientare și te puteai trezi aruncat într-un colț uitat de galaxie sau, mai rău, într-unul total necunoscut. Momentul de coșmar al fiecărui călător: să ieși din tancul de accelerare și să fii informat că ai ajuns la capătul lumilor cunoscute, având rezervele de combustibil aproape epuizate.

Am ridicat din umeri.

— S-ar putea spune și așa, am aprobat absent.

Un agent a apărut dintr-un unghi mort și a venit la noi cu pași repezi. S-a oprit în fața mesei noastre și, pe un ton formal, dar vizibil dezinteresat, ne-a zis:

— Domnul comandant vă aduce la cunoștință faptul că se impune un protocol de limitare a spațiului pe care-l puteți folosi.

Camalia a ridicat o sprânceană.

— Adică?

— Până la sosirea mecanicilor, aveți acces doar în sala de mese și în camera unde sunteți cazați.

Camalia a mai încercat să spună ceva, dar am simțit că nu era nimic de importanță crucială. Așa că i-am dat un ghiont. Agentul s-a uitat la noi nedumerit. Am spus extrem de atent și calculat, ca să nu par ironic:

— Am înțeles, domnule agent.

A urmat platonica schimbare de replici „Mulțumesc" și „Pentru puțin", după care totul a revenit la normal.

— Pfff! s-a plâns ea monosilabic.

— Lasă, lasă! i-am spus. Parcă putea să fie și mai rău.

Mi-am etalat albul imperfect al dinților cu un zâmbet exagerat. Camalia m-a bătut pe umăr și s-a ridicat. Paharul ei, golit de conținut, cu inelele ritmului de consum imprimate pe fața interioară, a rămas pe masă.

— Dacă nu ai nimic mai bun de făcut, a adăugat, te invit la o partidă de somn. Nu se știe când vom mai avea parte de următorul concediu. Având în vedere cheltuielile imediate, aproximez că vom mai lenevi așa, în cel mai fericit caz, peste vreo doi ani.

Evident că îi plăcea mereu să dramatizeze. N-am făcut niciun fel de comentarii. Când avea la dispoziție prea mult timp liber, avea tendința de a exagera cu ironiile. Am refuzat-o și a plecat cu mâinile îndesate adânc în buzunare, legănându-și încet șoldurile. A furat câteva priviri admirative de la agenții aflați la mesele din apropiere.

Evident că eu am mers în zona hubloului și nu neg că mi-aș fi dorit ca Daciana să vină în urma mea, chiar și mai târziu, după mai multe ore de așteptare. Dacă mi-ar fi suflat careva o vorbă, aș fi fost dispus să stau neclintit ore în șir, știind că în cele din urmă avea să ajungă. Dar n-a venit și, după aproape o oră de meditații asezonate cu imaginea unui voal de mătase neagră, presărată cu stele și modele complicate, tridimensionale de praf cosmic – fortăreața era în ciclul noapte –, m-am dat bătut și am plecat în cameră.

Spre surprinderea mea, Camalia era încă trează.

— Ce fel de deținuți crezi că țin aici? mi-a spus direct, fără nicio introducere sau alte subtilități.

M-am așezat în fund, la marginea patului. Ea stătea lungită, picior peste picior, cu mâinile împreunate la spate, sub ceafă.

— Fiind de maximă siguranță, presupun că unii destul de periculoși.

— Cam puțin personal pentru un astfel de regim, nu crezi? a observat, apoi a schimbat poziția picioarelor.

— Să știi că da, am aprobat. Chiar m-am gândit, la un moment dat. Și nici n-au mutrele unor câini de pază. În plus, ai văzut că niciunul nu poartă armă?

Și-a legănat picioarele și salteaua a scârțâit.

— Cum era? *Nu judeca o carte după copertă*, nu? Poate că-s experți în arte marțiale, a adăugat râzând.

Când s-a pornit sunetul asurzitor al alarmei, ne-am ridicat din pat cam în același timp, cu aceeași expresie pe chip – indecizie până în măduva oaselor. Ce ar fi trebuit să facem? Mi-au trecut prin cap tot felul de chestii nasoale, legate de scenarii care includeau revolte, lame improvizate, sânge, cartușe cu spumă explozivă și fumigene. Mult zgomot. Haos. Însă tot ce s-a auzit a fost doar ritmul constant al alarmei.

Camalia m-a privit speriată, eu am ridicat din umeri. M-am apropiat și membrana s-a deschis. Sincer, m-aș fi așteptat să fi rămas blocată. N-aveam eu idee în ce consta securitatea în penitenciare, însă mi s-a părut o idee practică. Deși există riscuri secundare, blocarea membranelor de acces rupe ritmul organizatoric. Am aruncat o privire fugară și holul, ca de obicei, era liber – scăldat în reflexele de un roșu agresiv ale luminilor, dar complet pustiu.

— Ce-i? am auzit-o pe Camalia, printre fluctuațiile sunetului ascuțit al alarmei.

— N-am nici cea mai mică idee.

Dar asta nu însemna că nu puteam să aflu. I-am explicat ce intenționam să fac. Însă ea m-a făcut nebun

și a încercat să mă convingă să nu plec. Era mai mult decât riscant, avea dreptate, dar eram nevoit să aflu.

— N-ai auzit ce-a zis tipul ăla?! N-avem voie să umblăm de capul nostru, aiurea.

— Știu, dar trebuie să vorbim cu cineva, oricine, care ne poate explica protocolul de evacuare.

Camalia a stat pe gânduri. Nu mult, doar câteva clipe. După ce a conștientizat gravitatea momentului, mi-a spus vizibil nesigură:

— Bine. Vin cu tine.

Sala de mese era la fel de pustie ca holul. Diferența stătea în faptul că pe jos, printre mese și scaune, erau tot felul de lucruri aruncate la întâmplare. Tacâmuri, cărți de joc, tăvi, farfurii. Nu era mizeria specifică luptelor la care te-ai fi așteptat în urma unei revolte. Părea mai curând ca și cum toți cei prezenți acolo o luaseră din loc în mare grabă.

— Ce naiba facem acum?

Cu tot efortul depus de a-și ascunde teama, vocea ei sună ca o vioară prost acordată. N-aveam niciun răspuns pentru întrebarea ei și niciunul pentru zecile de întrebări care mi se adunaseră în minte. Părea halucinant, dar concluzia era dureroasă. Am refuzat s-o accept, așa că am pornit tiptil înspre cea mai apropiată membrană, cu speranța că aveam să găsim totuși pe cineva. În holul lung, acolo unde hubloul deschidea calea iluzorie către libertate, nu era nimeni. Cargobotul nostru cu stratul de vopsea jumulit pe alocuri

aștepta liniștit, prins în oțelul sclipitor al ghearelor de amarare. Forma atipică a calei bloca bună parte din activitatea din zona docurilor, însă capsulele de salvare și dârele de lumină lăsate în urmă erau clare în clipa în care treceau de silueta cocoșată a cargobotului. Fugeau ca un banc de pești de un prădător feroce.

— Ne-au uitat aici!

Surprinderea din vocea ei a fost identică cu cea a unui copil.

— Sau, pur și simplu, nu le-a păsat, am spus.

Pentru o clipă, m-am gândit dacă fusesem îndreptățit să am așteptări de la secundul Dobrescu. Răspunsul mi-a ricoșat prin minte, neclar și rapid ca o insectă. Era o realitate idioată, pe care mi-o creasem din cauza cine știe cărei reacții? O acțiune involuntară, organică, pentru a sprijini psihicul? Un mecanism de apărare pentru a îndepărta singurătatea? Sau, altfel spus, doar un alt idiot care pusese botul, salivând cu gândul la un soi de împlinire amoroasă neașteptată? Am încercat să găsesc o soluție. Nu era nimic de găsit. În orice caz, nimic demn de o mișcare miraculoasă. Accesul spre docuri, spre cargobot, putea fi blocat. Nu era o certitudine, doar o presimțire. Și, oricum, din cauza defecțiunilor sistemului de răcire, motorul drept devenea o bombă cu ceas dacă funcționa mai mult timp în modul superluminic.

— Mai căutăm, am spus. Trebuie să găsim pe cineva. E imposibil să fi plecat chiar toți.

La o primă analiză, respectând numărul de oameni pe care-i întâlnisem până atunci și exceptând numărul prizonierilor, despre care n-aveam nicio idee câți erau, capsulele de urgență pe care le observasem zburând, deși numeroase, tot nu ar fi fost suficiente să-i transporte pe toți. Era, literalmente, imposibil să nu mai fi rămas nimeni. Chiar și din întâmplare, chiar și pentru că fuseseră abandonați cu bună știință, așa, ca noi.

Am mers în lungul holului, contemplând simplitatea arhitecturii unui dezastru. Totul merge conform planului și, în interval de doar câteva secunde, devii nucleul unei rețele de belele. Când am ajuns în dreptul membranei camerei noastre, m-am gândit pentru o clipă că izolarea până la sosirea ajutoarelor ar fi fost o opțiune. Apoi, Camalia presupuse:

— Fiind o închisoare de maximă siguranță, poate că nu sunt foarte mulți deținuți și poate că sunt ținuți toți în celule speciale, izolate. Natura alarmei ar putea să fie alta. Un accident tehnic. Există posibilitatea să nu fim în pericol din punctul ăsta de vedere.

— Puțin probabil, i-am spus.

— Dar nu imposibil, a insistat, speriată.

Nu, nu era imposibil. Aș fi vrut să-i dau dreptate. Însă un accident tehnic grav, care să implice un dezastru de proporții, punând în pericol integritatea fortăreței, nu ar fi avut consecințe grave, directe, evidente? O explozie ar fi cutremurat întreaga structură.

O defecțiune a sistemului de ventilare ar fi avut efecte organice imediate. O defecțiune minoră a senzorilor gravitaționali, și tot ce se afla prin încăperi ar fi plutit prin aer. Atunci, care era natura pericolului? Atât de silențios și totuși, atât de virulent cât să pună pe fugă o echipă întreagă, care lucrase o viață într-un mediu de risc ridicat? Ce ar fi putut să-i sperie atât de tare?

Am continuat să ne învârtim de colo-colo, în speranța că aveam să întâlnim pe cineva. Chiar și un deținut. Oricine putea să ne ofere o explicație. Ne-am continuat căutarea și la un moment dat mi s-a părut că ne învârtim în gol.

Nu eram familiarizați cu labirintul de holuri. Tot metalul acela cenușiu și anost, cu pereți simpli, liniari, gândiți special pentru a-i deruta pe posibilii fugari, își făcea treaba. Și mai era și presiunea momentului.

— Ok, mi-a zis Camalia. Mersul ăsta haotic nu ajută la nimic.

Vocea i-a tremurat un pic.

— Imaginează-ți că am observat.

Ca din senin și-a încleștat pumnul. Metalul dur al peretelui a scos un sunet înfundat în urma loviturii. De data asta a țipat:

— Unde dracului sunt toți?!!

M-am apropiat, i-am apucat încheietura mâinii. Nu s-o forțez, ci doar s-o liniștesc. O lacrimă i-a scânteiat pe pielea obrazului, înroșită de lumina alarmei. Diluată, ca o picătură de vin căzută într-un pahar cu apă.

— Am trecut prin atâtea, Cam. O s-o scoatem la capăt și de data asta.

Mi-a cuprins pumnul cu mâna liberă.

— Știu, știu prin ce am trecut. Însă de data asta, pur și simplu, nu-mi place. Am un presentiment rău.

— Doar unul? am spus cu un calm forțat, străduindu-mă din răsputeri să nu mă dau de gol. Eu am o mie de presentimente și încă nu sunt gata să mă dau bătut. Hai, urmează-mă!

Am spus-o de parcă aveam vreo idee încotro s-o apuc și ce să fac. De fapt, ceva-ceva îmi trecuse prin minte. Însă nu era cine știe ce plan. Ideea era să căutăm o membrană blocată și să găsim o modalitate s-o forțăm. Asta nu avea să ne garanteze mare lucru, dar era un punct de plecare. Măcar scăpam de labirintul pereților metalici prin care deja umblasem. Dar ne-am tot plimbat în gol mult timp – atât de mult că disperarea mi se agățase de suflet ca un miriapod cu picioare țepoase.

Apoi am auzit zgomotul.

Un muget metalic. Fier brut sub presiunea unei greutăți colosale. O fiară cu nervi de oțel suferinzi.

— Ai avut dreptate. Cred că e ceva tehnic, am spus în timp ce am încercat să localizez sursa zgomotului.

Se întâmpla ceva dincolo de pereți. Mi-am lipit urechea de fierul rece și am ascultat. Inima unui mister bătea ritmic și domol, dincolo de perete.

— Ce-i? m-a întrebat moale, ușor încordată.

I-am făcut semn să vină mai aproape. A ascultat și ea.

— Cedează structura de rezistență?

Vocea i-a devenit deodată mai gravă. Am ridicat din umeri. Ar fi putut să fie asta. Sau altceva.

— Ce? a insistat.

— Nu știu!

— Ce naiba facem?

Oh, Doamne! Dar am ținut asta doar pentru mine.

— Mai căutăm.

— Ce dracului căutăm?

Nu i-am răspuns. Dar am tras-o de încheietura mâinii și am alergat în lungul holului, cu un gust acru, de neputință, în suflet.

☆ ☆ ☆

Mi-am dat seama abia mai târziu, după ce am mai hoinărit inutil pe holuri. Dar în cele din urmă mi-a trecut prin cap. Am încăput cu greu prin labirintul îngust al sistemului de ventilație. Am folosit cutiile metalice din cameră ca să ajungem la gura de aerisire. Camalia n-a avut nicio problemă. Constituția ei de minionă i-a permis să se miște cu grație, ca o veveriță. Ideea era să găsim calea spre docuri. Nu puteam să pornim cargobotul, dar măcar era un loc mai sigur, dacă aveam să reușim să-l decuplăm. Ne aștepta un episod lung și anost de plutire prin spațiu, în derivă, dar măcar era un refugiu până în momentul în care cineva

avea să intercepteze semnalul SOS. Dacă avea să mai vină. Însă șanse reale existau. Era greu de crezut că se deranjase careva în haosul acela să anuleze solicitarea noastră către Est-Aero. Ceea ce însemna că așteptarea nu avea să fie prea lungă, dacă reușeam să evadăm din închisoare.

— Care ar putea fi problema?

Vocea ei a fugit ascuțită, ca un fulger, în lungul galeriilor întunecate din tablă.

— Nu chiar o tragedie cu impact fulgerător, în orice caz. Pentru că, în mod clar, încă respirăm.

Camalia a cotit la dreapta, dispărând din câmpul meu vizual. Am încercat să mă mișc mai repede. Nu puteam s-o mai văd, dar o auzeam vorbind în timp ce genunchii și palmele noastre împingeau în tabla moale cu ritmuri nesincronizate:

— Trebuie să fie totuși ceva vital, a strigat Camalia, ca să se asigure că zgomotul tablei nu-i acoperă vocea. Ceva care nu poate fi reparat, dar care... A urmat un moment de meditație, apoi, cu un ton vizibil schimbat: cât timp crezi că mai avem la dispoziție?

Pe cât de gravă suna afirmația, glasul mi s-a părut aproape calm. Ca și cum ar fi găsit scăparea. Știam că nu era asta. Mai curând, sentimentul pericolului iminent diluat progresiv de lipsa unor stimuli care să amplifice teama sau măcar să o mențină la un nivel constant. Viața ne era pusă în pericol, însă era doar o conștientizare indirectă. O credință prin acțiunile altora.

Fugise întreg echipajul. Oare? Chiar era posibil așa ceva?

— Care crezi că ar fi șansa să fie un exercițiu de alarmă?

Am râs și mi s-a părut ciudat.

— Asta chiar că ar fi o situație de tot râsul.

Apoi m-am gândit la un scenariu mai credibil. Atât de credibil, încât am simțit o stare de rău fizic.

— Cred că știu ce s-a întâmplat.

Am luat-o, la rândul meu, în dreapta și colțul galeriei mi-a împuns coastele ca degetul unui uriaș.

— Spune-mi.

Se oprise și mă aștepta tocmai în capătul opus al segmentului.

— O scurgere de radiații. Fortăreața e veche. Sunt convins că mai au în uz baterii nucleare. Închisorile nu sunt totuna cu stațiile civile. Nu interesează pe nimeni dacă se iradiază câteva mii de deținuți.

M-am oprit ca să-mi destind mușchii spatelui. Îi simțeam ca pe niște fleici aruncate pe jar. Camalia încă mai aștepta.

— Totuși, personalul angajat? a spus simplu.

M-am întors brusc și am auzit cum îmi pocnesc încheieturile spatelui.

— Primesc sporuri de expunere. Mulți poate că nici nu au idee ce scrie pe contractul de muncă. Ca fiecare, au gustat bucuria unui salariu mulțumitor. Și chiar dacă știu, probabil că nu au nimic de comentat. Doar fac mătănii seara și se bucură că a mai trecut o zi.

— Chiar crezi că asta e?

Fără măcar s-o privesc, am știut că așteaptă un răspuns cu sufletul la gură. I l-am spus, doar că nu era cel pe care-l dorea.

— Da. Asta explică fuga și faptul că aparatura de întreținere a vieții încă mai funcționează. Însă nu mă întreba cât timp mai avem la dispoziție. Pentru că nu știu.

Am ajuns la o palmă unul de altul. Nu m-am uitat la ea. Nu pentru că nu eram curios ce simte, ci pentru că dacă aș fi văzut-o plângând, ar fi fost tare stânjenitor să-i urmez exemplul.

— Cred că ar fi bine să ne grăbim, i-am zis încet.

Tabla galeriei de aerisire a început să pocnească din nou și am trăit strania impresie că în urma noastră era cineva. M-am întors și am verificat întunericul ce zăcea puturos în spatele nostru, după care am înghițit în gol, cu gustul rușinos al fricii pe limbă.

— Ce-i? a spus Camalia.

— Nimic.

Am luat-o din loc și coatele, dar mai ales genunchii, au început să mi se vaite iarăși.

— Ce facem!? Unde coborâm? mi-a spus, după alte zece minute de mers orbește.

Totul era o loterie. La un moment dat trebuia să ne încercăm norocul.

— O să alegem un loc, i-am spus simplu.

— La întâmplare?

Un fior de neputință mi s-a plimbat prin corp.

— O zici de parcă aș avea habar unde suntem, dar refuz să-ți spun.

Chiar și în lumina aproape inexistentă, tot i-am deslușit încordarea din priviri. Tensiunea își spunea cuvântul și o ceartă era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Iartă-mă, am continuat. N-am vrut să sune acuzator. Ea a tăcut. Da, suntem nevoiți să coborâm la întâmplare.

Nu era complet adevărat. Puteam măcar să ne facem o idee cercetând spațiile de dedesubt privind prin fantele gurilor de aerisire. Nu părea chiar cea mai ofertantă opțiune, dar măcar era ceva.

N-am coborât la prima analiză. Spațiul din camera respectivă părea sigur, însă era pustiu. Nici urmă de mobile sau ceva asemănător, care ne-ar fi fost util pentru a putea urca din nou în galerii, în cazul în care nimerisem într-un punct mort. Chiar dacă ledurile sistemului de iluminare filau, în următoarea încăpere tot am văzut paturile – trei la număr. Poate chiar mai multe, însă unghiul restrâns al lamelelor nu-mi permitea să observ mai mult.

— Coborâm aici, i-am spus.

S-a uitat, la rândul ei, și a încuviințat din cap.

Am tras de clapă și plasticul vechi, dur, a pocnit la un colț, acolo unde era înțepenit. Cu răsuflarea oprită, am așteptat amândoi să se întâmple ceva. După un

timp de așteptare apăsătoare, plutind într-un ocean de liniște, s-a auzit din nou zgomotul acela ciudat ca de metal contorsionat. Am concluzionat tacit ceea ce devenise deja evident – nu mai era timp de pierdut. M-am aplecat și am studiat spațiul uriaș de sub noi prin gura de aerisire. Un dormitor. Lenjeriile erau lăsate în dezordine. Câteva pături și cearșafuri căzute pe jos. Nici țipenie de agenți sau deținuți. Înainte de a coborî, m-am întors către Camalia.

— Știi ce trebuie să faci în cazul în care apar probleme.

Și-a înclinat capul pe o parte, ca și cum era sigură pe ea. Privirea ei spunea cu totul altceva.

Am sărit jos și arcurile au scârțâit, dar salteaua a mai amortizat din șocul căzăturii. Un genunchi tot mi s-a plâns. Am coborât din pat cu mișcări stângace, chinuit de fantoma durerii articulației, și i-am cerut să mă urmeze. Camalia a abordat o tehnică mult mai eficientă. S-a prins de buza gurii de aerisire cu ambele mâini și apoi și-a dat drumul în gol. Tălpile i s-au legănat un pic în aer, la doi metri deasupra saltelei. Apoi a sărit și aterizarea ei a fost un real succes, aproape acrobatic.

Membrana era deschisă. Am ieșit amândoi, unul lângă celalalt, pășind neîncrezător și prudent pe holul lung și întunecos. Nu știu la ce m-aș fi așteptat. La multe, asta era clar, dar nicidecum la ce se găsea la capătul îndepărtat al holului.

Totul era îngropat în întuneric, însă la vreo zece metri depărtare de noi, o felie de lumină ardea intermitent și poleia ceea ce semăna cu o masă uriașă de gel translucid. Consistența ei mă ducea cu gândul la tipurile de geluri ignifuge – umflată în valuri spumoase, adunate ca un ciorchine de broccoli. Era efectul procesului de expansiune rapidă cu scopul de a acoperi o suprafață cât mai mare într-un timp foarte scurt. Însă acolo aveam dubii că era vorba despre o masă ignifugă. Diferența clară stătea în luciul uleios, organic. La un moment dat, am trăit cu senzația stranie că disting forma vagă a unei fețe, aidoma unei măști schematice, plutind prin substanța aceea sinistră. Fierul navei se distingea până la o distanță de aproximativ un metru, după care masa translucidă devenea tulbure și obtura tot ce era mai departe.

— Ce mama naibii e chestia aia?!

Am tresărit, încă absorbit de imaginea falsă a chipului captiv, care se încăpățâna să-mi plece din minte. Senzația de mișcare era, cel mai probabil, o iluzie optică datorată jocului de lumină. Desigur că nu aveam un răspuns la întrebarea Camaliei, așa că am spus inutil și mecanic:

— Spumă ignifugă?

— Arată ciudat. Nu prea cred.

Am pornit cu pași calculați înspre capătul holului. Camalia m-a apucat de braț.

— Ce faci?

— Vreau să văd ce este.

— Ești nebun, mi-a spus în timp ce m-a tras spre ea și mi-a arătat cu mâna o membrană închisă aflată la capătul opus al coridorului.

M-am eliberat din prinsoare, ridicând ușor brațul.

— Arunc doar o privire, nimic mai mult. Apoi plecăm.

Și-a mușcat buza de jos, a dat să mă prindă din nou de braț, dar a ezitat un timp, oscilațiile de indecizie reflectându-i-se clar pe chip. În cele din urmă a dat din cap, aprobator. Nu m-a urmat, ci s-a tras într-o parte și s-a lipit de un perete, așteptând cu neîncredere, de parcă ar fi anticipat un dezastru în mod profetic.

Gelul umplea holul din podea până în tavan și am presupus că era un soi de produs artificial nedestinat domeniului civil, special conceput pentru sigilarea spațiilor pentru prevenirea depresurizării în cazul unor accidente. Poate și cu rol de burete împotriva radiațiilor? O undă de mișcare i-a brăzdat întreaga suprafață, chiar în timp ce mă pregăteam să-l ating și degetele mi-au amorțit. Atât de tare mi-am strâns pumnii, că mi-am imaginat articulațiile pocnind.

— Ai face bine să gândești. Ești un contingent.

Vocea a fost neașteptată și a venit din camera alăturată, de unde răzbea lumina. M-am întors forțat și oarecum comic, cu trupul chinuit de senzația dură impusă de frică.

Daciana era așezată pe un scaun de birou, în apropierea unei foi grafice, care era desfășurată pe o masă de lucru. Uluit, am spus repezit:

— Ce faci aici? Ce este cu locul ăsta? Unde au plecat toți? Ce se întâmplă?

Întrebările mi s-au adunat în minte precum insectele în jurul unei lămpi. Până să apuc să continui, Camalia era deja lângă mine.

— Tu? s-a mirat la rândul ei. Ce cauți aici? Cum de n-ai plecat împreună cu ceilalți?

S-a ridicat de pe scaun și a venit lângă noi cu un mers enervant de calm.

— A trebuit să rămân, ne-a spus sec. E necesar. Trebuie să îndrept lucrurile.

— A trebuit? a insistat Camalia.

S-a auzit iarăși un set de sunete metalice, ciudate.

— Sunt convins că ai să ne povestești o mulțime de lucruri, Daciana, am spus, dar trebuie să plecăm imediat. Nu cred că suntem în siguranță aici.

Ne-a întors spatele cu o nepăsare evidentă și a plecat înapoi, către punctul ei de lucru. A fluturat prin aer lama unui pumnal, apărut în mod miraculos de pe undeva, în mâna ei dreaptă. Am făcut un pas în spate.

— Nu plec nicăieri, a zis, selectând și derulând fișiere pe foaia ei de lucru. De fapt, nimeni nu pleacă.

Camalia s-a apropiat de mine. Mi-a spus, cu voce scăzută:

— Să nu cumva să începi cu prostii sentimentale. E dusă cu pluta. Las-o și hai să ne cărăm naibii de aici.

Privirea Dacianei era schimbată. O privire închistată într-o stare de visare.

— Eu una, plec! m-a amenințat Camalia, forțând nota.

Știam că nu avea curajul să plece de una singură. Daciana ne-a fixat din nou cu privirea ei încordată. Am avut sentimentul că știa ceva destul de dramatic, lucru care o determina să se arate ca turnată din oțel, la fel de dură ca lama pe care o îndrepta către noi.

— Ce se întâmplă? am întrebat nesigur.

Nu mi-a răspuns și a continuat să lucreze. Membrana s-a închis cu un fâsâit chiar în clipa în care am vrut să-i vorbesc din nou. Instinctul m-a făcut să mă gândesc la ce era mai rău. Nu că ne-am fi găsit într-o situație simplă, însă faptul că atitudinea ei lăsa de înțeles taina voită a unui act nefiresc, complica lucrurile și mai mult.

— Hai! a insistat Camalia. Las-o!

Aș fi vrut să am puterea și curajul să risc, dar n-am făcut-o.

Holul era lung, aproape fără sfârșit și senzația că mergeam în direcția corectă era dată de intensitatea progresiv scăzută a sunetelor metalice. Ne îndepărtăm de pericol, dacă prin asta se înțelegea zona sigilată cu gelul acela ciudat. Gândul că trăisem un soi de idilă de unul singur mi s-a plimbat prin cap un timp, însă l-am abandonat cu o urmă adâncă de regret. Mi-am derulat prin minte un dialog imaginar și acuzator în care Camalia își expunea argumentele împotriva iluziilor mele amoroase, fapt ce m-a determinat să tac și

să înaintez cu ochii mijiți, chinuindu-mă să deslușesc cât mai multe detalii. Lumina era puțină și provenea de la un număr redus de leduri funcționale. A trebuit să ne apropiem foarte mult, până să ne dăm seama că obstacolul din calea noastră era de factură similară celuilalt.

— Rahat! am spus, cu maxilarul încleștat de furie.

Camalia s-a apropiat de gel și i-a analizat mișcările abia sesizabile, aplecată mult în față. După un timp, s-a ridicat. Îngrijorarea i se putea citi cu ușurință în privire.

— Poate că din cauza asta a susținut că nu pleacă nimeni. Știa că holul e blocat. Dumnezeule, a mai spus. Chestia asta pare ca și cum ar mușca efectiv din stație.

În situații de criză, oamenii sunt în stare să creadă orice. Așa că nu m-am chinuit să demontez absurditatea afirmației. Aveam și așa destule pe cap.

Drumul înapoi l-am făcut în ritm alert. N-am mai bâjbâit prin clarobscur, aproape că am alergat, și am fost surprinși să descoperim că membrana era deschisă, dar și mai surprinși de faptul că încăperea era goală. Daciana fugise. Alarmat și cu o mulțime de scenarii în cap, am ieșit în hol. Gelul trecuse cam doi centimetri de ușă și îmbrăca tocul cu o limbă translucidă, îndreptată către interiorul camerei de lucru, blocând astfel cursa membranei.

— A înaintat! a observat Camalia. Pe toți zeii, chestia asta e...

— E vie, am completat stupefiat.

— Asta înseamnă că...

Însemna multe, doar că eram prea zguduit ca să mai procesez informația. Zgomotul a fost metalic, persistent, dar diferit, ca și cum ai fi zgâriat pardoseala cu o bucată de țeavă.

— Paturile! am strigat și am ieșit în fugă afară din cameră.

Când am ajuns în dormitor, Daciana se zbătea, pe jumătate ascunsă în gura de aerisire. Una dintre cleme i se prinsese de pantaloni. Picioarele îi atârnau în gol și nu izbutea să se ridice. Dintr-un salt, am fost lângă pat și am prins-o de un picior. Zbierând, s-a zbătut și a încercat să mă lovească, folosind cuțitul. Mi-am ferit capul de mai multe ori și pe urmă m-am lăsat în jos cu toată greutatea. A urlat și am căzut unul peste altul. A scăpat cuțitul, dar a continuat să se zbată și unghiile ei ascuțite mi-au brăzdat obrazul.

— Nemernicule! Nemernicule! a tot țipat la mine și s-a tras într-o parte, până când umărul i s-a împins în cadrul de metal al patului. Uite ce mi-ai făcut!

Se așezase într-o manieră care nu-mi permitea să văd prea bine. Apoi am observat dâra de sânge de pe pardoseală. Nu era o rană letală, însă buza clemei tăiase adânc prin piele și prin stratul adipos. Combinezonul îi era rupt până sub sânul stâng și traseul rănii era identic, deși nu complet la vedere. În lungul rupturii, bleumarinul devenise negru.

— Daciana, te rog! Ce se întâmplă?

M-a fixat cu o privire dură și am văzut cum mâna i-a plecat fulgerător către coapsă. Spre norocul meu, n-a găsit ce căuta. Pierduse pumnalul. Pe urmă s-a uitat undeva în sus, în dreapta mea.

— Să vă ia naiba pe-amândoi! a scrâșnit.

Camalia venise după mine în cameră, însă fusesem prea bulversat ca s-o observ. În mâna dreaptă, strânsă, lucea lama cuțitului Dacianei. Cu vârful ascuțit îndreptat spre rănită, s-a asigurat că zgârieturile de pe obrazul meu sunt superficiale.

— Femeie, i-a zis răstit. Ești o nebună!

S-a întors spre mine.

— Haide!

— Nu, am spus. Nu înainte să ne spună cum putem să ieșim din nenorocita asta de pușcărie.

Daciana a râs și a continuat să preseze pe rană.

— Nu pleacă nimeni.

M-am ridicat și m-am apropiat încet, aproape temător.

— Da? Atunci ce-i cu graba asta? Unde fugeai?

Privirea i-a oscilat. Teamă? Ură? Amândouă la un loc?

— Ce naiba se întâmplă? Ce-i chestia asta gelatinoasă? am insistat.

N-a spus nimic, dar o vedeam cum se frământă. Apoi privirea i-a devenit distantă, ca și cum și-ar fi blocat toate emoțiile. Desigur, putea să fie doar sentimentul pur de amărăciune pentru că-i stricaserăm planul de salvare. Pentru o secundă, am simțit un impuls să mă

reped și s-o scutur serios de guler, dar m-am oprit la timp. În ciuda furiei de moment, am reușit să mă stăpânesc și să schimb tactica.

— Nu suntem dușmani, i-am spus cu glas scăzut și cu o privire forțată, dar oarecum blândă. Te rog. Te rog, Daciana!

Privirea ei a continuat să fie tulburată. O privire total diferită față de ceea ce cunoscusem cu doar o zi înainte. N-ar fi fost însă prima persoană care-și pierdea mințile în spațiu, în situații limită. Cu toate că omul călătorea de câteva generații bune prin cosmos, Institutul Medical Colonial publicase o teză în care o echipă de experți compusă din psihiatri și psihologi susținea că mai erau necesare câteva sute bune de ani ca instinctele strămoșilor noștri să piardă teren în fața celor ale omului nou, spațial.

Astfel, lipsa somnului, carența de vitamine și minerale produsă de mâncările artificiale de slabă calitate, suprapuse pe un fond genetic prielnic, puteau duce la creșterea riscului de destabilizare psihică. Medicii îl numesc Sindromul Saltului Spațial, însă noi, cei de rând, îi spunem simplu, Nebunie Spațială. Astfel apar prietenii imaginari, atacurile de panică, tulburările temporare de comportament sau chiar halucinațiile.

În cazul ei, la fel ca la noi, era stresul. Sau cel puțin asta am crezut atunci. Am mai încercat câteva abordări, dar fără prea mare succes. Daciana a continuat să fie ostilă și, mai ales, imună la tot ce-i spuneam.

— Poate chiar și-a pierdut mințile.

Camalia așteptase în spatele meu, cât timp îi vorbisem. Ne-am privit reciproc și am știut amândoi care era următorul pas.

— Ridică-te, i-am spus cu glas rece.

Ea n-a schițat un gest. Cu vârful cuțitului împungând amenințător aerul, Camalia a făcut câțiva pași spre Daciana.

— Eu n-am timp de nazuri! Dacă nu vrei o tăietură identică în coasta dreaptă, ai face bine să-ți miști curul de-aici!

Cu toată nebunia ei, s-a chinuit un pic până s-o facă, dar s-a ridicat. În fond, chiar și un animal simte când e o chestiune de viață și de moarte. Cu spatele ușor încovoiat, și-a fixat rana cu ambele mâini.

— Treci acolo, lângă perete, i-am spus și i-am indicat locul cu degetul.

Camalia mi-a dat cuțitul și s-a urcat prima, în timp ce eu m-am asigurat că Daciana nu face vreo prostie.

— Ar fi trebuit să asculți, i-am spus, cu o urmă de regret în glas, care avea legătură cu tot ceea ce însemnase ea pentru mine, mai mult sau mai puțin, de când o cunoscusem.

Atât doar că animalele rănite nu comunică în mod eficient, ci obișnuiesc să mârâie. Cam la fel a sunat și înjurătura ei, atunci când eram deja pe jumătate cocoțat în sistemul de aerisire. Ne-am aventurat mai departe, fără nicio grijă în ceea ce o privea. Luând în cal-

cul rana ei urâtă și incomodă, probabilitatea să ne ajungă din urmă era de una la o mie.

II. Tentația

La o primă analiză cu ochiul liber, bobul de cianobacterii aducea mai curând cu o picătură de apă. Bărbatul în halat alb reglă microscopul.

— Fascinant! În tot ceea ce facem, ne complicăm, când, de fapt, cheia stă în organizarea simplă și primitivă. E de-a dreptul fascinant, Daciana.

El s-a dat într-o parte și i-a cedat locul. Femeia a trecut la microscop.

— Ai zice că sunt alge, după forma celulelor, a observat ea cu entuziasm. Nucleu nedefinit, cromozomul lung și circular din centru. Atâta doar că-s translucide.

— Presupun că asta are legătură cu mecanismul celular de autoconservare, a spus bărbatul.

— Mai mult ca sigur. Cât cântărea când am adus mostra pe stație? 100 de grame? Bărbatul a aprobat-o. A ajuns la 300 în câteva cicluri. Are apetitul unui monstru.

Femeia și-a ridicat privirea și a zâmbit. Bărbatul a trecut în locul ei, și-a lipit din nou ochiul drept de ventuza microscopului.

— Poți să fii sigură de asta. Oricum, nu-i de mirare. Condrita carbonică din asteroizi are o concentrație slabă de atomi de carbon şi molecule de hidrocarburi.

Temperatura în zona inelelor lui Saturn este de –150 grade Celsius. Practic, a stat în hibernare. Cel mai bun material de construcție pentru o stație spațială și ustensile este fibra de carbon sau, eventual, grafenul. Concentrație de carbon de 100%. Temperatura în interiorul stației este, în medie, de 20 de grade Celsius. Când am adus-o aici, s-a trezit la viață. Energie în exces, concentrații de materii prime la maximum, mediu perfect de dezvoltare. Prietenul unicelular profită din plin de ospitalitatea noastră. Câte lamele ne-a hăpăit până acum?

— Două. Mă rog, trei, dacă trecem peste faptul că mai are doar un sfert din asta.

Bărbatul s-a ridicat și a răspuns amuzat:

— Ai dreptate. E un băiat cu apetit, nu glumă!

Ea a ridicat o sprânceană.

— Ce te face să crezi că e un *el*?

— Agresivitatea. Ambiția. Știi tu, chestii din astea... Bărbătești.

— Nu, n-aș spune că le știu.

— Ei, hai, n-am vrut să sune misogin.

Femeia a deschis secțiunea de arhivare. A scos o fișă de observații.

— Mda! Așadar, metabolizarea este în două etape și urmează un ciclu de 28 de ore. Rămânem la varianta asta?

Bărbatul a rămas un timp tăcut, aparent absorbit de activitatea microscopică.

— Cam ce interval de diferențe am găsit între fotosinteză și asimilare? a întrebat el după un timp.

— Vrei să ți le citesc pe toate? s-a văitat femeia.

— Nu, nu, ai dreptate. N-are sens. Calculează mai bine media.

Femeia a tastat comanda.

— 188 de minute și 36 de secunde.

Bărbatul s-a ridicat gânditor și și-a frecat bărbia proaspăt rasă.

— Nu-s chiar două minute. Cred că ar fi bine să-i mai analizăm un timp activitatea. Sunt, totuși, aproape trei ore diferență.

— Nu-i tocmai un ceas elvețian.

— Asta așa este. Dar oricum, nu-i grabă, nu? Nu-i ca și cum întârziem undeva. S-a apropiat de femeie și apoi i-a spus pe un ton moale, care nu avea nimic în comun cu rigiditatea discuțiilor științifice. Și, că tot veni vorba despre plimbări, te-ai mai gândit la propunerea mea?

Ea s-a întors și a pus fișa de observație la locul ei, în fișetul de arhivare.

— Am mai discutat asta. Nu cred c-ar fi bine. Avem în mână un studiu de cercetare care ar putea schimba istoria. Nu cred c-ar fi indicat să compromitem totul implicându-ne mai mult decât ar trebui. Și-apoi, nu se cade să inviți o doamnă la întâlnire într-o fostă închisoare de maximă siguranță.

El a zâmbit. Un zâmbet tremurat, chinuit.

— Ei, dar de ce trebuie să vezi totul atât de dramatic? E doar o întâlnire banală. O ieșire la o cafea.

— Nu știu. E... complicat. A forțat un zâmbet și a continuat: la o cafea se pot întâmpla multe. Bune, rele. Știi ce zic, chestii femeiești. N-aș vrea să compromitem o muncă de câțiva ani.

— Măcar mai gândește-te.

Ea și-a aranjat la întâmplare o șuviță de păr rebelă, a trecut-o după ureche. Nu l-a privit în ochi.

— Trebuie să ies un pic, i-a spus Daciana. Mă scuzi.

A trecut încet, cu pași mici, pe lângă bărbatul în halat alb.

— Dar o să mă gândesc.

Chiar înainte să iasă, ea s-a întors, privindu-l aproape pe furiș.

— Poate că ar trebui să anunțăm schimbul de abordare a studiului. Am încălcat cam multe protocoale. Sper să nu avem necazuri. L-am adus aici, pe stație, deși procedura spune cu totul pe dos. Mă gândesc...

— Nu-ți face probleme, a întrerupt-o el. Vor vedea rezultatele și vor trece peste faptul c-am încălcat un protocol.

— Trei, a observat Daciana.

— Mă rog, trei. E totuna. Rezultatele vor vorbi de la sine. Uite, putem să discutăm despre asta la o cafea.

— Nu, te rog! Nu cred că e bine să forțăm lucrurile.

Ea s-a întors grăbită și el a rămas tăcut, privind membrana ușii care s-a închis în ritmul ei lent și a as-

cuns-o pe femeie. El și-a strâns pumnul și a izbit în perete, stângaci. Sunetul a fost sec, o descărcare de furie.

III. Salvarea

Cred că am hoinărit vreme de câteva ore, încă hăituit de sentimentul absurd că eram urmăriți prin întuneric. Dar am ținut totul pentru mine. Paranoia nu era ceva ce aș fi vrut să-i transmit Camaliei, eram convins că se lupta, la rândul ei, cu monștri imaginari. Pe urmă ne-am decis să coborâm din nou. Aș vrea să spun că am avut noroc, dar adevărul este că poate ne-ar fi fost mai bine dacă nu am fi aflat cum stăteau lucrurile de fapt.

Prima dată am încercat membrana. Era blocată. Abia apoi am analizat încăperea. Nimerisem în ceea ce părea să fie modulul sistemelor de securitate. O încăpere de mărimea unui dormitor, lipsită complet de mobilier. Doar un scaun de birou și un monitor uriaș, integrat într-un perete. Spre surprinderea noastră, bună parte dintre camerele de supraveghere video erau încă funcționale.

Am început să navighez prin meniul principal, folosind metoda simplă, prin eliminare.

— Ce cauți?

Atent la detalii, nu m-am întors, dar am spus:

— Cu siguranță există un plan al închisorii.

Din spatele meu s-a auzit o bătaie din palme.

— Oho! Ești un geniu, omule!

După asta m-a bătut încurajator pe umăr. Am zâmbit, dar fără să-mi dezlipesc privirea de la monitor.

Exista acolo, în baza de date, tot ce aveam nevoie să găsim: calea către docuri prin labirintul galeriilor de aerisire. Atât doar că aveam nevoie de un nume de utilizator și de parola corespunzătoare.

Moralul a trecut din nou sub nivelul optim, ca o săgeată țintind pardoseala. După câteva combinații inutile, am renunțat să mai încerc să mă autentific, de teamă că aveam să blochez sistemul.

Am trecut din nou în modul supraveghere și am cercetat imaginile în direct. Nici țipenie de om. Doar încăperi sau holuri pustii, pe jumătate injectate cu întuneric. Chiar înainte de a pleca, Camalia a avut o idee:

— Nu ai acces la baza de date, asta e clar. Dar oare nu poți derula camerele? Poate că sunt arhivate abia după o anumită perioadă de timp.

Era o idee bună. Am selectat una dintre camere și am derulat. Timp de câteva ore au fost doar jocurile de lumină determinate de numărul ledurilor care ieșiseră treptat din uz și care își reveneau progresiv. Imediat după ce intensitatea iluminatului s-a stabilizat, au început să apară oamenii. Angajații fugeau într-o parte sau în alta. Când am ajuns cu douăzeci și patru de ore în urmă, sistemul mi-a cerut din nou să mă în-

registrez/autentific. Am trecut imediat la camera următoare.

— Ciudat, am spus, căzut pe gânduri, după un timp de căutare. Nici urmă de deținuți.

— Poate că sunt afectate camerele.

— Chiar toate? Doar în celulele de detenție? Care ar fi probabilitatea?

— Folosesc stația penitenciar drept paravan pentru cercetări? a spus Camalia, ceea ce îmi trecea și mie prin minte.

Apoi, pe monitor a apărut o scenă care ne-a captat pe amândoi. Daciana, comandantul și doctorul discutau. Deși urmăream o derulare înapoi, tot mi s-a părut că discuția lor arăta de fapt a ceartă. Încă nu se declanșase alarma și scena mai mult ca sigur avea legătură cu *Izolare 1*. Am apăsat stop și apoi start. Am umblat la volumul sonorului.

— Nu mai putem să ținem nimic ascuns, le spunea Daciana celor doi. Trebuie să anunțăm imediat comandamentul central. A scăpat de sub control. Pentru numele lui Dumnezeu, creșterea este halucinantă.

— E prea târziu, a decis doctorul.

— Are dreptate, l-a susținut comandantul, gesticulând. O să avem destule acuzații pentru o sentință de cel puțin câteva sute de ani fiecare.

— Nu putem să fugim, pur și simplu, a spus ea, fără să ne gândim la consecințe.

— Ba da, a contrazis-o doctorul și a apucat-o de umeri. Și chiar asta ar fi indicat să facem. O să pară c-a fost un accident. Nimeni nu va bănui nimic.

Ea s-a tras în spate, lovindu-l peste brațe cu putere.

— Sunteți amândoi nebuni! Nu vă imaginați care sunt urmările. Va fi un dezastru.

Femeia s-a răsucit pe călcâie și a plecat din loc, fără să mai aștepte un răspuns, ieșind din raza de acțiune a camerei.

Am trecut la următoarea și i-am găsit din nou, pe toți trei, în ceea ce arăta ca o sală de conferințe. Discuțiile erau și mai aprinse. Gesticulau aproape agresiv, scăldați de pulsațiile de lumină roșie ale sistemului de alarmă. Am ridicat nivelul sonorului, însă mi-a fost imposibil să deslușesc ceva. Sunetul alarmei le acoperea complet vocile.

Din nou, ea le-a întors brusc spatele. Comandantul s-a repezit spre un scaun. L-a ridicat și a lovit-o drept în ceafă. Doctorul s-a grăbit s-o ajute să se ridice. Comandantul l-a bruscat. Au vorbit un timp. S-au îmbrâncit cu putere. Câțiva angajați au trecut în grabă pe lângă ei. Doi s-au oprit și s-au uitat la secund, cum stătea prăbușită pe podea. Comandantul a vorbit cu ei și au luat poziția drepți. Au plecat împreună cu comandantul. Doctorul s-a mai întors o dată, cuprins parcă de un regret întârziat. S-a uitat cu tristețe, dar a abandonat-o acolo unde căzuse, sub blatul unei mese.

— Dumnezeule! s-a mirat Camalia.

— Trebuie neapărat să mergem înapoi, am spus afectat.

— N-avem ce să mai facem pentru ea. Ai văzut ce comportament are. Mai mult ne-ar încurca.

Nu era doar faptul că mă simțeam într-un fel sau altul vinovat pentru că o abandonasem și noi, aproape în același mod în care o făcuseră și agresorii ei, ci și posibilitatea că, într-un moment nesperat de luciditate, ar fi putut să ne dezvăluie numele ei de utilizator. I-am explicat Camaliei și am plecat împreună după Daciana, cu speranța că aveam s-o convingem să coopereze, nu doar pentru accesarea sistemului, deși trebuie să recunosc că era o prioritate, cât și pentru a o salva.

☆ ☆ ☆

Dormitorul era gol, dar am găsit-o în holul întunecos, așezată pe podea, cu spatele rezemat de perete. Vorbea, de una singură, în șoaptă. Ne-am apropiat încet. Când ne-a văzut, a tresărit. A dat să se ridice, dar n-a putut. Un geamăt discret, prelung, i-a scăpat printre buze.

— Nu te teme, i-am spus cu voce moale, pe un ton prietenos, în timp ce m-am lăsat pe vine.

M-a fixat cu privirea ei indecisă.

— Nu vrem să-ți facem niciun rău. Suntem de partea ta. Știm ce ți-au făcut. Am văzut totul.

Deși nu puteam să văd prea bine, am zărit totuși schimbarea de pe chipul ei. Teama s-a transformat în expresia unei stări de visare.

— Vrem să te ajutăm, am insistat la fel prietenos. Putem să găsim o cale de ieșire. Însă pentru asta avem nevoie de ajutorul tău.

Dar ea a continuat să rămână, poate, în lumea amintirilor, ignorându-ne. Când Camalia mi-a vorbit, am tresărit:

— Nu cred că poți să afli ceva de la ea. Pierdem timp prețios.

M-am încăpățânat și i-am atins cu tandrețe obrazul. Daciana a tresărit și a ieșit din starea de meditație. S-a uitat la mine, descurajată.

— Chiar nu-ți mai amintești nimic?

A rămas la fel de pierdută. M-am ridicat în picioare. Camalia a stat lângă mine, tăcută și tot atât de descurajată. După un timp, am vrut să plec iarăși spre modulul de securitate, dar mi-a venit un gând. Am zis, trunchind mesajul:

— Camera de lucru. Poate găsim ceva.

Am plecat imediat într-acolo.

N-am descoperit cine știe ce lucruri utile. Sute de fișiere de lucru pline cu calcule și formule care chiar nu-mi spuneau nimic. Mai puțin fișierul din bară, pe care inițial nici nu-l observasem. L-am mărit. Avea forma unei scrisori. M-am pus pe citit și bună parte din textul scris acolo mi s-a părut haotic. Eram pe

punctul de a-l închide, când am derulat și am găsit un hiperlink cu indicația: «*toate_dovezile_aici*».

L-am accesat.

Am simțit nevoia să mă așez pe scaun.

— Ce-i cu mutra asta? Ce-ai găsit?

— E halucinant, am bombănit.

— E amnezică, a insistat Camalia. La ce te-ai fi așteptat?

— Nu în sensul ăsta.

Am verificat detaliile fișierului. Fusese creat cu două săptămâni înainte de sosirea noastră.

— Ce vrei să spui? Despre ce-i vorba?

— Păi... Nici nu știu ce să zic.

— Încearcă. Un amnezic cred că-mi ajunge pe ziua de azi.

— E vorba despre un proiect de cercetare. Un virus care...

Am tăcut, dar am continuat să citesc în gând.

— *Care* ce? La naiba, s-a enervat. Cât ai de gând să te prostești așa?

— Ăăă, nu... Iartă-mă. Doar că...

Camalia m-a îmbrâncit.

— E o bacterie. Nu una oarecare, ci una care îmbolnăvește... Sau mănâncă, nu prea pricep bine. E plin de termeni științifici.

— Și ce-i cu asta? Nu asta e menirea lor? Să îmbolnăvească?

— Ba da, am aprobat-o. Doar că bacteria asta infectează... planete.

— Ce!?

— Poftim!

M-am ridicat de pe scaun și i-am făcut semn să ia loc. S-a așezat. Am citit cu voce tare, din spatele ei, printre rânduri și urmărind literele cu vârful degetului.

— *Sunt organisme unicelulare care se asociază în colonii sub formă de ciorchine. Se dezvoltă relativ lent, dar în condiții speciale de mediu ritmul de diviziune devine halucinant de rapid. Sunt rezistente la temperaturi foarte scăzute. Prezintă sensibilitate la expunere termică directă (s-a folosit lampă portabilă cu flacără). Din studiul sumar al excreției, s-a constatat că pot facilita panspermia și credem că pot rezulta date importante care pot explica originea și evoluția vieții, după standardele terestre, însă sunt necesare investigații suplimentare.*

— Stai puțin! Asta înseamnă că viața este, de fapt, un efect secundar? Simptomatologia unei boli?

— Sau, să zicem, un fel de produs secundar. O teorie absurdă la care nu s-a gândit nimeni până acum, am presupus.

— Sună dur, dar acesta este adevărul, domnilor și doamnelor.

Eu și Camalia am tresărit și ne-am întors simultan. În tocul membranei stătea cineva. Țeava pistolului ne fixa cu strălucirea ochiului unui mort. Figura lui era un set de umbre, unele ascuțite, altele rotunde, aproape grase, care îmi amintea de duritatea comandantului. A făcut un pas în față și incertitudinea a devenit cer-

titudine. Comandantul Horia Militaru a continuat să ne spună:

— Fără gesturi eroice inutile. Consider că suntem într-o situație în care nu ne putem permite să fim dușmani.

Am continuat să-l privim fără să spunem nimic. Apoi m-am simțit oarecum ridicol când am realizat că aveam mâinile ridicate sus, în semn de predare.

— Sunt aici pentru că vreau să vă propun un târg care înseamnă salvarea.

— Ce vreți de la noi? am întrebat.

— Colaborare.

Pot să spun că a fost un act de îndrăzneală, să fii tranșant în fața unui tip cu pistol, dar uneori pur și simplu nu sunt alte soluții. Așa că i-am spus direct:

— Ce garanție am că nu e decât o amânare a execuției?

A schimbat arma dintr-o mână în cealaltă.

— Presupun că e logic motivul pentru care nu am plecat.

— Da. Înregistrările de pe camerele de supraveghere.

A zâmbit cu jumătate de zâmbet, vizibil, dar greu sesizabil din cauza umbrelor.

— Corect! Ei bine, ai dreptate în toate privințele. În situația de față, în locul tău nici eu nu aș fi ușor de convins. Dar încearcă să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Aveam o problemă și acum e rezolvată. Dacă

nu mai simt că sunt în pericol, nu am motive să recurg la metode dramatice. E o chestiune de logică. Nu crezi?

L-am analizat și mai atent, iar atitudinea lui mi s-a părut similară cu cea a politicienilor pe care-i mai vedeam ocazional, în timpul transmisiilor publice. A continuat:

— Să presupunem, totuși, că prima dovadă de încredere e faptul că nu v-am omorât deja. Așadar, să nu pierdem o șansă din cauza unor orgolii. Și-a trecut privirea de la mine la Camalia și invers. V-ați plimbat în gol cu orele. Habar nu aveți cum să ieșiți de aici. Voi aveți codul de acces în cargobot, eu știu planul galeriilor sistemului de ventilație. Mi se pare un început promițător.

— Ai fost tot timpul pe urmele noastre, i-am spus și am simțit nevoia să-mi încleștez pumnii.

S-a tras mai în spate, dincolo de tocul membranei.

— Încetișor, viteazule! Nu lua decizii pripite. Hai, gândește-te puțin la ce ți-am spus.

Ne-a făcut semn să ieșim în hol, agitând de mai multe ori țeava pistolului. Am executat ordinul și primul lucru pe care l-am făcut imediat după asta a fost să-mi întorc privirea. Daciana era tot acolo unde o lăsasem, însă nu mai vorbea. Stătea, pur și simplu, sprijinită de perete. La prima vedere era o poziție foarte incomodă, dar oboseala poate să producă adesea multe schimbări la nivelul percepției.

— Deci? a insistat comandantul.

Am acceptat tacit, cu strângere de inimă, și el a accesat sistemul de securitate. După ce a terminat de eliminat dovezi incriminatorii, am plecat spre dormitor, dar nu înainte de a mă opri în dreptul Dacianei.

Comandantul a rămas tăcut, ceva mai în spate. Ea căzuse pe o parte. M-am aplecat și i-am atins pielea. O senzație de rece, ca și cum aș fi atins metal. M-am întors înspre Militaru, dar el mi-a luat-o înainte.

— Poate că-i mai bine așa.

— Poate? Ai omorât-o?

N-a răspuns. Țeava pistolului a ieșit din umbre, apoi și-a înclinat capul într-o parte. Gestul îmi întărea ideea că execuția noastră era o chestiune de *când*, nu de *dacă*.

Înainte să plec, l-am întrebat:

— Doctorul? L-ai omorât și pe el?

Din nou, o liniște de câteva secunde și el și-a frecat bărbia, gest care a evidențiat o vânătaie pe care nu o observasem inițial. Urmă o ridicătură din umeri, după care spuse:

— Să zicem că nu am căzut de acord asupra unor aspecte și ne-am despărțit. Însă nu mai bate câmpii. N-am omorât pe nimeni. Nici măcar...

Structura stației s-a zdruncinat atât de puternic, încât a părut efectul unui seism.

— Haideți să nu mai pierdem timpul cu prezumții, a insistat pe un ton sever. Mișcați-vă!

Ne-a încurajat s-o luăm din loc folosind iarăși amenințarea cu pistolul.

Drumul prin galeriile întunecoase a părut cu mult mai sumbru. Camalia era prima, urmam eu și comandantul. După mai multe minute, în apropiere de o bifurcație, a răsunat vocea autoritară a comandantului:

— Mergeți spre stânga și după câțiva metri verificați peretele din partea dreaptă. E un segment striat.

Bâjbâind, Camalia l-a găsit relativ ușor. Oare de câte ori trecusem pe lângă el? Cu siguranță, de mai multe. A tras capacul și a pornit în lungul galeriei proaspăt descoperite, cu mine și comandantul pe urmele ei. Poate că tot drumul să mai fi fost vreo jumătate de oră. N-aș putea să spun cu exactitate. Mersul mi-a fost mecanic. Eram concentrat cu gândul la nevoia imediată de a găsi un plan de acțiune. Am tresărit când Camalia a spus îngrijorată:

— Capăt de drum!

M-am așteptat la înjurături sau acuzații iraționale din partea comandantului. În schimb a spus calm și sigur pe el:

— O să cobori primul. Sub tine găsești o trapă de acces. E una de siguranță, așa că nu e nimic de văzut. Verifică însă marginile. O să simți diferența de nivel. Te dai la o parte și o deschizi. Cobori și rămâi la vedere. Ne-am înțeles?

— Da.

— Bine. Dă-i bătaie!

Descoperisem trapa chiar în timp ce îmi explica. M-am dat mai în spate și el a fost nevoit să-mi facă loc.

Apoi am deschis-o. Tabla a scârțâit și chiar am fost nevoit să trag cu putere.

— Fără gesturi prostești, mi-a spus când eram deja pe jumătate coborât. Gândește-te la colega ta, în cazul în care îți vin idei.

Mă gândeam. Nu doar la ea, ci la amândoi. Și mă mai gândeam la faptul că folosirea unei arme de foc pe o stație spațială implica anumite riscuri, pe care eram convins că le știa și el. Dar puteam să risc un atac bazându-mă strict pe faptul că n-ar fi avut curaj să tragă de teama de a rata? Mi-am dat drumul în gol și la aterizare, genunchiul mi-a scâncit. Am recunoscut încăperea în care fusesem primiți.

— Întinde-te pe burtă, l-am auzit spunându-i Camaliei. După care, coborându-și capul sub nivelul tavanului, a repetat, privindu-mă concentrat:

— Întinde-te pe burtă, n-auzi?!

Când am atins podeaua, era deja coborât. Pe Camalia am ajutat-o eu să coboare, cuprinzându-i genunchii.

— Haide, mi-a zis. Deschide!

Pe chip i se citea nerăbdarea, ca spre finalul unui concurs cu scor strâns. M-am îndreptat către scanner, dar m-am întors cu fața spre el.

— Știu cum o să se termine, i-am spus și am făcut un pas înainte.

Comandantul a ridicat pistolul, care inițial fusese îndreptat spre abdomenul meu, ca un semn de delăsare dat de nerăbdare.

— Nu știi nimic. Deschide!

— Vreau să știu adevărul. Vreau să știu pentru ce voi fi ucis. Ce s-a întâmplat, de fapt?

Camalia nu era la o distanță de la care să devină o amenințare pentru el. Dar era totuși o grijă în plus. Privirea lui tăioasă a trecut de la unul la altul.

— Treci lângă el, a ordonat. Adevărul? A fost alegerea lor. Eu n-am făcut nimic altceva decât să-i las să-și facă treaba.

— Ce urmăreați? am întrebat.

— Nu-i bine să știi lucruri. N-ai învățat asta de-a lungul timpului? Cu cât știi mai mult, cu atât îți scad șansele de supraviețuire.

— Scutește-mă!

— Bine, ți-o faci cu mâna ta. Dar dacă vrei să cauți vinovați, ar fi bine să-ți folosești mintea. Erau cercetările lor, nu ale mele. Eu sunt doar un simplu observator. Tot ce am făcut a fost să aprob zborul unei probe.

— Pentru suma corectă, am insistat iritat.

A rânjit strengărește.

— Exact! Pentru suma corectă, a repetat. Oricum, ei sunt oamenii de știință, nu eu. Și-au asumat ce-au făcut. Ar fi putut să renunțe din prima clipă în care chestia asta a început să crească alarmant. Ar fi trebuit să se descotorosească de ea. Nimeni n-ar fi bănuit ce s-a întâmplat. Aruncau nenorocita aia de bacterie în spațiu. Dar, vezi tu, febra cercetătorului nebun. Au sperat ca niște idioți, până în ultima clipă, c-o pot controla și situația a scăpat de sub control.

— Asta nu te face nevinovat.

— Vinovat, nevinovat! Contează? Suntem pe punctual de-a crăpa. Ei au vrut faimă, eu doar partea mea din toată afacerea asta și să mă car naibii cât mai repede de aici.

— I-ai omorât degeaba, am spus. Până la urmă, nu te alegi cu nimic.

Camalia m-a apucat de mână. I-am îndepărtat-o cu discreție, dar ea a tot insistat să mă facă atent. Privirea comandantului s-a înăsprit.

— Nu-i chiar degeaba. Nu ți se pare? Eu sunt aici, pe când ei..., a râs cu viclenie.

— Chiar nu contează că...

— Termină! a urlat. Ce naibii mai contează? Lumea asta, viața, este rezultatul unei întâmplări fericite. Ei, și? Ce-i cu asta? Suntem o colonie rezultată din excrețiile unor bacterii, răspândită pe câteva pietre. Ce-mi pasă? N-am să stau să-mi plâng de milă sau să mor prostește. Nu vreau glorie, vreau doar să nu mor ca un idiot. Așa că deschide naibii odată nenorocita asta de ușă!

— Altfel, ce o să faci?

Camalia a venit și mai aproape de mine. Am împins-o cu putere, sperând că aveam să-i distrag atenția.

— Vino-ți în fire! am strigat.

M-a privit bulversată. Cu vederea periferică am prins momentul de ezitare al comandantului și am reacționat. Am aruncat cât am putut de puternic și cuțitul

i s-a înfipt în bicepsul drept. Brațul comandantului a căzut moale pe lângă corp. La fel și arma. M-am năpustit asupra lui. Era deja aplecat după pistol când genunchiul meu l-a izbit în cap. Lovitura s-a dovedit un succes colosal. A căzut în fund, apoi pe spate. N-am fost însă scutit de suferință. Durerea osului a fost atât de puternică, încât am înaintat țopăind. Apoi am căutat pistolul, care părea dispărut ca prin mister. Făcusem o greșeală. Îmi pierdusem concentrarea și atenția și ignorasem avertismentul Camaliei. Scuzabilă, umană, dar o greșeală.

În încăperea mică, detunăturile au fost puternice, asurzitoare: POC! POC!

☆ ☆ ☆

Eram pe jumătate întors, legănându-mă pe picioare. Picăturile de sânge mi-au intrat în ochi, s-au scindat în unele și mai mărunte, pe obraz, ureche și tâmplă. L-am văzut chiar în clipa în care m-a luat în vizor. În loc să sar, să caut să fug din fața lui, m-am întors într-o parte, cu palmele peste cap. Camalia tremura, cu fața mânjită de sânge, prăbușită. Comandantul era lungit pe burtă și avea o parte din craniu lipsă. O parte cam cât un pumn. Sângele era de un roșu aprins, ca sucul de rodie, și se aduna într-o baltă ce tot creștea.

După care s-a auzit din nou: POC!

Cred că ținta a fost capul, dar, cumva, a ratat. Șocul loviturii m-a scuturat cu o așa violență, încât am căzut din prima, cu umărul drept zdrobit.

I-am auzit pașii și a trecut peste mine, în drum spre cargobot. L-am văzut prin ceața durerii, care-mi făcea ochii să lăcrimeze, oricât m-am străduit să n-o fac. Doctorul s-a lăsat pe vine.

— Voi ați omorât-o!

— Nu... Noi doar..., am spus cu voce tremurândă.

S-a ridicat și mersul lui a fost rapid, haotic. A vorbit repede și cuvintele i-au fost afectate de buza tumefiată.

— Ați omorât-o! Voi, nu eu! Voi, voi, voi! Era prea târziu. Răul fusese făcut. O lovise deja. Nu mai era nimic de făcut. Am căutat-o, înțelegi? Am încercat. Dar când am dat de ea... Nu mai știa ce spune. Trebuia să arate ca un accident. Nu-i loc de greșeli. Trebuia să arate ca un accident, pricepi? Altfel risc să pierd totul. O viață de studii dusă pe apa sâmbetei într-o clipă.

Am încercat să-i vorbesc, însă el s-a aplecat din nou asupra mea și mi-a lipit buzele la loc, cu un deget învelit în mănușă de latex.

— Nu se poate, a reluat. Nu ești lipsit de vină. Nu, nu! Ai vrut-o. Ar fi plecat. Da. N-a spus-o, dar eu am știut. Eu o cunosc. Ar fi plecat de lângă mine.

A dat să se ridice, dar s-a întors. Structura stației a trosnit cu putere. Mi-a vorbit iar, dar nu cu furia acuzatoare de dinainte, ci de parcă am fi avut o învoială:

— Am citit undeva că nici chiar dacă e știut doar de o singură persoană, un secret nu este garantat. Există un procent de risc de 20 la sută ca persoana în cauză să se poată da de gol. Înțelegi?

Mi s-a părut că zâmbește, dar poate c-a fost doar o iluzie din cauza lacrimilor. Desigur, prin imprudență sau procese de remușcare, a continuat să-mi explice și am făcut eforturi să-l urmăresc.

— Dar nu e și cazul meu. Apoi, cu cât știu mai mulți, riscurile cresc dramatic. Înțelegi cum stau lucrurile?

S-a ridicat și, cu privirea încețoșată, l-am văzut fluturând prin aer ceea ce aducea cu un flacon.

— Încă nu s-a pierdut totul. Încă mai putem să știm.

M-a apucat de o mână și m-a târât până la ușa cargobotului. Am auzit piuitul confirmării amprentei și fâsâitul membranei deschizându-se. Apoi mi-a dat drumul și m-a împins într-o parte cu talpa piciorului, ca să poată să treacă. Durerea mi-a săgetat toată partea dreaptă și abia am izbutit să mă întorc spre Camalia. Nu mai tremura. Avea gura întredeschisă și ochii ei goi, lipsiți de expresie, fixau un perete.

☆ ☆ ☆

Am tresărit când a răsunat zgomotul ca de explozie. Primul lucru la care m-am gândit a fost faptul că idiotul de doctor uitase de defecțiunea motorului cargobotului. Am zâmbit, însă nu pentru mult timp. Încer-

carea de a mă ridica s-a dovedit un dezastru. Durerea din umăr – violentă, pulsatorie și sfredelitoare – m-a epuizat.

Am leșinat din nou.

N-am nici cea mai vagă idee cât am stat pierdut în neștiință. Câteva ore? Zile? N-aș putea să știu. Întunericul era dur ca un totem din piatră și avea o voință proprie, care parcă-i dădea viață. Vibrațiile erau vii, palpabile. M-am mișcat ușor, pe o parte, de teamă să nu repet episodul anterior de prăbușire în inconștiență. Și atunci, din greșeală, am atins-o. Avea o consistență un pic mai solidă decât gelatina și umiditatea specifică viermilor. Mă cuprinsese până la jumătate. Crescuse efectiv peste mine și o simțeam grea, de neclintit. Mă înghițea cu totul, încet, dar de neoprit. Pumnii mi-au ricoșat din masa gelatinoasă ca dintr-o minge de cauciuc. M-am zbătut și m-am luptat până ce aerul pe care-l înghițeam cu furie și lăcomie a părut fierbinte. Am căzut pe spate, deși inițial izbutisem să mă ridic în capul oaselor și să ripostez, cu fierbințeala pierzaniei pulsându-mi haotic în vene.

M-am lăsat în voia sorții și a gândurilor și abia atunci, în calmul acela contrafăcut, am realizat că lipsea durerea. Mă zbătusem, izbisem violent cu pumnii și, cu toate astea, acolo unde cu ore sau chiar zile în urmă leșinasem din cauza durerii, suferința fizică lipsea cu desăvârșire. Instinctiv, mâna mi-a plecat spre umărul drept și chiar dacă durerea era absentă, urmele muti-

lării erau prezente. Carnea era ruptă acolo unde mă lovise glonțul. Mi-am înfipt degetul în rană ca și cum aș fi descoperit o gaură într-o scândură. O astfel de manevră brută, grotescă și la un nivel absurd aproape chirurgicală, fără anestezic, era imposibil de suportat. Ceea ce însemna că visam sau că trupul meu începuse să lucreze în registre stranii.

Cu precauție, am bâjbâit prin întuneric. Din extremitatea bacteriei creșteau zeci de filamente, care treceau prin haine și mi se înfipseseră în piele. Am tras aer în piept, adânc. Pentru început, am făcut câteva calcule mentale. Deși nu-mi puteau garanta complet faptul că nu halucinam sau că nu eram într-o stare de visare, era un început. Apoi au urmat câteva exerciții de logică elementară și, în clipa în care m-am lămurit de inutilitatea testelor mele, am făcut ceea ce fac de obicei oamenii lipsiți de nădejde – am căzut în resemnare. Ca, mai târziu, din resemnare să trec pe neașteptate într-o stare de fanatism religios. Lacrimile mi s-au scurs fierbinți pe obrazul rece.

Când am atins-o din nou, era deja un pic mai sus de nivelul ombilicului și acceptarea a explodat într-o panică similară cu nebunia. M-am zbătut iarăși, violent și redundant, marcat de faptul că îmi era imposibil să mă mai mișc. Mai mult de jumătate de corp zăcea captiv în masa gelatinoasă.

Îmi e imposibil să explic cum am putut să adorm în situația aceea de panică extremă, însă cert este c-am

făcut-o. Leșin sau somn, indiferent ce a fost, trăirea sentimentului complet de captivitate, cu masa de materie moale și umedă masându-mi încet bărbia, a fost apoteotică. M-am dezmeticit. Am urlat. Am plâns. M-am rugat. Am blestemat. Am jurat credință unor zei imaginari, punând orice în joc ca să mă scape. M-am lăsat pradă nebuniei și, când am simțit că nu mai pot, că mă aflu la capătul absolut al puterii, am luat-o de la început, cu degete imaginare încordate înfipte în buza prăpastiei. Apoi, mult mai târziu, ca printr-un fel de stare de visare, m-am zbătut să resping sărutul rece, moale și indiferent, dublat de gustul de aspic.

IV Epilog

Trezirea a fost ca după un somn prea lung, prea profund. Întunericul, de data asta, a părut de o profunzime care atingea perfecțiunea. Eram într-un punct în care lumina n-avea definiție. Nu exista nimic. O lume clădită pe fundamentele inexistenței. Și-apoi a fost vocea. La început doar un murmur indescifrabil. Ca o chemare venită dintr-un loc îndepărtat.

Fără să înțeleg cu adevărat cuvintele, am bolborosit cu îndrăzneala aflată la limita subzistenței, complet dezorientat:

— Unde... Unde sunt?

Pe urmă am distins câteva forme și, treptat-treptat, decorul a început să prindă cheag.

Ea stătea în dreapta mea. Monitorul navei afișa un flux de date continuu, undeva, mult mai în spate, acompaniat de semnale sonore.

— Camalia? m-am mirat. Dar...

Deși totul a fost neașteptat, o realitate la care n-aș fi sperat nicicând și care ar fi trebuit să mă bucure, s-a dovedit una dintre cele mai dificile situații. A părut ca și cum aș fi învățat să respir un aer ce nu s-ar fi putut respira în mod obișnuit. O senzație de durere ca și cum mușchii mi se transformaseră în plumb. În mod absurd, prezența Camaliei mi-a părut la început nejustificată, apoi degetul ei arătător mi s-a lipit de buze cu atingerea catifelată a unui fulg și am lăsat totul baltă.

M-a ajutat să ies din tancul de accelerație și, după ce am mers câtiva pași împleticindu-mă, m-am prăbușit în cel mai apropiat scaun.

— Unde naiba suntem? Am senzația că vin după o sesiune de ani neîntrerupți de crio.

A început să-mi explice, arătând înspre hologramа din centrul cabinei:

— A fost un mic accident. Cât noi am dormit ne-am intersectat cu un val de meteoriți. Nava a suferit câteva avarii, dar a reușit să recalibreze ruta la timp. Sunt mici probleme, dar nimic ieșit din comun.

— Cum de nu l-au detectat radarele?

— Nu știu, a ridicat din umeri. Cred c-a fost rezultatul unei coliziuni accidentale între asteroizi sau, la fel de posibil, resturile dezintegrării unei comete. Softul e învechit, știi bine, și sigur nu a anticipat. Dar, ți-am zis, nu-i nimic ieșit din comun.

La cum o știam eu pe Camalia, inima a început să-mi bată cu repeziciune.

— Nimic ieșit din comun, zici?

M-am ridicat forțat și m-am îndreptat spre hublou. Ea a venit lângă mine. Într-un mod ciudat, neliniștea mea s-a estompat. Ca și cum n-ar fi existat vreun motiv de îngrijorare.

— Magnific, nu? Nici eu nu mă așteptam să fie atât de spectaculos peisajul, a mai spus.

M-am lăsat, la rându-mi, sedus de strălucirea lui Saturn. Avea, într-adevăr, o luminiscență aparte, dar care, deși teoretic era la prima vedere, îmi amintea de o mulțime de lucruri. Am închis ochii și mi-am folosit toate resursele să-mi amintesc ceva ce stătea la granița dintre amintire și închipuire. În clipa în care am fost la un pas să înțeleg, totul s-a spulberat într-o explozie de idei. Ca un puzzle amestecat, un milion de piese mărunte dintr-o imagine prea complicată.

— Lasă, mi-a spus cu voce stinsă, atingându-mi umărul. Am trecut prin atâtea. O scoatem noi la capăt și de data asta. Bine că n-a fost mai rău.

Am rămas un timp în tăcere, după care am repetat, nesigur și mecanic, încă absorbit de peisajul hipnotic de dincolo de hublou:

— Bine că n-a fost mai rău.

M-am trântit din nou în scaun, cu fantoma unui chip neclar plutindu-mi bezmetic prin minte, trezindu-mi sentimente pe care nu eram în stare să le decodific, aidoma softului nostru computerizat învechit.

— Care-i ruta ocolitoare?

Camalia s-a întors înspre hologramă și a cerut softului evidențierea traseului. Erau mai multe opriri, planete-colonii, dar două dintre ele îmi atrăgeau atenția în mod deosebit. Nu-mi aminteam să le fi vizitat vreodată. Nu pentru că ne-ar fi împiedicat ceva, ci pentru că erau sălașuri de cult. Vestigii ale unor religii care stăteau să se stingă asemeni unor focuri uitate în vetre. Microleagăne de civilizație, care refuzau tehnologia miracol a omului spațial și care nu aveau nevoie de metanul lichid pe care noi îl vindeam de zeci de ani.

Cu toate astea, ceva din adâncul meu îmi spunea că trebuie să ajungem acolo, însă nu-mi puteam explica de ce.

— Bine că n-a fost mai rău, a insistat Camalia și am fost, din nou, copleșit de un val de resemnare.

Tranzit

Cei de la vama spațioportului ne-au informat că decolarea o să întârzie cu unsprezece ore. Nu erau probleme majore, doar câteva discrepanțe între documentele care însoțeau marfa și declarațiile înaintate de cumpărător către Oficiul Vamal. Chestii minore, care apar de obicei din cauza birocrației, dar care se cereau totuși rezolvate. Fiind vorba despre o navă din sectorul privat, eram obligați să așteptăm vămuirea unei flotile de transportoare ce aparținea Confederației, deși andocaseră după sosirea noastră.

— Iar pierdem timp din cauza protocoalelor ăstora de rahat!

Donovan era cel mai afectat. Dacă nu l-ai fi cunoscut, n-ai fi zis asta, judecând doar după tonalitatea vocii și calmul aparent. Detesta întârzierile într-o manieră personală care depășea cu mult starea noastră de sictir – avea datorii colosale. Fiecare întârziere la plată însemna o penalizare. În funcție de numărul contractelor și, mai ales, de lentoarea specifică ofițerilor vamali, pierdeam, de obicei, în jur de cinci zile lunar, așteptând inutil prin tot felul de spațioporturi obscure.

Am ridicat din umeri, ca de fiecare dată când deciziile îmi erau forțate de împrejurări.

— Măcar putem să profităm de fereastră și să facem o verificare de rutină.

Coralia, mezina echipajului, care se ocupa cu întreținerea velaturii, a strâmbat din nas.

— Membranele nu au nimic. Le-am verificat acum două săptămâni. Curate ca o aripă de fluture.

Nu-mi plăcea să le frec ridichea degeaba. Ne câștigam existența formând o echipă de mai bine de șase ani și, în afară de faptul că lucrau pentru mine, eram prieteni. Însă sarcini de genul acelora le țineau mințile ocupate, departe de cazinouri sau alte mecanisme eficiente de escrocare legală.

— Atunci verificați rotoarele sau curățați supapele de admisie.

Coralia a strâmbat din nas. Și-a luat setul de scule și a dispărut în pântecele uriaș al transportorului, însoțită de zornăitul metalic al cheilor, periilor și tijelor de curățare, ferindu-și capul chiar în ultimul moment de vârful unei gheare a trenului de aterizare. Donovan a plecat în urma ei cu zâmbetul și mersul lui atât de specifice. Uneori îmi lăsa impresia că nici iminența unui atac nuclear n-ar fi putut să-l scoată din ritmul lui. Panoul holografic anunța cu cifre de un albastru sticlos că Moby-Luna, adică ISD-ul nostru, era numărul 166 pe lista de accelerare din totalul de 345 de nave, care avea să tot crească, judecând după bubuiturile

făcute de vechile motoare de tip eolian ale crucișătoarelor spațiale ce amarau unul după altul. Decizia de a-i schimba propulsia s-a dovedit una greu de acceptat. Principalul inconvenient fusese suma de bani necesară pentru piese și manoperă, dar găsisem cumva puterea să-i conving pe cei de la bancă și să-i asigur că, în timp, aveam să culeg roadele investiției. Desigur, în urma operației de îmbunătățire, Moby-Luna își pierduse aspectul de rechin furios (pe care ea îl adorase de la bun început) și, odată cu demontarea turbinelor, a gurilor uriașe de captare a vânturilor solare și a contragreutăților, pierduse un sfert din tonajul inițial. Ceea ce însemna o eficiență de manevrabilitate admirabilă, îndeosebi în spațiile restrânse din docurile porturilor spațiale de mâna a doua, pe care obișnuiam să le frecventăm datorită taxelor reduse de staționare. Însă Moby-Luna trudea de aproape trei săptămâni să-și accepte forma atipică de fregată spațială. Erau doar chestiuni temporare, care se rezolvau de la sine în decursul câtorva luni, ne asiguraseră cei din stația de service. În cazul extrem în care ISD-ul chiar nu putea să accepte, exista opțiunea actualizării softului. Speram, totuși, să nu se ajungă la măsuri drastice. Dincolo de faptul că era doar un transportor banal, dotat cu harta neurală a unui pilot mort de o sută de ani, pe care nu-l cunoscusem niciodată în adevăratul sens al cuvântului, era firesc să facem un efort și s-o înțelegem măcar pentru că veghea constant la

bunăstarea noastră. Puteam chiar să-i oferim un răgaz de timp și s-o susținem, psihologic vorbind. În fond, la ce sunt buni prietenii?

Îmi plăcea spațioportul Metaxa, deși era de mâna a doua. Cupola panoramică oferea o priveliște cutremurător de frumoasă asupra docurilor. Nave de toate tipurile și gabariturile veneau și plecau într-un ritm constant. La început auzeai doar bubuiturile și imediat după asta apăreau din depărtare siluetele monstruoase, încadrate de marcajele holografice ale pistelor de aterizare, la fel de viu colorate precum penajul unor păsări exotice. Mugetele motoarelor persistau timp de mai multe minute, pe durata timpilor de răcire, apoi se diminuau treptat, până spre o liniște mormântală.

Fiind un port de duzină, marea majoritate a clienților era de același soi. Fără lorzi, abați sau ducese cu faimă interstelară, doar mutre acre și obosite care vorbeau despre trecuturi fără nimic în comun cu finețea și bunele maniere. Peștii, târfele independente, traficanții și contrabandiștii erau în mediul lor natural – acesta era principalul motiv pentru care preferam să-mi pun echipajul la treabă, chiar dacă adesea nu erau sarcini ce necesitau o rezolvare imediată.

Am profitat de timpul liber și am căutat o stație de comunicare. Am verificat ofertele în curs de așteptare și pe cele nou disponibile pe piață. Din cauza întârzierii, m-am văzut nevoit să abandonez cinci licitații

cu termen apropiat. Apoi am făcut câteva calcule mentale la foc automat, mi-am luat o marjă de siguranță de trei zile, după care am plasat oferte de preț pentru trei curse pe ruta Sculptor 5 – Fornax 7. Aș fi putut să fac asta și de la bordul navei, dar ofertele de preț erau mai sigure dacă erau plasate de pe o rețea de comunicație fixă. Costurile erau pe măsură, însă faptul că aparatura stației stătea în legătură permanentă cu sateliții cu transmisie binară ai Confederației oferea un plus de garanție că informația o să fie transmisă în timp util. Am trimis o copie a activității către Moby și după asta am mers la un restaurant din apropiere, de unde am cumpărat trei meniuri rehidratate – friptură de curcan – plus alte o sută de meniuri variate, deshidratate, care aveau să completeze stocul de rezervă de pe navă, vizibil diminuat în ultima perioadă. M-am întors la Moby după aproximativ trei ore. Coralia și Donovan mă așteptau cu expresii încordate, rezemați de ușa sasului de îmbarcare. Am coborât din taxi și le-am făcut semn să vină să mă ajute să descarc rezervele de hrană. Pe măsură ce s-au apropiat și aburii fripturilor rehidratate au început să le gâdile nările, expresiile dure li s-au mai diluat.

☆ ☆ ☆

Ne-au anunțat cu trei ore mai devreme decât fusesem programați și asta chiar a fost o surpriză de proporții.

Agentul vamal care trebuia să verifice dacă încărcătura corespunde cu descrierea din documentație purta pe chip veșnica expresie a plictisului determinat de rutină. Era mic și îndesat ca un buldog.

— Aici zice că transportați o structură antică de formă piramidală, a spus el cu glas răgușit. Piramida lui Keops, a mai adăugat, urmărind cu vârful degetului descrierea din caseta informativă. Eu nu văd nicio piramidă.

În mod normal, Moby ne asista pe durata tranzacțiilor. Însă folosirea IA-urilor sau a ISD-urilor în timpul procedurilor care implicau agenți ai Confederației era strict interzisă. Coralia a făcut un pas mai în față. Eu și Donovan am rămas locului.

— Asta pentru că e destructurată, i-a explicat fata, învelită din gât până-n călcâie de combinezonul ei negru și perfect mulat pe trupul minion, dar musculos, într-o manieră de-a dreptul erotică. A fost desfăcută bloc cu bloc pe Terra I și reorganizată, din economie de spațiu, sub forma acestui dreptunghi uriaș. Blocurile sunt atent etichetate. La destinație va fi reconstruită. Va fi din nou ce a fost odată – o piramidă.

Agentul și-a mai aruncat privirea de vreo câteva ori peste documentație, apoi i-a înmânat padul Coraliei.

— Milionari excentrici. Alții trudesc de pe o zi pe alta pe te miri ce sau pe nimic, iar ei aruncă milioane pe bolovani.

Coralia a luat padul, și-a înclinat privirea discret, după care mi l-a întins fără să mai spună nimic.

— Ați rămâne surprins să constatați că piața de vestigii este într-o continuă ascensiune, am intervenit. Vorbim de miliarde, nu de milioane.

I-am zâmbit. El a scuturat din cap și și-a trecut palma peste inscripția de pe cască. N-am înțeles utilitatea gestului. Probabil doar un tic.

— Ați coborât pe Terra I?

— Ah, nu, i-am zis. Am preluat marfa de pe orbită. Dar am cunoștințe care au făcut-o de vreo câteva ori.

— Tot mai sunt lucruri de adunat? Planeta e abandonată de sute de ani.

Donovan, vizibil neafectat de cursul discuției, dar conștient că avea să mai dureze, s-a așezat pe scările ce precedau intrarea în cală. Coralia și-a împreunat brațele peste sânii rotunzi, presați de pielea neagră a combinezonului. A spus:

— În ultimii doi ani, după ce nivelul de radiații a scăzut sub limita maximă admisă, vizitele s-au dublat. Și, credeți-mă, mai sunt multe de luat. Statuia Libertății, Coloseumul, jumătatea din Marele Zid Chinezesc care a supraviețuit atacului nuclear și multe alte obiective care nu și-au atins încă prețurile de rezervă la licitații. Cum bine spunea domnul căpitan, este o piață într-o continuă ascensiune.

— O fi, a mârâit agentul. Dar mie tot mi se par bani aruncați aiurea.

— Într-un fel, așa este, i-am spus cu un aer detașat, în timp ce am fixat padul la locul lui, pe panoul magnetic. Dar din asta ne câștigăm pâinea, și părerea noastră, ca intermediari între vânzător și client, vreau să zic, n-are nicio valoare empirică. Oricum, observ cu surprindere că, mai nou, colecțiile de artefacte sunt foarte apreciate. A devenit o modă printre lorzii sau baronii interstelari să deții una.

— Politruci îngâmfați, a bombănit vameșul.

Donovan s-a ridicat de pe scări și și-a scuturat în mod simbolic praful de pe turul salopetei. Spun simbolic pentru că Moby se îngrijește cu sfințenie ca totul să fie curat. Și deși face parte din categoria transportoarelor industriale, rare sunt dățile în care ai să găsești un firicel de praf, chiar și în cală.

Pășind înspre noi, Donovan a spus, cu voce calmă:

— Cel ce este dispus să planteze un pom, chiar dacă știe că nu se va bucura niciodată de umbra lui, este un om care a atins înțelepciunea.

Buldogul i-a aruncat o privire piezișă, în timp ce s-a îndreptat înspre ieșirea din transportor, cu un mers grăbit, dominat de un legănat caraghios. Coralia a râs înfundat.

☆ ☆ ☆

Am introdus codurile de accelerare. Panoul holografic anunța că mai erau câteva nave la rând înaintea

noastră și că puteam să-i dăm bice peste aproximativ o jumătate de oră. Am așteptat cuminte câteva minute și turnul de control mi-a dat undă verde. Am confirmat primirea autorizației de decolare și, conform protocolului, din momentul acela puteam să repornesc ISD-ul.

— Trebuie neapărat să vorbim, Kayro, mi-a spus ISD-ul pe un ton grav, lipsit de introducerile plicticoase servite de obicei după pauzele de pe durata staționărilor.

— Ce-i?

— Avem o mică problemă.

N-am spus nimic, așa că a continuat:

— Odată cu marfa, am luat la bord un clandestin.

Scanerele portului nu detectaseră nimic, ceea ce însemna că nu era ceva organic. Din punctul ăsta de vedere nu aveam dubii, pentru că nu primisem niciun avertisment la intrarea în port. Ceea ce însemna că era vorba despre un alt fel de clandestin. Un spirit rătăcit, cu o aură slabă, care datorită circumstanțelor trecuse neobservat.

— Rahat! am zis bosumflat.

Procedura era de toată isprava. Spiritele banale sunt protejate prin lege și trebuie să fie declarate, chiar dacă, în marea lor majoritate, după ce sunt evaluate de Autoritatea Colonială, sunt neutralizate și stocate, deci mare lucru nu se alege de ele. Asta însemna, în linii mari, o altă întârziere de cel puțin câteva zile, pentru

că trebuia să dăm tot soiul de declarații prin care să ne justificăm nevinovăția. Fiind destul de des întâlnite, prețul lor pe piața neagră nu era cine știe ce câștig. Pleava era folosită îndeosebi pentru sistemele de operare ale unor aparaturi banale. Mamuți hamali, anemostivuitoare, paznici sau alte tipuri de utilaje specifice porturilor spațiale. Chiar dacă erau inofensive, tot se mai găsea câte unul care se pricepea să le dea peste cap sinapsele și să le pună să facă cine știe ce fărădelegi sau, mult mai grav, acte de terorism. Motiv pentru care înregistrarea și declararea lor era literă de lege, pentru ca, după autorizarea punerii în funcțiune, cineva să plătească taxele aferente existenței lor, așa cum făceam eu pentru Moby. Și, desigur, să fie tras la răspundere în cazul unor belele. ISD este acronimul de la Inteligență Spirituală Digitalizată și este, de fapt, un suflet captat după moarte cu ajutorul unui dispozitiv de tip electroencefalografic. Unele sunt digitalizate imediat, altele peste sute sau chiar mii de ani, dacă sunt descoperite accidental. Apoi sunt scoase la vânzare prin licitație publică. Desigur, pentru celebrități protocolul este altul.

Diferența dintre Inteligența Artificială și ISD constă în unicitatea celei de-a doua categorii, fiind, în cazul nostru, de exemplu, o inteligență naturală procesată cu un plus de fler și intuiție date de cei patruzeci de ani de vechime ca pilot în regim privat. Deși IA-urile pot beneficia la fel de bine de o mulțime de interfețe

personalizate, la prețuri mult mai accesibile, utile în special pentru compania din timpul călătoriilor care nu necesită criogenare, achiziția unui ISD poate fi înțeleasă la adevărata ei valoare doar de cineva care a petrecut cel puțin câteva săptămâni în singurătate spațială.

— Neutralizează-l și, imediat ce ai posibilitatea, descotorosește-te de el, am spus cu privirea lipită de contorul holografic al spațioportului.

— Am luat în calcul posibilitatea asta, dar...

Umbra de îndoială din vocea lui Moby a fost evidentă.

— Dar... Ce!? am spus.

— Trebuie să vezi cu ochii tăi.

☆ ☆ ☆

Eram toți trei în cală, când Moby-Luna a pornit senzorii. Spiritul era încadrat de cușca Williamson, o aplicație particulară a principiului cuștii lui Faraday, special concepută pentru stabilirea contactului și imobilizarea fantomelor. În mod normal, grafic vorbind, spiritele sunt proiecții ale anomaliilor detectate de senzorii de tip tri-axiali ai câmpului electromagnetic – figuri schematice de genul omului-băț sau siluete vagi, vaporoase. Însă Moby folosise cele câteva ore libere și, după o cercetare asiduă în baza de date, lucrase la o interfață holografică, una care se mula pe harta punctelor de perturbație din câmpul electromagnetic.

Femeia cu pielea glazurată de un bronz dus până spre perfecțiune purta rochie și o mulțime de accesorii. Rochia era din modelul celor de gală, pe care le mai văzusem prin filmele vechi, ce îți făceau suflarea să ajungă la vestita pauză de o secundă și îți tăiau aerul. Era de culoarea dunelor și lungă până-n podea. Nu puteam să-i văd picioarele. Nici măcar vârfurile degetelor. Nu avea decolteu și mătasea aia vălurea ca și cum ar fi fost vie, ca și cum ar fi fost o cascadă de nisip. Se mula perfect pe trupul ei, îmbrățișându-i sânii, șoldurile și coapsele. Părul era totuna cu vidul cosmic, de un negru profund, buze cărnoase și nasul ușor acvilin. Nu exagerat, doar atât cât să-i confere un aer de unicitate. Accesoriile erau toate din aur și încrustate cu pietre prețioase.

— Bine, bine, am spus zâmbind. Ca reprezentantă a sexului frumos, presupun că la vremea ei și-a făcut datoria cu brio.

Coralia a ridicat o sprânceană și a expus o teorie succintă despre viziunea de-a dreptul retardă a bărbaților conduși de hormoni. Donovan a râs înfundat, Moby a chicotit, eu m-am mulțumit să mă apăr cu o simplă ridicare din umeri.

— Mda! a fost concluzia monosilabică a Coraliei.

Deși nu văzusem niciodată ceva care să-mi lase impresia asta în comportamentul minionei, uneori aveam senzația că exista ceva acolo, în sufletul ei; ceva cu o idee mai mult decât o simplă relație de colaborare.

— Poate să ne audă? am întrebat-o pe Moby.

— Nu, mi-a zis. Am restricționat accesul audio-video. Dar i-am făcut totuși o scurtă introducere. Reacția de adaptare a fost admirabilă. Uneori au tendința ca, atunci când sunt rupte de mediul lor, să dea dovadă de reacții de tip paranoic.

— Bine, bine, am întrerupt-o. Cu toate astea, nu văd ce-i atât de inedit în prezența ei.

Moby-Luna ne-a spus pe un ton afectat:

— Cleopatra! Vă spune ceva?

Deși anii neîntrerupți de rătăcire spațială mă ținuseră departe de mediile academice, nu eram totuși un ageamiu. Am spus, la fel de afectat:

— Oh! Vrei să spui că... ?

Moby-Luna mi-a luat-o pe dinainte:

— Da! Exact asta vreau să spun.

— Stai puțin, i-am zis. Cleopatra și Keops au trăit la ani buni distanță, în dinastii diferite. Cum îți explici faptul c-am dat de ea și nu de el?

— Probabil e o simplă chestiune de migrare. În timpul raidurilor de capturare, spiritele fug.

Asta explica într-un fel descoperirea noastră inedită.

— Cum de ai detectat-o? a întrebat cu interes vizibil crescut, Coralia. Și cum de a scăpat radarelor din port?

— De obicei, fără programe speciale de recunoaștere, în spațiu deschis n-aș fi avut nicio șansă. Însă datorită condițiilor actuale, am izbutit să-mi pun un semn

de întrebare. La început au fost doar banale perturbări ale câmpului electromagnetic al transportorului. Interferențe cu EMF-ul portului, am presupus. Însă la o analiză mai atentă, totul a ieșit la iveală și pe urmă am găsit-o. Pot să spun că m-am distrat un pic, în tot timpul în care a încercat să mă evite și să se ascundă.

— Pot să facă asta? m-am mirat.

— Se pare că da. E cam totuna cu abilitatea celor vii care se pricep să-și modifice ritmul cardiac sau pulsul și influențează înregistrările aparatelor de detecție de tip medical. Probabil din cauza asta a trecut nevăzută la intrarea în port.

☆ ☆ ☆

În mod normal, pe distanțe mai lungi de jumătate de lună-lumină, intram în crio. Fiind presați de termenul de decolare și de situația neașteptată, ne-am văzut nevoiți să amânăm congelarea timp de câteva zile. Opțiunea cea mai convenabilă era o nouă escală pe cel mai apropiat spațioport – Oaza VIII. O călătorie suplimentară și câteva zile de întârziere, fără niciun dubiu. Călătoria avea să dureze o săptămână și în tot acel timp era imperios să punem la cale un plan. Riscant, fără îndoială. Însă, dacă piesele se aranjau simetric, recompensa era pe măsură.

Ca de obicei când trebuia să luăm decizii, eram adunați împrejurul mesei din ecluza care ținea loc de ca-

meră de zi. Tustrei, dar și Moby-Luna, care era o proiecție holografică timpurie, de pe vremea când trăia și avea în jur de treizeci de ani, după spusele ei. O femeie cu trăsături aspre și privire ca de stâncă. Emana, fără doar și poate, răceala unui monolit. Lucru care, probabil, îi adusese celibatul din timpul vieții.

— Cât credeți c-am putea scoate pe piața neagră?

Donovan, ca întotdeauna, era preocupat eminamente de câștigurile financiare imediate. Nu că eu și Coralia n-am fi fost. Diferența stătea în faptul că el nu se sfia s-o arate. Eu și miniona încă mizam pe aparențe, care, fie vorba între noi, erau inutile într-un cerc de prieteni atât de restrâns. Însă obișnuințele, bată-le vina, ți se prind de carnea sufletului ca niște cângi și te fac să te ții cu dinții de tot soiul de virtuți de modă veche.

— Nu știu, am spus cu un sentiment de vină insuficient sedimentat. Poate câteva sute de mii? Moby? Un studiu rapid de piață, te rog!

Deasupra blatului mesei a apărut o listă cu cele câteva sute de licitații notabile încheiate în ultimii zece ani. Plus o listă suplimentară a compensațiilor financiare oferite prospectorilor civili de către Autoritatea Colonială pentru personalitățile importante din punct de vedere istoric. Descoperite în mod accidental, exact în maniera în care o făcusem noi, sau nu. Cum era de așteptat, diferențele erau vizibile. Prețurile licitațiilor erau de-a dreptul colosale, de ordinul milioanelor, pe

când compensațiile abia dacă depășeau suta de mii, în câteva cazuri. Ideea era să obținem o medie a celor două, plasând o ofertă pe piața neagră. Doritori s-ar fi găsit. Singura problemă erau implicațiile legale în cazul unui eșec, dacă manevra ar fi fost interceptată de autorități.

— Consecințele sunt terifiante, ne-a avertizat Moby. Însă succesul... Se vehiculează că ducele Norului Magelan a plătit zece milioane pentru Elvis și Michael Jackson. Desigur, sunt doar zvonuri. Investigațiile ofițerilor Autorității Coloniale n-au adus probe concludente. Totuși, nu iese niciodată fum fără foc.

— Putem să-i facem o ofertă actualului client, a spus Donovan.

— E o variantă, l-a aprobat Coralia și s-a întins după cana ei cu ceai.

— Rămâne o singură problemă, a observat Moby, imediat după ce a făcut listele holografice să dispară. Felul în care clientul va primi oferta.

Știam cu toții. Clientul avea s-o considere pe Cleopatra ca fiind bunul lui de drept, din moment ce noi eram doar simpli intermediari. Nu plătisem pentru nimic. Fiecare bloc de piatră era, prin lege, al lui. Desigur că se găsea în condiții identice de obligativitate. Trebuia să raporteze descoperirea și, în cazul în care i-am fi predat marfa fără pretenții, cu siguranță că n-ar fi făcut-o. În situația în care aveam să-i cerem o compensație financiară, negocierile aveau să fie făcute

până la sânge, pentru că era conștient, la rândul lui, de riscurile pe care ni le asumam toți nesocotind legislația.

Singura opțiune era s-o ascundem și, ulterior livrării piramidei, să încercăm o tentativă de abordare pe piața neagră. Riscurile rămâneau prezente, dar la polul opus, mirajul câștigului era destul de îmbietor.

☆ ☆ ☆

I-am cerut lui Moby să stabilească, pentru început, în ceea ce o privea pe Cleopatra, doar o conexiune de tip audio. Desigur, noi o puteam și vedea.

— Te rog să traduci, i-am spus ISD-ului.

— Înțelege engleza veche și o vorbește la un nivel de începător.

— Da!? Cum așa?

— Cu siguranță că anii petrecuți prin preajma turiștilor și-au lăsat amprenta. Ai legătura.

A urmat un moment de tăcere absurdă, timp în care am simțit o emoție pe care nu o anticipasem. Nu-mi fusese dat să vorbesc de-a lungul vieții cu regi sau regine. Am tras adânc aer în piept.

— Bună ziua, am spus pe un ton grav, prefăcut. Vă vorbește Lupo Stanza, căpitanul transportorului industrial de tip ISD, Star-Beta.

Desigur, dialogul era filtrat și cenzurat în timp real de Moby. Identitățile false aveau utilitatea lor, pentru cazul în care lucrurile nu mergeau chiar conform pla-

nului. Cleopatra a tresărit și și-a ridicat privirea spre ceea ce reprezenta tavanul cuștii Williamson.

— Bună ziua, căpitane, mi-a răspuns într-o engleză veche, stângace și cu accente sesizabile de masri.

— Am înțeles că subalternii mei v-au pus la curent cu situația în care vă aflați.

Aerul de seriozitate se dorea o unealtă de intimidare psihologică. Dacă ea ar putea fi luată în discuție atunci când vine vorba de spirite. Nu mă așteptam să înțeleagă denumirile stranii din prezent, dar fusese o regină și presupun că o idee despre trepte ierarhice putea să-și facă.

— Într-o oarecare măsură, da. Înțeleg că acum suntem printre stele.

— Exact! am aprobat sec.

Cleopatra a continuat să fixeze tavanul.

— Care e calitatea mea, căpitane, în momentul de față? Prizonieră? Sclavă?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Moby?

ISD-ul a întrerupt legătura audio.

— Ce părere aveți? le-am spus.

Donovan și Coralia au ridicat din umeri. Moby a sugerat:

— Oaspete. Ar fi bine să-i spunem că e oaspetele nostru.

— Pe care urmează să-l vindem, am completat, în virtutea cinstei care mi s-a umflat în suflet aidoma unui balon.

— Apreciez verticalitatea, mi-a zis Moby pe un ton afectat de microbul ironiei. Însă profitul nu este întotdeuna deontologic.

Pentru o ISD, avea un simț al umorului destul de fin. Desigur, S-ul era cel care făcea diferența și acolo nu era vorba doar despre cinism. Ca mai toate ISD-urile, Moby exista pentru și datorită interesului nostru. În momentul acela, nevoile financiare chiar erau o prioritate, fapt pentru care era oricând dispusă să încalce câteva norme sociale, în pofida cerințelor clare din *Ghidul complet al ISD-ului exemplar*.

Mi-am înclinat capul pe-o parte. A restabilit legătura și am informat-o pe Cleopatra despre statutul de oaspete. Apoi am încheiat discuția în mod abrupt, cu promisiunea că aveam să revin cu informații ulterioare, odată ce aveam să luăm o decizie.

— Căpitane..., a mai spus egipteanca chiar înainte ca Moby să întrerupă din nou legătura și să fie abandonată în liniște.

A fost un moment absurd de tăcere, după care am zis:

— Da, spuneți, vă rog!

Cleopatra și-a coborât privirea dinspre tavanul cuștii Williamson și s-a uitat spre unul din pereții laterali – stângul. I-am admirat profilul aparte, în timp ce ea a spus, cu glas scăzut, abia sesizabil:

— Nu mă interesează în mod deosebit încotro o să mă duceți. Am petrecut suficient timp în singurătate

ca să nu mai conteze. Tot ce vă cer este să mai pot schimba o vorbă cu cineva, din când în când, până ajungem la destinație.

Cererea ei avea încărcătură emoțională și i-aș fi răspuns într-un mod mai elaborat. M-am gândit că merita un efort din partea noastră, după atâta singurătate. Asta dacă m-aș fi priceput s-o fac. În schimb, i-am spus doar:

— Bine. Urmează să luăm în considerare cererea.

Pe chipul egiptencei a răsărit un strop de lumină, care avea legătură mai curând cu starea ei de spirit decât cu spectrul cromatic al luminii vizibile.

— Îți mulțumesc, a mai apucat să spună înainte ca Moby să întrerupă legătura.

☆ ☆ ☆

Încă din prima noapte, când Donovan și Coralia dormeau duși în cușetele lor, cufundați într-un somn ca la carte, am fost întors pe dos de gânduri și frământări. Am abandonat speranța odihnei și am coborât în cală. Cleopatra era așezată, cu genunchii strânși la piept și fruntea lipită de vârful lor, într-un colț al cuștii. M-am sprijinit de brațul macaralei mobile.

— Ce crezi că simte în momentul ăsta?

— N-aș putea să-ți spun cu exactitate, dar e admirabil cum rezistă unui episod psihotic după mii de ani de izolare, mi-a răspuns Moby și holograma ei s-a materializat undeva în dreapta mea.

— Tu ce ai simțit?

Dintre noi toți, Moby-Luna era cea mai în măsură să aprecieze starea de spirit a Cleopatrei. Fusese, la rândul ei, într-o situație similară. Nu chiar identică, așteptarea fusese infinit mai mică – o sută de ani. Perioada ei de inactivitate, dacă putea să fie vorba despre așa ceva, se găsea într-o legătură strânsă cu calificativul profesional primit imediat după moarte – pilot, patruzeci de ani vechime, clasa D. Notă care reflecta nicidecum abilitățile de pilot, ci mai curând personalitatea rebelă. Nesocotise suficiente ordine, încât să fie declasată în mod barbar, de la prima categorie, adică A, la ultima. Fapt pentru care așteptase mult și bine pe listele Aviației Coloniale, până când prețul de achiziție scăzuse suficient ca să atragă interesul micilor întreprinzători. O cumpărasem pentru o sumă frumușică, ținând cont de posibilitățile mele financiare modeste. Și, în același timp, senzațional de convenabil, ținând cont de priceperea ei ca pilot.

— Un cocteil de mâhnire, răzvrătire și neputință, mi-a spus Moby râzând. Dacă stai prea mult singur, te poți transforma într-un animal de companie sau într-un monstru.

— Și? am râs, la rândul meu. Ce s-a ales de tine?

— Un hibrid, aș zice.

— Bine, bine, am spus. Cum rămâne cu oaspetele nostru? Ce crezi că simte?

Tăcere.

— Nicio idee?

Din nou, tăcere.

— Poate că ar fi mai simplu s-o întrebi pe ea, a observat Moby după un timp.

☆ ☆ ☆

Începutul a fost timid. Niciunul dintre noi nu prea știa cum să stabilizeze ritmul discuțiilor, dar apoi el a evoluat în mod natural. Genul specific unui dialog în care ambele părți au ceva de câștigat. Ea era curioasă despre lumea dintre stele; eu eram intrigat de capacitatea omului din trecut de a accepta limitarea geografică, deși stelele vorbeau în fiecare noapte despre o libertate nemărginită. Moby ne asista și intervenea rareori în discuție, cu informații precise, pliate pe dialog – o dată, un nume sau o denumire pe care Cleopatra sau eu le uitasem. Minutele treceau cu viteza luminii.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă omul va izbuti să cucerească stelele, a spus ea. Mi s-a părut și, din anumite puncte de vedere, încă mi se mai pare imposibil.

De fiecare dată când vorbea despre stele, pe chip i se zărea o umbră de dorință. M-am gândit cum ar fi fost să fiu proiectat în trecut, în vremea ei, și să ajung într-o cușcă. Să mă găsesc la un pas să descopăr o parte din secretele istoriei ascunse de trecerea mileniilor și totuși să zac în neputința prizonieratului.

— Moby, am spus cu glas nesigur.

ISD-ul a rupt legătura audio cu cușca. S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. M-am întrebat cum vedea Cleopatra întreruperile repetate, neanunțate.

— Crezi că am putea... M-am gândit un timp, în tăcere, la detalii nu chiar atât de banale, pe urmă am adăugat: am putea s-o lăsăm să ne vadă și, poate, să vadă ce înseamnă să călătorești printre stele?

Pe un ton calculat, echilibrat, pe care Moby obișnuia să-l folosească de fiecare dată când se cerea prudență în luarea deciziilor, mi-a spus:

— Asta ar însemna să luăm o hotărâre în lipsa celorlalți. Chiar dacă ești proprietarul navei, în cazul unor probleme legale, și siguranța lor este în joc.

— Ai dreptate, am spus resemnat, dar nu pe deplin convins.

☆ ☆ ☆

— Asta ce-i? Compasiune? Dragoste platonică? m-a mustrat Coralia, dar era prezent și un dram de ironie, în afara prudenței specifice în fața necunoscutului.

Donovan a rânjit pe sub mustăți. Eu am bătut un pic în retragere, străduindu-mă să nu par afectat.

— Urmează să o vindem. Mă gândeam că măcar atât i-am putea oferi drept consolare.

Donovan și-a trecut palma peste părul tuns periuță, în genul durilor din comandourile spațiale. A spus:

— Nu știm cum o să reacționeze.

— Nu e ca și cum s-ar fi comportat ca un poltergeist până acum, a observat Moby, amuzată.

— Poate să fugă?

Întrebarea Coraliei mi-a părut pertinentă, chiar și cu toată pica pe care i-o purtam în urma primei remarci. După câteva secunde de tăcere, Moby ne-a explicat:

— Nu cred, dar aș putea să transform toată nava într-o cușcă Williamson. N-ar fi o problemă. Nu-mi afectează instrumentele de zbor și navigație.

— Rămâne problema contactului vizual, a spus Coralia. Dacă tranzacția nu reușește și ajunge în custodia Autorității Coloniale, în cazul unei anchete, ne va putea identifica.

— Principalul risc, a punctat Moby. Pe care, desigur, vi-l asumați. În ceea ce mă privește, eu sunt doar un program de zbor care va fi resetat.

Am identificat umbra de regret în afirmația Moby-Lunei. Oricum, nu cred c-a vrut s-o ascundă. În fond, dincolo de faptul că era o conștiință încărcată în procesorul central al navetei, era ceea ce mai supraviețuise dintr-o femeie-pilot. Purta pe umeri amintiri despre victorii și reușite, dar și povara unor înfrângeri și a multor lupte pe care, poate, nu mai apucase să le ducă la bun sfârșit. Veșnica senzație a unui destin neîmplinit din pragul ultimei clipe de viață, amplificată, de-a lungul anilor, de o existență digitalizată.

— Tu ce ai face, Moby? am întrebat, din spatele cortinei de tăcere proaspăt coborâtă peste scena discuției noastre.

— Întrebi tigrul dacă adoră vânătoarea?

☆ ☆ ☆

În stilul transportoarelor industriale, structura Moby-Lunei era lucrată la fel de brutal. Schelet dur și butucănos, la vedere, nituit și sudat de învelișul metalic blindat fără cine știe ce finețe. Nu impresiona nici când venea vorba despre confort. Dormitoarele noastre erau niște cutii de conserve ceva mai încăpătoare. Și, desigur, nici vorbă de aerul exotic specific iahturilor de croazieră, cu piscine și vegetație la tot pasul, cu zeci de pereți din sticlă ce ofereau priveliști cosmice în timp real și-ți făceau respirația să se oprească. Cu alte cuvinte, un leviatan artificial făcut să reziste atât șocurilor externe, cât și celor interne, specifice șantierelor sau porturilor spațiale.

Dar asta nu însemna că Moby nu avea un as, poate chiar doi, în mânecă. Pe toată suprafața cupolei din cală a proiectat holografic imaginea unui cosmos curat. Detaliile erau impresionante, și deși știam că Moby prelucrase și amplificase totul, nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la infinitatea ce mi se derula cu o lentoare hipnotică dinaintea ochilor. Genul de peisaj panoramic pe care ai putea să-l privești fără încetare

o noapte întreagă, în compania iubitei și a unui pahar de vin. Totul era presărat cu stele mărunte și scânteietoare, diamante aruncate la întâmplare pe o bucată uriașă de catifea neagră. O dâră de praf cosmic se târa dintr-o parte în cealaltă a cupolei, spintecând-o în două bucăți inegale. Amestecul amorf sclipea în culori exotice, halucinante, preponderente fiind tonurile de violet și ocru, cu un miez arzând mocnit cu limbi de foc magenta. O planetă pe care nu o recunoșteam stătea într-un colț, înțepenită pe jumătate în umbră, cu cealaltă jumătate scăldată într-o baie de lumină sublimă emisă de un soare distant. Câte o stea căzătoare felia când și când decorul, cu cozi de lumină în urma lor precum sclipirile unor lame de cuțit expuse în raze rebele. Pe urmă, Moby a schimbat unghiul de observare, mișcând hologramа ca și cum ar fi fost fixată într-un ax central. Cu toate că eram conștient că era doar o simulare, am simțit o amețeală și m-am prins cu mâna de brațul macaralei mobile..

— Cutremurător de frumos, am spus. Nu-i așa?

Cleopatra s-a întors către mine cu o mișcare bruscă. Pe chipul ei, unde în mod normal m-aș fi așteptat să descopăr expresia perfectă a mirării, am întâlnit o încordare profundă, dusă până aproape de ură.

Emoția eliberării? am gândit. Frica de necunoscut? O senzație de amețeală din cauza impactului perspectivei impresionante? Agresivitate reflexă? Toate semnele erau acolo și, totuși, mi-a părut imposibil să cred ceva mai mult.

— Drept cine mă luați? Mă credeți o idioată? Intenționați să mă vindeți ca pe o sclavă!

— Lasă-mă să-ți...

Am mai apucat să văd cum și-a strâns degetele, făcându-le pumn. Lovitura a fost atât de neașteptată și violentă, încât am avut senzația imediată că halucinez. Eram altundeva, însă nu puteam să-mi dau seama exact unde. Când am deschis ochii, traversele de fier brut ale calei se curbau la câteva zeci de metri înălțime deasupra mea, precum coastele descărnate ale unui schelet gigantic, învelit cu o piele perfect întinsă, blindată. Nu știam cât timp zăcusem pe podea, inconștient, și nu-mi plăcea deloc scenariul care mi se închega treptat în minte.

Cu greu m-am ridicat într-o rână.

— Moby?

Niciun răspuns. O tăcere ca într-o criptă. Apoi a fost o chemare rostită de o voce abia perceptibilă, ca într-un vis:

— Hei, Kayro, aici!

Coralia stătea ghemuită după un colț al mormanului de blocuri de piatră. Frica își înfipsese adânc ghearele de oțel în carnea ei și-i făcea chipul să arate ca al unui zombi. Avea ochii injectați din cauza plânsului. Mai mult m-am târât, decât am mers până la ea.

— Ce se întâmplă? am spus cu glas tare și ea mi-a făcut semne disperate să tac.

O idee aveam despre cât de rău merseseră lucrurile, însă nimic nu cred că m-ar fi pregătit pentru ceea ce urma. Cu o mână tremurândă, a arătat înspre un loc din dreapta, peste umărul meu. M-am întors și, în lumina slabă, am văzut cadavrul. Donovan zăcea pe podea, rupt în două, chiar de deasupra bazinului. O parte din intestine erau întinse pe jos, restul agățate de brațul macaralei, ca niște cabluri rupte ieșind din corpuri de aparatură electronică veche. Sângele se prelinsese în dâre lungi pe stâlpul central al macaralei, până spre podea, unde se adunase într-o pată mare și uscată de forma unei frunze de nufăr supradimensionată. Abia am reușit să nu vomit, lipindu-mi ambele palme de maxilar și presând cu putere.

— Imediat după ce te-a lovit, a spus Coralia în șoaptă, l-a izbit cu brațul macaralei. Aș fi avut aceeași soartă, dacă nu ar fi intervenit Moby.

— A prins-o?

Întrebarea a fost o expresie directă de furie și nerăbdare, rostită pe același ton forțat șoptit, deși știam că gestul era inutil. În cazul în care Cleopatra ar fi pus stăpânire complet pe navă, ar fi avut la dispoziție toți senzorii ca să ne caute. Orice tentativă de a ne ascunde ar fi fost inutilă.

Coralia a ridicat neputincioasă din umeri și a șoptit:

— Nu știu. Un timp s-au luptat. Puteam să le aud. Voia să preia controlul navei. Apoi s-a făcut liniște.

— Cât am stat acolo, inconștient?

— O oră, mi-a spus cu glas tremurând. Poate mai mult. Nu știu. De când s-a lăsat tăcerea, nu am îndrăznit să mă mișc din loc.

— Bine, dar nu putem să stăm așa la infinit. Trebuie să facem ceva.

N-a spus nimic, doar m-a fixat cu aceeași privire înspăimântată. Am stat un timp să mă gândesc. Exista o singură posibilitate prin care puteam să ne apărăm. Toate navele, indiferent că sunt pilotate de IA-uri sau ISD-uri, sunt echipate cu un modul de resetare manuală. Proiectat special pentru cazuri de rebeliune. Odată activat, scurtcircuitează în mod controlat panoul de comandă, cu avarii minime, și anulează pilotul automat. Practic, curăță memoria calculatorului central, revenind la setările din fabrică.

I-am explicat Coraliei intenția mea și apoi i-am ordonat:

— Stai aici! Nu te miști, indiferent ce ar fi.

M-am ridicat în capul oaselor și am pornit cu pași ca de felină spre ușa calei, cu o idee nebună jucându-mi prin minte. Mi-am închipuit glasul furios al Cleopatrei tunând în difuzoare și, imediat după asta, tot felul de obiecte cu potențial distructiv zburând către mine. Doar un gând, dar deloc lipsit de credibilitate. Am urcat treptele, am deschis ușa și, chiar înainte să trec în sasul care făcea legătura între cală și ecluza vecină, i-am aruncat o ultimă privire Coraliei. La fel de îngrozită,

aștepta nemișcată acolo unde o lăsasem. Nu se uita la mine, ci fixa semiîntunericul din dreapta ei. Și, deși nu puteam să văd prea bine, forma macaralei era imposibil de trecut cu vederea. La fel, cele două mormane de carne moartă căzute la baza ei.

☆ ☆ ☆

Am trecut prin camera de zi, apoi prin spațiul auxiliar îngust și incomod din cauza faptului că-l transformasem într-un soi de debara. Era ticsit cu tot felul de lucruri și lucrușoare, nu neapărat inutile, doar folosite destul de rar încât să nu fie nevoie să le avem la vedere și să ne împiedicăm de ele la tot pasul. După care am intrat în bucătărie și frica a început să devină tot mai vie. Tacâmurile erau la locul lor, curate și strălucitoare. Dintre toate, evident, cele mai înspăimântătoare scenarii mi le făceam privind vârfurile ascuțite ale cuțitelor sau furculițelor. Aruncate în același timp înspre mine de un poltergeist. Imaginea era terifiantă. Dar am traversat ecluza, gândindu-mă că era ciudat să raționez atât de limitat. Pe Donovan îl spintecase în două folosindu-se de brațul macaralei. Ar fi putut la fel de bine să folosească orice altceva. Un cablu, o tijă, un capac dintr-un plastic dur. Nu eram deloc creativ. Însă mă mai liniștea ideea că toată inactivitatea sistemelor navei era un semn bun. Tentativa de sabotaj a computerului central era contracarată de Moby.

Mai aveam nevoie doar de câteva minute de rezistență.

La un anumit nivel, puteam să înțeleg reacția Cleopatrei. Doar la un anumit nivel, care era o picătură obiectivă într-un ocean de subiectivitate. Poate că făcuse totul ca să se răzbune. Poate că era un episod psihotic, specific spiritelor care nu sunt captate și așteaptă prea mult timp în singurătatea eterului de dincolo de viață. Sau poate că era doar o trăsătură a personalității, care nu o lăsa să accepte din nou ideea unei înfrângeri.

Am deschis ușa cabinei de control și senzația de ușurare și mulțumire m-a cutremurat cu fiorul dulce al izbânzii. La doar câțiva pași depărtare aștepta salvarea. Ceața și durerea de cap au fost doar prima parte din valul de senzații ciudate. Imediat după asta, a venit greutatea, cu o creștere progresivă. Mai întâi mi-au tremurat genunchii, apoi m-am aplecat de spate ca un moșneag și prăbușirea în genunchi a venit ca un gest firesc. M-am agățat în ultimul moment de bara de ghidaj fixată în peretele navei. Mi-au trebuit câteva secunde ca să pricep ce se întâmplă. Dar când am înțeles, eram deja culcat la pământ, cu falca lipită de podea. Mă luptasem un timp cu durerea din încheieturi, dar în cele din urmă am fost nevoit să dau drumul barei. Altfel aveam să mă aleg cu un umăr dislocat. Cleopatra modificase parametrii senzorilor de gravitație. Făceam eforturi inumane să pot să respir și vedeam ca-

bina ca printr-o perdea de plastic. Globii oculari stăteau să-mi explodeze.

Cumva, intuise ce aveam să fac și hipergravitația era defensiva ei pe frontul secund. Primul fiind, desigur, Moby. Deși eram speriat de senzația de moarte iminentă, pentru o clipă m-am gândit la Coralia. Mi-am închipuit-o trântită pe jos, la baza mormanului de blocuri de piatră. Urlând doar în sinea ei, ca un copil îngrozit, pentru că era imposibil să mai poți să-ți miști maxilarul sau limba. Simțeam asta pe propria-mi piele. Atunci când mă prăbușisem, încercasem să strig ceva. Habar nu am ce. A fost doar un gest involuntar de apărare. Cu maxilarul întredeschis, limba mi se lipise de peretele interior al obrazului și simțeam saliva cum mi se prelingea prin colțul gurii. Se aduna într-un lac minuscul împrejurul obrazului strivit de podea. Durerea de cap s-a intensificat, ca și cum cineva îmi presa craniul cu o piatră. Nu în mod violent, atât doar cât să simt durerea și gustul amar al neputinței. În urechi simțeam vibrația timpanelor ca urletul unui vânt puternic. Mi s-a părut un miracol că nu pocniseră încă. Mi-am imaginat felul în care organele interne aveau să cedeze unul câte unul. Coastele, curbate absurd din cauza presiunii hipergravitației, pocnind ca niște vreascuri. La fel, craniul, explodând într-un târziu și împroșcând pereții cu bucăți mărunte de creier, sânge și lichid organic. Apoi maxilarul, alunecând într-o parte, dislocat și fracturat. Moartea urma să fie un spectacol

al durerii. Partea bună era că nu aveam să apuc să resimt chiar tot. Imediat ce organele interne cedau, era o chestiune de secunde până la colaps.

E ciudat cum cu ultima scânteie de viață găsești puterea de a te resemna. Pare imposibil să gândești ca un miel dinaintea cuțitului măcelarului, când valoarea amenințării pare doar o probabilitate. Dar în fața pericolului iminent, nu mai e. Cumva, am reușit să accept ideea că acela era sfârșitul.

Îmi așteptam moartea cu seninătate, când am resimțit șocul straniu al trecerii de la hipergravitație la imponderabilitate. Durerea a devenit o amintire, înlocuită imediat de vertij și greață. Nu știam dacă mai trăiam sau dacă senzația de plutire era expresia descătușării sufletului de trup. Prin amestecul de conștiență și inconștiență dat de modificarea bruscă a gravitației mi s-a părut că aud glasul lui Moby, care îmi cerea să rezist și să fiu pe fază în clipa în care va izbuti să stabilizeze senzorii. Am aprobat cu o scuturătură din cap, nesigur dacă visam sau ISD-ul chiar îmi vorbise. Apoi am început să-mi vin în fire. Respiram, pluteam în centrul cabinei de comandă. M-am uitat neajutorat spre maneta de resetare. Avea forma unui mâner cu prindere dublă, de un roșu banal. Aștepta cuminte la nici doi metri depărtare. Aveam nevoie doar de un impuls minim, nimic mai mult. M-am întins, înotând inutil prin aer, dând din mâini și din picioare.

— Rezistă, Kayro! Încă un pic și îți ofer o fereastră.

Vocea n-a fost chiar cea pe care o știam de mai bine de șase ani, calmă și sigură. Era Moby, dar părea ca și cum ar fi fost supusă unui efort fizic intens, ce-i distorsiona timbrul vocal.

— Bine, am spus, nu pe deplin convins, și m-am oprit din înotul meu inutil.

Suspendat și neajutorat ca un bob de mazăre, pluteam în ecluză. Gândindu-mă în fel și chip cu ar fi arătat lupta digitală a celor două minți, am așteptat să am parte de momentul meu de glorie, care întârzia să apară. Apoi am început să fac tot soiul de conexiuni și planuri inutile, în așa fel încât așteptarea să pară mai ușor de suportat. Numai că ideile pesimiste străluceau precum supernovele. Enigmatic era felul în care Cleopatra găsise o poartă de acces prin firewall-ul lui Moby. O explicație trebuia să existe. Cea mai probabilă variantă era că atunci când Cleopatra mă lovise, Moby reacționase instinctual – redusese cușca Williamson. Încercarea produsese un șoc în câmpul electromagnetic al navei, culminând cu o breșă, care replicase în mod accidental o intrare de tip EEC.

— Acum!

Vocea a fost ca un tunet în miezul unei dimineți liniștite de vară. Tălpile bocancilor au izbit podeaua și eu am sărit din loc, cu setea unui prădător și cu palma larg desfăcută.

☆ ☆ ☆

Noua Moby-Luna venea cu setările de bază. Era la fel ca-n prima zi în care o activasem, după ce abia câștigasem licitația. A fost un moment ciudat faptul că am făcut din nou cunoștință și i-am povestit despre Donovan și Coralia, pe care nu fusesem în stare să-i salvăm de la moarte, cu doar câteva ore înainte. A urmat un episod de liniște, exact ca atunci când participi la o înmormântare. Te chinui să închegi un discurs convingător pentru rudele îndurerate. Și, deși de cele mai multe ori tot ce-ți iese pe gură nu-s decât baliverne, ambele părți fac eforturi să ia lucrurile ca atare. Tu încerci să te convingi că ai spus cuvintele potrivite; familia decedatului, acceptând ideea că deși discursul tău a fost de tot râsul, în adâncul sufletului simți cu adevărat ceea ce simte un prieten devotat, dar care habar nu are cum s-o spună.

Atât doar că Moby n-a fost niciodată genul care să plângă în pumni în hohote. Atât pentru ea, cât și pentru alții. Mi-a spus, cu un glas senin, pe care probabil l-aș fi condamnat dacă n-ar fi fost ideea ei de-a dreptul inedită:

— Nu sunt eu îmbunătățită cu softuri speciale de capturare sau detectare a spiritelor, dar am instalate câteva programe standard de recunoaștere. Am putea să încercăm să capturăm spiritele prietenilor tăi și să facem copii digitalizate până găsim gazde noi. Ce zici?

Ce-aș fi putut spune, când îmi cerea să încalc legea?

Poltergeist spațial

Individa stătea dinapoia unui birou nu cu mult mai mare decât dimensiunea unei coli de hârtie format A4. Purta uniformă militară și o crestătură urâtă îi împodobea obrazul drept. Nici bine nu glisase ușa, că deja ținea un formular în mâna dreaptă. Avea un ochi bun, de culoarea fundului unei lagune și, în mijlocul unei cicatrici, unul robotizat, care părea comandat dintr-o fabrică din China lunară. Proteza aia chiar că arăta într-un fel care n-avea nicio treabă cu Miss Univers, dacă mă înțelegi ce vreau să zic. Îi conferea aerul unei dudui care-și făcea veacul printr-un lupanar.

Eu n-am fost niciodată în armată. Am detestat-o. Pur și simplu, am considerat că nu avea ce să-mi ofere. O carieră în domeniul militar... Pfff! Serios? Pe vremea când încă aș mai fi putut lua în considerare ideea de a-mi face o carieră militară, eram prea aprig ca să iau în calcul varianta asta. Cu prea mult sânge în vene, ai prins ideea? În fine, cum spuneam, tipa aia de dincolo de birou arăta ca naiba, cu crestătura ei nasoală de pe falca dreaptă. Ca și cum s-ar fi jucat cu un crocodil sau o panteră și treburile scăpaseră, la un mo-

ment dat, de sub control. Purta cu o mândrie evidentă uniforma ei curată și avea agățate în piept o mulțime de table colorate, așa cum mai vezi prin filme sau holograme cu eroi. Personal, nu știu ce să zic despre chestiile astea. Cred că sunt pentru imagine artistică. Toate decorațiile alea, discursurile pompoase, fala din timpul și de după ceremonii, propagandă pură.

Deși n-am fost înrolat, cum bine spuneam, am auzit o mulțime de chestii tâmpite. Una din poveștile preferate îl avea ca personaj principal pe un tip, Vagonda Lenuxin sau cam așa ceva. Tipul era un soldat ca la carte. O legendă printre ai lui. Medalii, servicii după servicii, misiuni după misiuni. Toate așa cum ar fi trebuit să fie. Când îi venise vremea să fie lăsat la vatră, cam cu vreo săptămână înainte, de fapt, a participat la o ultimă sesiune de antrenamente. Un fel de omagiu. Doar un mic accident, atât a fost necesar. Un defect de fabricație, o grenadă de antrenament și ceva mai mult ghinion. Rezultatul? Un braț lipsă – dreptul. Mă înțelegi ce vreau să zic? Nu? Ei bine, ți-o arunc pe șleau. Tipul urma să fie lăsat la vatră, la ce mama naibii trebuia să mai participe la antrenamente? Sincer, nici nu știu pe cine să judec pentru toată morala asta de doi bani – destinul sau Comandamentul Central?

Mi-am tras scaunul și m-am așezat cuminte, pregătit să fiu asediat cu întrebări, una după alta. În schimb, tot ce a făcut tipa aia a fost să se uite la mine lung. Câteva secunde bune, dacă nu ceva mai mult peste un

minut. M-am gândit că tăcerea ar fi putut să fie un fel de test, dar chiar și așa, tot n-am putut să mă prefac că nu observ nenorocitul ăla de ochi bionic. L-am analizat cu o lipsă totală de discreție. Era pentru prima dată când vedeam unul de aproape. Sprâncenele i s-au curbat, și-a mișcat umerii în mod demonstrativ, în timp ce a abandonat formularul, încă necompletat, pe biroul mărunt. Bustul generos i-a ieșit în față și trebuie s-o recunosc, dacă n-ar fi fost nenorocirea aia de tăietură de pe chipul ei, cred c-ar fi fost o partidă bună.

— Să știi că dacă ar fi fost demontabil, aș fi fost bucuroasă să-l deconectez și să ți-l pun în palmă. Poate în felul ăla ai fi fost un pic mai discret restul interviului. Dar din păcate nu e, așa că nu te mai holba dracului la mine de parcă ai avea în față varianta borgă a lui Jean-Luc Picard!

Am rânjit și nu pot să spun că m-am simțit afectat în mod deosebit. La ce bun să mă consider vinovat? Poate mai curând era vina inginerilor care proiectaseră ochiul. Cam din topor, aș zice. Sfârșit de secol XXIII și ei încă mai făceau proteze de parcă singura opțiune estetică includea piesele de LEGO. Dar, chiar și așa, nu era ca și cum își pierduse ochiul din cauza mea sau a vreunui inginer. Chestiile astea cu bunul simț, duse la extrem în mod inutil, pe mine nu mă coafează. Cine mama naibii a pus-o să se înroleze? Ar fi putut să se facă manichiuristă, coafeză sau mai știu eu ce. Dacă intri în horă, joci. Nu te întristezi dacă se întâmplă să-ți julești sandalele. Pricepi?

Așa că am continuat să rânjesc prostește și ea a scuturat din cap.

— Uneori nu-mi vine să cred că suntem vârful lanțului trofic în galaxia asta. Pe bune, e de mirare cum nu ne-am întors la cremene, cu exemplare ca tine!

Desigur, am continuat să-i zâmbesc pe mutește și ea mi-a întins formularul. L-am luat fără prea mare interes față de ceea ce era înșirat acolo, litere și iar litere, de mărimea unor furnici, și am trecut direct la ultima pagină. Am bifat toate căsuțele de acolo – cinci. Nu pot să spun că o duceam rău, financiar vorbind, însă aveam niște afaceri trăznet de pus la punct și pentru asta aveam nevoie de ceva timp, iar al meu era pe sfârșite. Fapt pentru care am decis să devin un crono-mercenar.

La final, i-am înapoiat formularul.

Individa s-a uitat la mine lung, din nou, cu ochiul ei sănătos și cu cel robotizat, dar de data aia parcă am văzut ceva care aș fi îndrăznit să cred că însemna admirație. S-a mai uitat un timp la formular și pe urmă la mine.

— Până la urmă, nu ești chiar una din cauzele alea pierdute.

— Să zicem, i-am spus.

— Oho! Și mai știm să fim și discreți. Ca să vezi ironia sorții. Presupun că ai o idee, nu, cum stau lucrurile pentru un crono-mercenar? Mi-a întins un holo-cititor, eu l-am luat și am încuviințat din cap.

— Da, știu.

— Răsplata este pe măsură, dar, desigur, vei fi trimis în cele mai dificile misiuni.

— Sunt convins că așa va fi.

— Ar fi drăguț din partea ta dacă nu ai mai afișa figura asta de atoateștiutor, măcar pentru simplul fapt că ai bifat categoria „pifan".

Am afișat iarăși zâmbetul meu de duzină. Evident că nu exista nicio căsuță în dreptul căreia să fie trecut, cu litere colorate, pifan. „Prima înrolare" și „veteran", astea erau rubricile din care trebuia să alegi, în funcție de trecutul tău. Clar că era un soi de ironie în toată remarca aia de zile mari, însă nu m-am deranjat prea tare s-o analizez la sânge. Am luat lucrurile ca atare – ca și cum aș fi avut o durere de intensitate medie în cotul stâng. Deși, la un alt nivel, să zicem la unul care chiar îmi păsa cât de cât, tipa avea dreptatea ei. În ultimele decenii lumea o cam luase razna. Când venea vorba despre religie și armată, ei bine, șmecheria o cam apucase pe un drum care intra în conflict în mod direct și ostentativ cu serenitatea clerică. De acolo până la isterie în masă, n-a fost decât un pas. Însă eu nu fusesem un individ dus prea des la biserică, așa că nu găseam un motiv de neliniște față de viitorul a ceea ce reprezenta relația dintre omenire și divinitate. Pentru mine poate să existe sau nu, atâta vreme cât mă lasă să-mi bat capul de toți pereții în lupta pentru un trai decent, e limpede că nu fac parte dintre cei preferați.

Tipa s-a mai uitat la mine un timp, după care s-a ridicat și mi-a întins o hârtie micuță, dreptunghiulară, ca un fel de carte de vizită, modelul antic, pe care era trecută o adresă. Plus o bancnotă de o sută. M-a fixat cu cvasiprivirea ei de culoarea apelor limpezi și, chiar înainte să îmi înmâneze banii, mi-a mai spus, pe un ton sobru:

— Să nu crezi că nu o să dăm de tine dacă îți trece prin cap să dispari cu suta. Nu ești nici primul și nici ultimul care regretă amarnic gestul.

— Nu sunt idiot, i-am spus.

— Pentru binele tău, sper să nu fii. A dat drumul banilor și a continuat: sunt curse din oră în oră, cu plecare din stația de peste drum – a ridicat mâna în semn de salut. Mult succes, soldat!

Am luat hârtia și banii, am scuturat din cap – un soi de mișcare universal valabilă pe care obișnuiesc să o folosesc atât pentru „bună ziua", cât și pentru „la revedere" – după care m-am cărat din fața ei. Nu nutresc ideea complet nebună că mi-ar fi dus dorul prea mult timp. Am trecut strada și, cum de fel nu prea am avut niciodată cine știe ce acareturi de cărat după mine, altele decât năravul și drăcușorii de pe șira spinării, m-am așezat în stația de peste drum și am așteptat cuminte. M-am uitat la ceas. Încă treizeci de minute de așteptare. Rezonabil. Am pornit holo-cititorul și am început să citesc pe sărite poliloghia trecută acolo. Drepturi și îndatoriri. Termeni și condiții. Pentru un

an de existență plătit de către Comandamentul Central trebuia să participi la o misiune catalogată ca fiind cu nivel de risc scăzut. Pentru cinci ani, o misiune cu nivel de risc moderat. Iar pentru o misiune care ar fi stors apă din piatră seacă, primeai zece ani. Desigur, asta considerând faptul că te mai și întorceai din misiunile alea. Pentru că, de fapt, o misiune cu grad de risc scăzut era, ca s-o spun mai direct, cea mai dificilă dintre cele mai puțin riscante. Însă, de fel, am fost un optimist convins, adică un pesimist cu ceva mai puține țigle pe casă, așa că nu îmi făceam probleme că nu aveam să mă bucur de anii suplimentari de viață câștigați prin contract.

După un timp, o doamnă a apărut în stație și, în clipa în care m-a văzut, a facut doi pași mai încolo. N-am judecat-o. Anii în care îmi trăisem viața la extrem chiar mă făcuseră să arăt ca unul care își trăise viața la extrem. Însă nu era ca și cum distanța de un metru dintre mine și ea, pe care și-o asigurase încă de la bun început, ar fi fost un scut garantat, pentru eventualitatea în care chiar aș fi fost un borfaș și chiar mi-ar fi trecut prin minte s-o jefuiesc. M-am mai uitat un timp la cucoana aia, întrebându-mă chestii mărunte și amuzându-mă de felul în care îmi arunca priviri furișate, apoi a sosit mijlocul de transport. M-am urcat și pe urmă...

Nu-mi mai amintesc nimic.

Desigur că nu sufăr de amnezie. Toată șmecheria asta cu uitarea stă în faptul că la finalul stagiului de an-

trenament toți cadeții trec prin operații de psiho-chirurgie. Cu alte cuvinte, îți extrag din creieri o mare parte din amintirile despre locații militare secrete și felul în care dobândești abilități ceva mai... Cum să le denumesc? În fine, ceva mai speciale, dacă-mi permiteți să fiu prozaic. Însă sunt unele amintiri pe care chiar nu ți le pot înlătura, care sunt esențiale în îndeplinirea misiunilor, și pe care ți le blochează pentru o perioadă de timp, doar ca să-ți revină vii și vibrante la momentul oportun.

Nu-i nimic spectaculos în treaba asta, deși la prima vedere cam așa pare. Doar câteva dispozitive de sondare psihică de ultimă generație, un expert în psihochirurgie și vreo trei ore de liniște pliurdă. Asta-i toată magia. Un fel de lobotomie modernă, dacă vrei o definiție brută.

Fapt pentru care, cu un ceas înainte de lansare m-am trezit că fac parte din echipa de lunetiști. Nu mă considerasem cine știe ce mare ochitor de elită pe timpul civiliei, dar poate că descoperiseră ei ceva în mine, ceva care le lăsase impresia că aș fi fost capabil să devin unul. Nu aș putea și nici nu țin în mod deosebit să contrazic vreun instructor. Și, oricum, chiar de aș vrea s-o fac, nu-mi amintesc de niciunul.

Prin urmare, respectând programul – cum bine spuneam, nu-ți șterg chiar tot ce găsesc prin minte – noi, lunetiștii, urma să fim lansați odată cu valul doi de trăgători. Ținta era o bază extraterestră situată la

aproximativ cinci kilometri de locul de aterizare. Conform planului din timpul orelor de antrenament, succesiunea etapelor strategice era următoarea: aterizare în condiții optime, detectarea reperelor, stabilirea distanței față de băieții din plutonul de trăgători și, ultima, însă nici pe departe cea mai puțin importantă, susținerea valului de soldați prin eliminarea în timp util a lunetiștilor inamicului. Nu știam prea multe despre inamic, dar fiind o forță combatantă modernă spațială era o presupunere de bun simț că aveau, la rândul lor, trupe specializate.

Plutonul nostru, al lunetiștilor, era format dintr-o sută de ochi de vultur. Eu eram numărul cincizeci și șapte. Nu c-ar fi contat în mod deosebit, nu era o ordine ierarhică, doar un reper personal.

Locotenentul Maruda spunea că lunetiștii sunt o specie aparte. Ochi de vulturi, mână de fier și inimă de piatră.

Evident, ca de fiecare dată, cu zece minute înainte de lansare, tremuram ca varga. Nu puteam să mă controlez și până nu dădeam la rațe nu reușeam să mă concentrez. Nenorocirea aia de procedură de ejectare mă scotea din sărite. Nu eram lansați ca un bloc unitar, ci în capsule individuale. Costurile erau mult mai mari, dar în felul acela se reduceau pierderile de trupe cu un procent de peste șaptezeci la sută. Ceea ce nu era de ici, de colo. Una era ca pe radarul inamicului să apară o hipercapsulă de catapultare de o sută de tone,

de dimensiunea unui teren de fotbal, și alta ca radarele să fie invadate de o mie de focuri de artificii.

Am tras aer în piept, adânc, și am ciulit urechile. S-a auzit prima bubuitură: Bang! Practic, lansatorul orbital funcționa după principiul unui tun. Capsulele noastre erau ghiulelele. Imediat după primul foc, am început să număr până la zero, descrescător, începând de la cincizeci și șapte.

Trei... Bang! Doi... Bang! Unu... Bang! Zero... Bang!

S-a făcut liniște și imediat un întuneric ca într-o criptă. Slavă Domnului pentru condiționarea psihică. Intri în transă și te trezești la destinație. Sau nu.

Când am deschis ochii, totul în jurul meu pârâia și mă aflam sub o ploaie de scântei. Nu îmi fusese avariat costumul, totuși ceva nu mersese așa cum ar fi trebuit. Capacul capsulei era închis. Asta însemna că era blocat sau că releul de declanșare fusese avariat. Învățasem asta la cursurile de tehnică. Și că s-ar fi putut întâmpla dintr-un milion de motive. Însă cele cu adevărat importante erau vreo două duzini. Primul: eroare la deschiderea parașutei. Ceea ce însemna că străbătusem straturile atmosferice cu o accelerație crescândă, iar la aterizare capsula se înfipsese adânc în pământ, ca și cum ai fi tras cu un pistol antic în țărână și glonțul s-ar fi înțepenit în pământ. Releul efectuase comanda, dar tonele de pământ sub care eram îngropat, ipotetic, blocau capacul și se scurtcircuitase sistemul de evacuare. Concluzia: lunetist cincizeci și șapte, îngeraș.

Asta era una dintre variante. Restul, simple variații pe aceeași temă.

„Naiba să le ia de fiare!" – mi-am spus.

Am flexat piciorul drept și am lovit cât am putut de tare. Slavă Cerului!, capacul a sărit cât colo. A scos un sunet sec, de metal izbindu-se de metal. Am sărit din capsulă, pregătit să urmez protocolul. Numai că... nu prea aveam cum. Surpriză. Ar fi trebuit să aterizez la câteva zeci de metri de poalele unui versant muntos și apoi să-mi croiesc drum rapid în lungul unei coaste, până într-o poziție strategică, cu vedere panoramică. În schimb, aterizasem într-o incintă. Un turn de control? Un avanpost? Conform topografiei, cel mai apropiat buncăr inamic se găsea la o distanță de minimum trei kilometri. Am încercat să comunic cu baza. Niciun semnal. Ceva mersese al naibii de greșit. Capsula avusese parte de un drum zbuciumat. Atacul nostru, care ar fi trebuit să fie surpriză, fusese interceptat. Metalul capsulei arăta ca zgâriat de un demon spațial. Plin de ancoșe amorfe, primul strat de blindaj era gravat în întregime de urmele interceptării. Materialul folosit pentru colmatare fusese ars în mare parte, lăsând ochiuri prin care puteam să văd metalul brut, de un albastru cenușiu, rănit profund și înflorat pe marginile crestăturilor. Vopseaua, acolo unde încă mai exista, era bășicată pe alocuri. Imaginea îmi amintea de rablele din cimitirele de vechituri. Unelte glorioase de război, abandonate spre uitare, cu un trecut formidabil și un prezent lamentabil.

O ușoară durere de cap mă asigura că sunt încă viu și că n-ar fi fost rău dacă aș fi făcut un efort să mă concentrez pe lucrurile cu adevărat importante, dacă țineam morțiș să rămân așa. Primul impuls a fost să-mi trec palma peste cap și să simt efectul de perie dat de mâna trecută în răspăr de-a lungul frizurii periuță, specifică durilor de odinioară, din vechile comandouri spațiale. Cumva, găsisem dintotdeauna în gestul acela un fel de calmant. Dar aveam casca. Și deși mi-aș fi dorit s-o decuplez, pentru că amestecul de gaze de pe Kepler 62-F era respirabil, identic cu atmosfera terestră, fusesem sfătuiți să renunțăm la cască și la filtrele ei doar ca o ultimă opțiune, în cazul extrem în care sistemele de aerisire s-ar fi defectat. Pentru orice eventualitate, spuneau inginerii noștri. Așa că m-am uitat în jur, cu ochi îngustați de precauție și curiozitate, prefăcându-mă că sunt convins pe deplin că aveau dreptate. Mașinăriile din încăperea aia arătau ciudat. Tehnică inamică, niciun dubiu în treaba asta. Pârâiau și scoteau fum și scântei. Ceea ce ar fi trebuit să fie un fel de monitoare erau brăzdate de dungi neregulate, lungi, de culoare gri, albe și unele ceva mai subțiri, negre, care, am presupus eu, indicau lipsa semnalelor video. Apoi l-am văzut cu vederea periferică și am adoptat poziția standard de luptă, în mod mașinal. El cred că m-a observat cu o secundă mai târziu, probabil bulversat de șocul impactului, dar instinctul cazon a fost ca la carte. Asta în cazul în care și extratereștrii urmau cursuri de autoapărare. La fel ca noi, își ascundeau corpurile fra-

gile, damnate de zeii ironici ai cosmosului să nu suporte stresul călătoriilor interstelare, sub învelișul blindat și cadrilat al unui costum spațial. Ne-am lansat în lupta corp la corp aproape simultan și costumele ni s-au izbit ca doi tauri. Încleștați, cu palmele cam la nivelul pieptului, am încercat să-mi trec mâna dreaptă pe sub stânga lui și să fixez o priză de tip menghină. Cu puțin noroc și ceva forță, aș fi putut să-i defectez servomotoarele unui braț. Un adversar cu o mână inactivă e o țintă ușoară, m-am încurajat. M-a citit ca pe-o carte. A pivotat, m-a împins și am abandonat priza forțat. Am sărit în spate și mi-am tras pistolul din treacă – cum naiba de uitasem de el a fost un mister complet – cam în același timp cu el. Nu știu la ce m-aș fi așteptat. Desigur, scenariul ideal includea un extraterestru idiot, care să aștepte inert ca eu să-i fac felul. Oricum, costumul fusese proiectat să reziste unui tir susținut, cu o duzină de arme de asalt de calibru mediu. Mai mult ca sigur, nici costumul extraterestrului nu era mai prejos. Cred c-a fost doar instinctul de supraviețuire, care m-a ajutat să fiu cu o fracțiune de secundă mai rapid. Am apăsat pe trăgaci și creatura a zburat înspre peretele din fața mea. L-am urmat imediat, în direcția opusă. Apucase să tragă și el. Prin urmare, adio extraterestru idiot, din scenariul meu ideal. Șocul izbiturii mi-a făcut maxilarul să clănțăne ca într-un desen animat din ăla cu schelete ambulante.

Chiar și ușor buimac, cum eram, m-am ridicat în picioare fulgerător și m-am uitat după pistolet. Naiba știa pe unde zburase. Gândul că extraterestrul l-ar fi găsit pe al lui înaintea mea a fost ca un impuls electric. M-am aruncat iarăși asupra lui.

Când l-am lovit, încă-și mai căuta arma. Striațiile de pe mănușă au hârșâit pe metalul lucios al căștii lui și au sărit floricele mărunte de scântei. A fost ca și cum ai fi lovit cu un baros într-o traversă din oțel. El a ripostat imediat – un uppercut în torace. Am făcut doi pași în spate, ușor aplecat în față. El a fandat și pe urmă ne-am încleștat din nou.

Două anaconde din oțel.

O perioadă de timp care a părut o eternitate, n-am făcut altceva decât să ne cărăm pumni unul altuia. În căști, în torsul metalic al costumului. În umeri. În brațe. Pe unde puteam, la nimereală.

Aș vrea să spun că el a fost primul care a cedat din cauza oboselii, dar după un timp, mușchii pur și simplu nu m-au mai ascultat. Mâinile mi-au căzut flasce pe lângă corp.

— Secvență automată de luptă! am strigat disperat.

Nu s-a întâmplat nimic. La naiba! Alt senzor avariat. Brusc, fără niciun semnal aparent, extraterestrul a căzut, la rândul lui, în fund, într-o manieră comică, de parcă un roboțel fusese scos din priză. Cu siguranță că fusese vorba tot despre suprasolicitare fizică. Am stat și ne-am uitat unul la altul. Habar n-am cât timp.

Pur și simplu, nu ne-am scăpat din ochi. Pe urmă mi-am întors privirea, să caut ceva. Orice ar fi putut servi drept proiectil. Fără să mă pot ridica, încă resimțind efortul susținut, m-am întins după un capăt de țeavă. L-am apucat bine, l-am ridicat și pe urmă l-am aruncat înspre el. Tubul a zbârnâit prin aer ca o sfârlează și a ricoșat din cască. Extraterestrul a mârâit. Sau cel puțin așa a părut sunetul acela disonant emis de amplificatorul vocal. A aruncat, la rândul lui, cu o bucată de tablă găsită prin apropiere, pe care am respins-o cu ușurință, folosind pe post de scut antebrațul drept.

— Du-te dracului! am răcnit și pe urmă i-am arătat degetul.

A ripostat, într-o manieră mai mult sau mai puțin asemănătoare. Mai multe sunete ciudate, scuipate la repezeală.

Culmea era că nu aveam nici cea mai vagă idee cum arătau. Știam că erau o rasă tehnologizată, de gradul zero, la fel ca noi, dar complet diferită de tot ceea ce mai întâlnisem vreodată, respectând modul haotic în care alegeau să colonizeze diverși aștri. Refuzaseră orice tentativă de tratative diplomatice, la primul contact, și conflictele veniseră ca un dat firesc. În timpul unui raid fulger, scannerele orbitale arătaseră doar o răceală metalică, ca și cum în carcasele alea umblătoare nu s-ar fi găsit nimic organic. La o primă impresie, mizasem pe IA-uri, mesageri robotizați ai unei civilizații îndepărtate. Dar la o analiză mai laborioasă,

scannerele descoperiseră detalii cu mult mai interesante, indicii care spuneau că exista totuși ceva acolo, care nu se rezuma doar la cipuri, carbon și metal. Planeta Kepler fusese descoperită cu zeci de ani înainte și Confederația nu prea-i dăduse cine știe ce importanță. Un super-Pământ gigantic, ca multe alte planete, dar cu o gravitație de trei ori mai mare decât a Terrei. Fusese așezat pe hartă și pe urmă dat uitării. Când colonizaseră extratereștrii Keplerul, Confederația nu avea nici cea mai vagă idee. Desigur, nu era o luptă pentru avuții sau resurse naturale. Planeta aia oricum era o junglă în toată puterea cuvântului și nu prezenta interes economic. Exista, totuși, un raționament al atacului: lăsată pe mâna lor, ar fi putut să devină un punct strategic. De neconceput, la o distanță de numai două sute de ani-lumină de cea mai apropiată colonie terestră.

L-am fixat cu o privire dură și m-am întrebat cum arăta el, de fapt, fără costum? Judecând după forma acestuia, era clar: conformație umanoidă, mers biped, membre superioare cu degete opozabile și picioare care se termină cu o imitație destul de reușită a unei perechi de bocanci. Cel puțin asta lăsa de înțeles. Până la urmă, conformația umanoidă era cea mai răspândită arhitectură biologică prin univers. Puține erau speciile de extratereștri cu structuri dizarmonice, în raport cu principiile anatomice agreate de oameni.

Față de oricare creatură ce deținea mai mult de patru membre, omul ar fi strâmbat din nas a dezgust. Probabil că reciproca era la fel de valabilă.

M-am gândit că în fața mea stătea posibilitatea unei avansări și a unui bonus care ar fi constat în cel puțin unu sau doi ani de viață. Asta dacă aș fi fost în stare să ignor oboseala profundă, să mă ridic în capul oaselor și să găsesc o modalitate de a-i veni de hac extraterestrului. Pe urmă, să-i desfac costumul, ca pe o conservă, să extrag creatura cuibărită în învelișul metalic și să mă întorc pe stația orbitală cu un cadavru proaspăt, pe care să-l predau cercetătorilor. Mai mult ca sigur că m-aș fi ales și cu o medalie. Poate chiar și compensații financiare. Asta era varianta cea mai simplă. Dar exista una ceva mai complexă, care implica un plan secundar mult mai elaborat și o pereche de chestii de forma a două bile, atârnate între picioare, de consistența unui bolovan. Totuși, semnasem toate nenorocitele alea de căsuțe de pe contract.

Orice secundă era de aur. Dacă nu mă mișcam repede, ar fi putut s-o facă altul înaintea mea și să-mi sufle bonusul.

M-am ridicat, am smuls alt capăt de țeavă dintr-un morman de fiare contorsionate și am pornit rapid înspre inamic. Prin viziera lui nu puteam observa nimic, dar în minte îmi plutea imaginea unui chip schematic, straniu, înfricoșător și, în același timp, înfricoșat. S-a ridicat, la rândul său, văzându-mă cum vin spre el, și a rupt o bucată de platband din pardoseala deformată.

Ne-am duelat minute bune, în mod inutil, ca niște cocoși.

Și apoi, în timpul luptei, s-a produs inevitabilul. El a lovit, eu am parat. Țeava mi-a zburat din mână și s-a izbit de ceva dur, metalic. Dezarmat, pentru o secundă m-am simțit ca un samurai fără sabie. Dar mi-am revenit la timp. Nici în cel mai favorabil scenariu n-ar fi putut el să-mi avarieze costumul folosind o amărâtă de bucată de platband. Lucru care m-a făcut să realizez cât de idiot fusesem, la rându-mi, de sperasem c-am să-l ucid lovindu-l cu o țeavă. Dar asta era o cu totul altă discuție.

Însă teama față de necunoscut are un mod incredibil de a-și croi loc printre idei și decizii de moment și am continuat să ne duelăm ca doi puștani neastâmpărați, cărându-ne pumni la nimereală și pocnindu-ne cu tot ce ne ieșea în cale. Când am ajuns, de comun acord, că ne-am făcut suficient de mult de râs prin felul caraghios în care ne ciomăgeam ca doi cretini, am înghețat în poziții defensive, la mai puțin de un metru unul de celălalt.

Când s-a oprit, s-a proptit în piciorul unui raft înalt. Ceva s-a auzit rostogolindu-se și, în ultima clipă, am observat ceea ce aducea cu un fel de tub de oxigen. A căzut în gol de la ultimul nivel al raftului înalt de vreo patru metri. S-a auzit un fâsâit sonor și scânteia produsă de o unealtă căzută de pe același raft, cu puțină întârziere, a transformat încăperea într-o baie de foc. Șocul exploziei ne-a proiectat pe amândoi la metri buni distanță unul de altul.

Împleticindu-se, ignorându-mă total, croindu-și cale printre rafturi rupte și bucăți mari de tablă contorsionate, extraterestrul s-a ridicat și s-a apucat să stingă focurile hulpave, care ardeau pe oriunde te uitai.

La naiba!, am sărit ca ars, extraterestrul ăla chiar că avea dreptate. Problema nu era că puteam să ardem de vii, focul nu dezvolta suficientă putere calorică să topească blindajul, dar, închiși în costume, ne-am fi încins precum tava cu friptură într-un cuptor.

M-am strecurat printre mormane de rafturi și aparatură deformată, ca să ajung la cel mai apropiat foc. Mi-am activat stingătorul și din vârfurile degetelor am început să împroșc împrejurimile cu jeturi fine de spumă antiincendiu. Timp de minute bune am uitat că suntem dușmani de moarte și ne-am luptat cu văpăile portocalii cot la cot.

Epicentrul incendiului era un foc de două ori cât statura noastră. Unde mai pui că limbile hulpave consumau un fel de cabluri din cauciuc, care scoteau o dâră groasă și negricioasă de fum. Dacă nu ne-am fi mișcat rapid, se adăuga și probabilitatea să murim asfixiați. Așa că ne-am așezat umăr la umăr, ca doi bravi pompieri, și ne-am pus pe stins. Eu împroșcam rădăcinile focului cu spumă, iar el, din două duze flexibile fixate pe antebrațe, împrăștia jeturi dintr-un lichid vâscos, translucid. Soluția se cristaliza la contactul cu limbile de foc și imediat exploda într-o cunună de praf, care se lichefia într-o soluție ce mânca, la pro-

priu, vlaga văpăilor. Și, să fiu al naibii dacă zoaia aia extraterestră nu făcea o treabă de nota zece.

Nu știu cât ne-a luat să dovedim complet incendiul, dar în cele din urmă am izbutit.

Înconjurați de grămăjoare de resturi carbonizate, ne-am depărtat unul de celălalt cu mișcări nesigure. Stinsesem focul, deci eram în siguranță. Eram?

El s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el. Și am tot așteptat să se întâmple ceva. După un timp, așteptarea a devenit obositoare și el a ridicat un braț. Am tresărit. A desenat prin aer, în gol, ceva ce pentru mine a fost un fel de X stângaci. Care ar fi trebuit să însemne... Ce?

Mă predau? Prea puțin probabil, mai ales că noi jucam în deplasare. Părea imposibil de avantajos pentru mine.

Predă-te? O variantă bună, însă greu de acceptat pentru ego-ul meu.

Remiză? Rezonabil.

Instinctual, am repetat semnul lui, gândindu-mă la amnistie.

El a dat din cap, aprobator.

Ne-am întors la așteptare și tăcere. Chiar dacă beneficiam amândoi de un moment iluzoriu de pace, un lucru era cert: nu se schimbase nimic. Niciunul nu era convins că inamicul descifrase corect mesajul.

Mi-am dus palma în dreptul inimii, gândindu-mă la faptul că organul vital primordial al extraterestrului s-ar fi situat într-o poziție similară. Indiferent dacă

ar fi fost materie organică sau cip, respectând conformația umanoidă, toracele ar fi fost zona cea mai sigură în care să încastrezi „motorul".

N-a prea funcționat. El s-a uitat la mine fără să schițeze vreun gest. M-am aplecat, am ridicat o bucată de țeavă și am îndreptat-o înspre el. Vizibil alarmat, s-a curbat de spate, cu garda sus, pregătit din nou de luptă. Mi-aș fi dorit să descopăr expresia din spatele vizierei. Am dat drumul țevii și am făcut un semn cu ambele brațe, care pentru mine a însemnat: Ajunge! Speram că și pentru el.

S-a relaxat. M-a aprobat. O mișcare discretă din cască.

În următoarele secunde ne-am adulmecat reciproc, gândindu-ne constant că dintr-o clipă în alta celălalt avea să încerce o manevră parșivă. Chiar și ascunși în costumele noastre, emanam nesiguranță prin fiecare por, prin fiecare gest stângaci.

Secundele s-au transformat în minute, minutele în ore, o așteptare pliurdă.

Ar fi fost o idee să cercetez împrejurimile, dar trebuie să recunosc, îmi era teamă să-i întorc spatele. În plus, dacă el se mulțumea să aștepte, însemna că nu exista nicio posibilitate de ieșire. Desigur. El știa cel mai bine. De-ar fi existat vreo ieșire auxiliară, probabil că ar fi făcut uz de ea mai devreme, eventual în timpul incendiului. M-am uitat, totuși, înspre capsulă. Să fi distrus oare singura cale de acces? Destul de probabil. Și abia atunci am realizat.

M-am ridicat și m-am repezit către capsulă. Nu puteam să cred că fusesem atât de ignorant. Am fost nevoit să smulg capacul de siguranță, să trag cu putere de mai multe ori, dar în cele din urmă am izbutit. Am apucat pușca și am tras-o afară din locașul ei. Minunăția aia de cincizeci de kile avea să mă scoată afară de-acolo cât ai fi spus pește.

Prietenul meu extraterestru, la vederea puștii, s-a tras într-un colț și a înțepenit. Poate că nu arăta leit ca armele lor, dar există ceva magic într-o pușcă de jumătate de sută de kilograme, indiferent de pe ce planetă vine ea, ceva care trezește fiori de gheață pe șira spinării inamicului. Sau, mă rog, în diverse zone anatomice, când vine vorba despre forme de viață neconvenționale.

Creatura a început să se foiască de colo-colo.

— Liniștește-te, i-am spus. Nu vreau să-ți zbor creierii. Cel puțin, nu acum.

Am rânjit. M-am uitat la armă, apoi la el. Cu un singur foc, atent plasat, s-ar fi ales praful de el. Și totuși, n-am putut da frâu liber gândului ucigaș. Era ceva care-mi spunea că nu era ceea ce trebuia să fac. Un fel de formă de respect camaraderească? Sau ceva mai profund? Ceva ascuns? N-am putut să decid.

Am desfăcut trepiedul și am așezat arma jos, cu țeava îndreptată înspre unul dintre pereți. Bijuteria aia ar fi izbutit să facă o gaură cât gura unei găleți prin blindajul unui tanc. Prin perete ar fi trecut precum

cuțitul prin brânză. I-am explicat, în linii mari, care era planul meu. El m-a urmărit cum dau din mâini și, când în cele din urmă și-a făcut o idee cam care mi-era schema, a ridicat la rândul lui din mâini și s-a apucat să le fluture prin aer.

Repezit, a umblat un timp de colo-colo. S-a oprit într-un loc și mi-a făcut semn cu o mână: vino!

M-am dus.

Folosindu-se de un ciot metalic, a trasat o linie orizontală pe podea. Vârful ascuțit a scârțâit pe suprafața dură. Undeva, în stânga, sus, deasupra liniei, a mai desenat un cerc. Au urmat mai multe linii scurte, împrejurul cercului.

— Ah! Ăla-i soarele, am spus și el s-a întors înspre mine. Continuă! i-am zis, dând din mână.

A continuat.

Deasupra liniei a desenat un copac și, imediat după asta, exact ceea ce mă temeam: un pătrat, cu doi de X în interiorul lui, sub nivelul ei. Degetul arătător al extraterestrului a arătat înspre mine, apoi înspre el și, la final, a indicat X-urile alea două.

— Rahat! Suntem într-un nenorocit de buncăr, îngropați în pământ.

Asta însemna că prezumția mea, cum că sistemul de frânare se defectase, era corectă. Și la fel de adevărat era faptul că dacă aș fi tras în perete, o ploaie de schije ar fi baleiat toată încăperea. Poate că am fi scăpat cu zile și cu toate membrele la locul lor, poate că exo-

scheletul ar fi rezistat șocului, însă riscul era inutil. Nu era ca și cum aș fi reușit să săpăm un tunel și să ieșim de acolo folosindu-ne de pușcă.

Am căzut în fund, descumpănit.

— Chiar nu e nicio ieșire? am întrebat redundant.

El m-a privit la fel de descumpănit. Sau așa a părut. M-am ridicat și am început să caut ceva ce nici măcar eu nu știam. El m-a urmărit atent, fără să se mişte de unde-l lăsasem, lângă opera lui de artă.

Cred c-a fost doar o chestiune de noroc chior. Suflul exploziei ne-a prins pe amândoi la o distanță rezonabilă. Am zburat ca și cum am fi fost frunze uscate și – eu, cel puțin – m-am pierdut într-o mare de negreală.

Când am fost în stare să deschid ochii, fasciculele de lumină se opreau drept în viziera mea și aproape că mă orbeau. Soarele ardea intens și baleia decorul cu lănci de foc, printre zeci de forme de vegetație tremurândă. Am fost nevoit să ridic mâna dreaptă și s-o folosesc drept scut împotriva luminii orbitoare. Chiar și așa, tot ce am putut să disting au fost doar siluetele adumbrite a cel puțin două duzini de soldați. Știam că nu urma să am parte de o minune cerească și că toți roboții care stăteau dinaintea mea erau mai mult ca sigur parte din trupele inamice. Speram, totuși, din tot sufletul, ca măcar cutia neagră și senzorii care o activau să nu se fi defectat. Nu aveam o idee clară în ce fel m-ar fi ajutat să scap basma curată o cutie de mă-

rimea uneia de pantofi. Pur și simplu, era un sentiment incomplet și involuntar care îmi spunea asta, ca un soi de voce într-o minte tulburată. Cutia neagră! Restul, de la primul până la ultimul servomotor, puteau să se fi făcut praf. Conta foarte puțin.

Unul dintre roboți s-a apropiat de mine și s-a aplecat ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva. Desigur, nu era nimic de spus. Era unul de-al lor. Amicul meu extraterestru? Tot ce era posibil. Am încercat să mă ridic într-o rână, așa cum obișnuiește să se tragă într-un colț un animal rănit. În afară de brațul drept, pe care-l foloseam ca să mă apăr de lumina orbitoare, niciun cuplaj servo nu m-a ascultat. Cum spuneam, detaliul conta prea puțin, dar asta nu însemna că nu simțeam teamă. Am fost la un pas să rostesc comanda vocală, dar un pitic dintr-un colț întunecat al minții mi-a spus să nu mă grăbesc. Uneori, câteva secunde pot schimba soarta unui război. Așa că mi-am oprit impulsul și am decis să risc și să aștept.

Extraterestrul a mârâit ceva în păsăreasca lui și a arătat înspre cei aflați mai în spate. M-am uitat și eu spre cei mulți și m-am străduit să fac cumva să-i văd mai bine. Pentru mine, erau toți o apă și-un pământ. Exoschelete identice. Imense. Impunătoare. M-am uitat din nou, cu mai multă băgare de seamă, încă sperând la un miracol. Am analizat vegetația, am observat și ambrazura uriașă prin care fusesem trași afară din buncăr. Apoi am stăruit un timp asupra costumelor

din fața mea și am început să observ detaliile care contau. Unul dintre ei mi-a atras atenția în mod deosebit, prin cele câteva însemne suplimentare, care-i făceau costumul, cumva, mai... Aranjat, dacă-mi permiteți expresia. Și mai era și felul în care erau dispuși în formație. Toți gravitau în jurul lui. Până la urmă, armata e armată pe oricare planetă există ea și căpeteniile sunt mereu în centrul atenției. Am rânjit, nu doar în sinea mea, ci de-a dreptul fără perdea și abia atunci am simțit înțepătura și durerea. Localizarea era cam la nivelul inferior coastei drepte. Am încercat să arunc o privire. Nu am putut să văd chiar bine, servomotoarele erau înțepenite de-a binelea, dar am prins scânteia a ceea ce părea să fi fost capătul rupt și ascuțit al unei bucăți de țeavă. Cum reușise fierătania aia să găsească o fantă în blindajul costumului, asta era o treabă pe care numai destinul putea să o știe.

Am simțit o frică acută de moarte cum mi se înconjoară pe suflet ca un șarpe negru și s-a produs declicul — condiționarea psihică. Una câte una, amintirile esențiale au început să revină. Am calculat superficial distanța care mă despărțea de presupusa căpetenie. La o primă impresie părea să fie suficientă. În mod normal, ideea era să-l ademenesc, să-l fac să se apropie mai mult. Însă n-am vrut să mai risc. O moarte accidentală mi-ar fi zădărnicit planul. Era musai să fie o moarte controlată și asistată chimic. Fapt pentru care, chiar în timp ce extraterestrul a continuat să cârâie și

să mârâie, am spus comanda. Desigur, cu tot ateismul de care pot să dau dovadă, pe durata procesului de eutanasiere comandată, am rostit o rugăciune scurtă. O improvizație de tot râsul, ca să fiu sincer, dar dacă mergem pe arhicunoscutul principiu că Domnul Dumnezeul nostru este milostiv și are puterea și capacitatea să primească în turma lui pe orice păcătos de rând, am credința că până la urmă acesta a fost singurul detaliu care a făcut diferența.

În secunda următoare am auzit fâsâitul și zumzăitul mecanismelor fine care deschideau cutia neagră și am simțit vârfurile ascuțite ale injectomatului cum îmi străpung dermul. Lumina a devenit din ce în ce mai intensă, păsărească extraterestrului s-a estompat și, pe lângă senzația de imponderabilitate, am resimțit din plin șocul valului de amintiri deblocate de cocteilul chimic. A fost ca și cum mi-aș fi ținut răsuflarea sub apă, până în punctul critic, și pe urmă aș fi ieșit în mod vulcanic la suprafață.

Dorința vagă inițială a unui impuls de a nu acționa instinctual a căpătat sens, ba mai mult, s-a concretizat într-un plan bine pus la punct. Releele îmi asigurau o legătură de tip halo pe o distanță de maximum cinci metri. Speram să fie suficient și mai speram ca sistemele de ghidaj electro-gravitațional să-și facă treaba ca la carte, altfel aveam să plutesc prin aer ca un balon chiar de la primul pas. Însă n-a fost nicio problemă. Mi-am simțit picioarele trase înspre pământ ca un

magnet și mi-am găsit imediat echilibrul. N-am mai stat o clipă pe gânduri. Nu știam ce tipuri de radar foloseau ei și chiar nu aveam de gând să-mi asum riscuri inutile.

Ținta mea era liderul extraterestru, așa că am ignorat tentația de a mă instala în primul soldat ce mi-a ieșit în cale. Am simțit impulsul bioenergetic de cuplare, dar am trecut mai departe, evitând două posibile gazde, cele mai apropiate. După doi pași, m-am aruncat la propriu înspre lider și m-am poziționat strategic, mimându-i cât mai fidel poziția corpului, pentru o cuplare cât mai rapidă și, în cel mai fericit caz, complet lipsită de semnalele atât de evidente de poltergeist. Gazda a emis doar două mârâituri, pe care le-am interpretat ulterior cuplării neuronale ca fiind strigăte pierdute și disperate de ajutor. Subalternii și-au privit liderul plutind mai curând într-o aură de curiozitate, decât de suspiciune. Am făcut o scurtă trecere în revistă, luptându-mă în același timp cu impulsul gazdei de a-și redobândi corpul. A fost o senzație stranie, dar dură. Amestecul de incapacitate de înțelegere a fenomenului prin care trecea și frică dusă până spre granița nebuniei era ofertant, trezindu-mi simultan sentimentul de vanitate, gustat de zei, și de repulsie. Desigur, nu eram la primul act de posedare, însă trăirea actului brut, în forma lui desăvârșită, era teribil. Una era să posezi trupul unui voluntar la cursurile de transcendentalism, care știa din start la ce anume era

supus, și alta să ocupi în mod abuziv o gazdă neștiutoare.

Aproape că puteam să conștientizez vizual absurdul resimțit de gazdă, ca o cădere în gol spre fundul întunecat al unui puț interminabil.

— Ce facem cu el, domnule general? a venit o întrebare de la un subaltern. Nu mai reacționează. Pare că și-a dat duhul.

Am făcut un pas în față. Desigur, într-un mod care mă situa la limita dintre caraghios și stângăcie, ca un metronom nebun sau defect. Mintea generalului încă se încăpățâna să redobândească, măcar parțial, stăpânirea propriului corp. Era o tentativă totalmente inutilă, dețineam controlul în proporție de peste nouăzeci la sută, dar era dreptul lui să lupte. M-am aplecat spre costumul terestru întins pe un morman de pământ și buruieni rupte. Bucata de țeavă mă nimerise în fanta dintre rotorul piciorului drept și scutul toracic. Rana în sine nu era atât de îngrijorătoare, cel puțin la o primă analiză rapidă, însă tubulatura țevii acționa în același mod în care ar fi acționat un tub de dren. Diferența consta în faptul că fierul acela drena sânge, nicidecum lichidul unei infecții. Ceea ce însemna că dacă n-aș fi dat comanda, moartea cauzată de o hemoragie mă pândise tot timpul de la o distanță de câteva minute.

— Incinerați-l! am ordonat ferm.

Soldații s-au uitat la căpetenie – de fapt, la ceea ce încă mai credeau că e liderul lor neînfricat – șovăitori, întrebători.

— Dar... domnule general, a replicat unul. N-ar trebui să-l predăm departamentului Xeno?

Raționamentul soldatului era de bun simț. Și noi am fi procedat la fel. Am fi examinat cu zel cadavrul, ca să le aflăm plusurile și minusurile. Fapt pentru care era necesar să mă asigur că nu avea să se întâmple asta cu trupul unui uman. M-am întors spre el și i-am proptit un deget în scutul toracelui.

— Hoitul ăsta e desfăcut. Zemuiește în lichide grețoase. Ai de gând să te alegi cu vreun virus extraterestru? Ești invitatul meu. N-ai decât să-l târăști după tine, în spinare sau cum vrei tu. Soldatul a amuțit și a făcut un pas în spate, defensiv. Eu am continuat: și dacă cei din Xeno vor să studieze arătări dubioase, n-au decât să-și miște fundul pe câmpul de luptă.

I-am trecut în revistă cu privirea. O mișcare circulară, de la stânga la dreapta. Anticipam o problemă. Mesajul meu, raportat la diferențele culturale dintre cele două specii, nu era musai să livreze efectul dorit. Apoi, mai era și faptul că dincolo de vizierele fumurii nu existaseră reacții vizibile și, oricum, chiar dacă le-aș fi observat mutrele extraterestre, nu știam dacă aș fi fost capabil să interpretez corect grimasele lor faciale. Așa că am folosit regula lamei cu două tăișuri. Am adăugat imediat, defensiv:

— Sigur c-o să ne dăm silința să capturăm un exemplar, dar o vom face în condiții de siguranță, feriți de contactul cu orice fel de lichide organice.

De undeva din spate, un costumat a ieșit în față. A îndreptat spre cer ceea ce părea un fel de armă semiautomată.

— Aveți dreptate, domnule general. Cei de la Xeno n-au decât să-și miște fundurile aici, dacă vor – a urmat un termen al cărui sens n-am reușit să-l înțeleg.

Soldatul a armat, a îndreptat semiautomatul înspre vechiul meu trup și a descărcat o salvă. Blindajul costumului a respins cu succes proiectilele, deviindu-le cu șuierături și forțând vegetația luxuriantă dimprejur să danseze.

— Dă-mi voie, i-am spus.

Am întins mâna, el mi-a înmânat arma.

M-am prefăcut un timp că examinez costumul cu atenție. Imediat după asta, am întors arma și am lovit cu patul de vreo patru ori, total întâmplător. A cincea oară am lovit la zece centimetri sub axila stângă, unde știam că e mascată maneta pentru deschiderea manuală a costumului. Au fost necesare trei lovituri zdravene, dar în cele din urmă sunetul de depresurizare s-a făcut auzit. Platoșa toracică a glisat prima, a pocnit și a pârâit ca un motor defect când a rupt bucata de țeavă care-mi perforase coastele, urmată apoi de protecțiile umerilor și ale membrelor. Și iată-mă, complet expus, livid și inert.

Soldații extratereștri s-au apropiat unul câte unul, studiind cu profund dezgust ființa grotescă lățită în interiorul mormanului de fier. M-am prefăcut la fel de

curios și stabil în mișcări, dar a fost un sentiment puternic de destabilizare psihică. O stranietate să-mi văd trupul fără suflare, știind că atunci era pentru ultima oară când aveam să mai pot face asta. O sută patruzeci și cinci de ani de nostalgie, cumulată într-un minut de regrete și frământări interioare. L-am simțit pe general – adevăratul spirit al generalului – cum încearcă să profite de șansa ivită. Am strâns din maxilar – sau cel puțin asta a fost impresia pe care am avut-o atunci, pe moment, exact ca un infirm care continuă să-și simtă membrul proaspăt amputat – și am îndreptat țeava semiautomatului către pieptul propriului cadavru. Am apăsat pe trăgaci și nu am oprit salva până când tot ceea ce însemna eul meu fizic nu s-a transformat într-un amestec amorf, vâscos, de carne ruptă, oase sparte și fluide.

Un alt soldat a armat o armă, diferită de cea cu care trăsesem eu și, în clipa în care a apăsat pe trăgaci, o cunună de flăcări violet a carbonizat tot ceea ce putea să ardă. Damful de carne arsă și-a făcut treptat simțită prezența. Acolo unde fusese atins de flacără, metalul costumului căpătase un luciu străveziu, care mi-a amintit de carapacea unei insecte.

Mai multe rafale, ca niște tunete, i-au făcut pe cei de pe Kepler să tremure și toate privirile extratereștrilor s-au îndreptat rapid spre cer. Încordați, epolau uriașe forme întunecate, cu armele lor eteroclite. Una după alta, navele terestre frânau și se poziționau stra-

tegic în atmosferă, acoperind albastrul de un perfect divin al cerului. Casca a început să piuie. După toate aparențele, prioritatea sistemelor extraterestre de comunicare era asemănătoare, din punct de vede ierarhic, cu cea terestră. O serie de patru liste, compuse din caractere ciudate, licări pe displayul vizierei, trecând progresiv de la roșu, prin portocaliu și galben, oprindu-se la final la verde. Am selectat un roșu, la întâmplare, și o voce repezită, cu un accent pițigăiat, a început să turuie în cască. Din tot torentul de cuvinte am descifrat doar: „generale Voshk" „contraofensivă" și „urgență".

N-am spus nimic, doar am așteptat. La un moment dat, vocea a făcut o pauză și, după un interval de câteva secunde de tăcere totală, a mai spus, încet:

— Generale Voshk?

H-ul din Voshk a fost prelung și ascuțit, ca și cum ai fi trecut lama unui cuțit pe tocilă.

— Aici generalul Voshk, am spus cu gravitate, încercând pe cât posibil să folosesc un H la fel de evident. Nu porniți contraofensiva. Repet! Nu porniți contraofensiva. Vom încerca să găsim o cale diplomatică de a aplana conflictul.

Multe alte liste au început să-mi umple viziera, majoritatea pâlpâind într-un roșu aprins, câteva portocalii și două galbene. Nefiind întâmpinate cu foc, navele terestre au început să-și desfacă burțile uriașe, lăsând trupele să se parașuteze în pâlcuri compacte de infan-

terişti. Solicitările de comunicare au devenit toate roşii într-o fracţiune de secundă. Fără să accept nicio convorbire, am repetat maşinal:

— Aici generalul Voshk. Nu porniţi contraofensiva. Repet! Nu porniţi contraofensiva. Vom încerca să găsim o cale diplomatică de a aplana conflictul.

Încă jumătate de oră, bătrâne, cât să ajungi în faţa alor tăi, mi-am spus în sinea mea. Încă jumătate de oră şi recompensa te va transforma într-un semizeu. M-am îmbărbătat, o gură masivă de aer proaspăt inhalat adânc în pieptul gazdei, pe urmă m-am întors înspre trupa de soldaţi ce se strângea în jurul meu.

— Mergem să negociem, băieţi! le-am spus. În jumătate de oră vom scrie istoria.

Orizontul era fracturat de fulgere portocalii şi roşii, care se suprapuneau peste crestele munţilor. În depărtări mai răsuna câte-un foc de armă înfundat, aidoma unui lup singuratic. Am luat-o din loc, fără niciun punct de orientare aparent, altul decât formele uriaşe ale navelor din care trupele terestre curgeau de acum în valuri.

Un schimb aproape perfect

Se spune că ești ceea ce simți. Teoretic, prin faptul că-mi desfășor activitatea în spatele primelor linii de pe front, sunt un soldat. Practic, nu mă aflu în solda Forțelor Armate Coloniale. Ci sunt plătit chiar din leafa soldaților. La mijloc e un mecanism de investiții. Soldele celor plecați în misiune sunt folosite de companii financiare la bursă. Salariul meu e un mic procent din profitul dobânzilor. Cei cu specializarea mea au apărut pe listele de înrolare ale FAC, în urma presiunilor făcute de o duzină de organizații care militează pentru drepturile omului. Acestea, alături de familiile soldaților, au considerat că e de bun simț și onorabil pentru cei care-și jertfesc viața să primească dreptul la un cuvânt de adio în ultima clipă de viață. Ceea ce, în linii mari, mă face un soi de bio-psiho-inginer cu aspirații de specialist tactic, care cutreieră frontul și sondează creierele morților și recoltează mesaje de adio. E o misiune a naibii de solicitantă și oricât mi-aș dori, recoltarea testamentelor – așa le spunem noi – prin intermediul dispozitivelor de captare de la distanță este imposibilă. Câmpurile de luptă sunt bale-

iate constant de radioemisii virusate, cu scopul precis de a bruia liniile de comunicație ale inamicului. Pierderea masivă de informație pe durata unui conflict este de la sine înțeleasă.

În majoritatea cazurilor, ultimele cuvinte sunt de fapt o amestecătură de sunete monosilabice. Sunt obstrucționate, de exemplu, fie de durerile infernale cauzate de un membru smuls în mod violent de o explozie, fie de ecourile unei minți sugrumate de șocul unui proiectil care a lăsat în torace o gaură cu margini cărnoase și lipicioase, de dimensiunea unui măr. Dar avem noi metodele noastre. Nu poți livra familiilor îndoliate mormăieli neinteligibile. Așa că inginerii de sunet folosesc amprenta vocală și cele câteva informații esențiale oferite de mort în fișa de înrolare și încropesc un mesaj care să lase o bună impresie. Genul eroului dur căzut la datorie, cu replici de ieșire din scenă exact cum vezi prin filme.

Într-un fel, nu suntem chiar atât de iubiți pe cât ai crede la prima vedere. Cu toată pregătirea noastră militară, e drept, de nivel minimal, suntem detestați atât de gradații din Catedra de Strategii Militare, cât și de inamici. Însă, cu toate că reprezentăm un ghimpe în coasta mai marilor din FAC, totuși, pentru soldatul de rând suntem un soi de eliberatori. Aș îndrăzni să cred chiar, un fel de preoți sau rabini, deși cultura în domeniul religios ne lipsește cu desăvârșire. În momentul fatidic nu suntem fizic acolo, dar devenim sin-

gura lui speranță reală că acel *Vă iubesc din suflet, pe tine și pe copii!* va ajunge la destinație. Armata a urât dintotdeauna momentele lacrimogene și, în mod special, dezvăluirile de pe câmpul de luptă către publicul larg. Desigur, testamentele sunt filtrate și, acolo unde este cazul, cum spuneam, reconstruite integral. Nu o dată s-a întâmplat să extragem din creierele defuncților *mesaje de bine* pentru nu știu care general. Însă au fost și cazuri în care un soldat inspirat a descoperit un cusur în defensiva aparent de fier a inamicului. Detaliu care ar fi putut fi observat doar din prima linie a frontului. Iar asta este teama oricărui general extraterestru și ne desenează pe spinare o țintă uriașă, de un roșu intens.

Viața are modul ei subtil de a face lucrurile să se întâmple așa cum e firesc, nu în felul în care vrem noi. Privind retrospectiv, nu pot să spun că nu m-am așteptat să se ajungă aici. Dar măcar am parte de ceva mai mult de o secundă dinaintea ieșirii din scenă și presupun că pentru asta ar trebui să fiu recunoscător.

Prin ceea ce am de spus nu am pretenția că o să pun la cale ghidul complet al bio-psiho-inginerului. Însă cred cu tărie că acesta-mi este sfârșitul și simt nevoia să las cuiva înțelepciunea mea. Chiar și cu ceața dată de anestezicele, antidepresivele și sedativele pe care kitul de salvare mi le pompează în corp, tot sunt conștient că starea de sănătate nu-mi permite să mai sper la o manevră de salvare. Cel mai apropiat avanpost

FAC este la numai șapte kilometri distanță, dar în starea în care mă aflu e totuna cu încercarea unui olog de a traversa înot un ocean. Speranța unei salvări miraculoase este și ea departe de a fi chiar și un vis frumos. Întăririle inamicului n-au fost interceptate la timp și în momentul de față navele extraterestre varsă trupe pe front cu nemiluita. Principalul motiv, de altfel, pentru care comandoul în umbra căruia am operat a fost măcelărit și, odată cu el, tot ceea ce a însemnat trupe auxiliare. De la medici și sanitari, până la cei de teapa mea. Din moment ce FAC a decis să bombardeze cu bună știință o colonie locuită, într-un procent covârșitor de mare, de copii, bătrâni și femei, presupun că asta n-ar trebui să fie o mișcare strategică de neînțeles din partea inamicului.

Rachetele de semnalizare le-am pierdut odată cu ranița și armamentul. Am fost oarecum norocos că n-am rămas și fără kitul medical și că m-am aflat la o distanță suficient de mare de locul exploziei. Suflul m-a proiectat prin aer la fel cum suflă vânturile cosmice o dronă și am aterizat la un pas de carcasa complet arsă a unui blindat transluminic. În urma șocului, m-am ales cu un umăr dislocat – din fericire stângul. Și cu un picior fracturat – din nefericire dreptul. La naiba, pasele mele au fost mereu decisive în partidele amicale de fotbal din timpul permisiilor.

Simt cum hemoragia masivă își cere tributul. Prin urmare, la final o să fiu direct și concis. Tu, cel care-mi

vei descoperi cadavrul, știi la fel de bine ca mine că testamentul meu va fi filtrat și cenzurat. Poate chiar înlocuit cu unul de duzină, lucrat la repezeală de un inginer de sunet într-o cameră obscură. Acesta nu este un mesaj pe care Catedra de Strategii Militare să accepte să-l facă public. Drept pentru care, în cinstea emblemei pe care o porți și care se găsește și pe umărul meu, pe jumătate arsă de focul exploziei și mânjită cu sânge, îndrăznesc să-ți cer un favor. Numele meu este Ionescu Marian-Daniel, plutonier-adjutant, repartizat comandoului TEX-67 CN, cunoscut drept Craniile Negre. N-am avut cine știe ce copilărie afectată de evenimente tragice, dar am găsit suficiente motive ca adult ca să urmez calea aceasta. Aparent sinucigașă, în opinia multora. Nu mă vait. N-a fost cine știe ce, dar a fost viața mea și am trăit-o așa cum m-am priceput. N-am fost niciodată căsătorit, prin urmare nu am soție și nici copii. Părinții mei au decedat și am fost singurul copil al familiei Ionescu. Deci, n-am pe nimeni care să-mi asculte ultimele cuvinte. Așadar, te rog, oferă-mi puțin din timpul tău. Vreau să-ți povestesc cum m-am făcut renumit printre ai mei.

☆ ☆ ☆

Plicul avea însemnele FAC și detaliul m-a surprins. Când primeam ordinul de aderare la o operațiune, furierul îmi livra un plic cu mesaj simplu. Data, ora și

docul de lansare. Încă mai folosesc hârtia pentru dispozițiile din apropierea fronturilor. Radioemisiile pot fi interceptate. Intrigat, l-am deschis și am citit ordinul care-mi cerea să mă prezint la Comandamentul Central. Am făcut întocmai și ofițerul care m-a primit, un tip cu înfățișarea unui dur ca la carte, m-a analizat în tăcere, în timp ce mi-a răsfoit dosarul de activitate militară. Fără falsă modestie, chiar și pe vremea aceea, nu era unul de neglijat. Am luat parte la câteva misiuni de recunoaștere pe Kepler 62-F, pe vremea Războiului de Purificare. Am terminat cu brio patru misiuni de asalt în inima Infernului Alb de pe Glakanius. Și, cireașa de pe tort, am supraviețuit vestitei misiuni de pe Phoenix R59, în urma căreia, dintr-un efectiv de 1500 de soldați, ne-am întors doar 63.

— Domnule Ionescu, mi-a spus durul cu pieptul lui plin de medalii. Formulele de adresare ale gradaților față de cei de teapa mea sunt *domnule* sau *doamnă*, deoarece nu ne consideră demni de rangurile militare. FAC vă oferă o șansă să vă dovediți vitejia, a continuat el. Dacă mă întrebați pe mine, e o șansă unică în viață.

Mi-am înclinat capul pe o parte, fără să-i spun nimic, și am așteptat să-și termine pledoaria. Ceea ce mi se oferea, în opinia lui, era glorificarea. În linii mari, FAC pregătea o misiune de recunoaștere pe planeta *stârcilor* – Titan, al șaselea satelit al lui Saturn. Termenul de stârc nu e de factură științifică, dar e preferat de pleavă în detrimentul pretențiosului *titanean*. Asta pentru că

un stârc are forma unei berze, cu deosebirea că este octopod și la capătul gâtului lung și musculos posedă un cap învelit concentric de o cunună de ciocuri, care seamănă izbitor cu măciulia unui buzdugan. Utilitatea lui în lupta corp la corp fiind identică.

Cunoscând datele problemei, am făcut ceea ce orice soldat cu capul pe umeri n-ar fi făcut: am acceptat misiunea. După zece zile de pregătire tactică, eram în capsula de transport, numărând secundele până la ejectare. Am simțit șocul componentelor care se decuplau treptat, înveliș după înveliș, piesă cu piesă. În clipa în care aveam să ajungem la limita de siguranță din atmosferă, urma să fim lăsați liberi.

Am auzit ultimul declic și apoi am simțit trepidațiile și pocnetul deculpării învelișului modulului principal. Sistemul electronic de ghidaj ne-a proiectat pe toți cinci în direcții diferite, pentru ca în momentul în care aveam să ne desfacem larg brațele și să activăm membranele de zbor să nu ne izbim unul de altul precum popicele. Gravitația mică a Titanului face ca atmosfera să fie mult mai extinsă decât cea a Pământului. Aveam să străbatem în zbor cei aproape 1000 de kilometri ai troposferei inferioare.

După ce ne-am stabilizat, bătând ușor din aripile membranoase, ne-am strâns în formație.

— Suntem la zece kilometri distanță de punctul de aterizare, l-am auzit pe Loretto în cască. O să planăm urmând o traiectorie ușor descendentă până la o înăl-

țime de 500 de kilometri. De acolo intrăm în picaj până la 100. Cred că e un interval suficient pentru angajarea la aterizare.

Nimeni n-a exprimat o opinie diferită. L-am observat cu vederea periferică, o siluetă învelită în costum întunecat presurizat. S-a înclinat discret pe o parte, apoi a fost înghițit de masa compactă de ceață vâscoasă. Mi-am activat filtrul infraroșu și l-am urmat, fiind al treilea în formația de zbor. Portocaliul intens al ceții e datorat reacțiilor rezultate din disiparea metanului de către lumina ultravioletă a soarelui. În tot timpul în care am zburat m-am simțit ca un vierme în miezul unei portocale. După câteva minute de planare domoală, l-am auzit din nou pe Loretto:

— 550 de kilometri!

A urmat șoapta blândă a tăcerii din cască. Mi-am setat temporizatorul la 60 și am urmărit secundele cum scad implacabil. Apoi, Loretto și-a lipit brațele de corp și a intrat în picaj cu viteza uluitoare a unui proiectil. Barco l-a copiat în mișcări și a dispărut, la rându-i, la un interval de cinci secunde distanță. Am urmat eu și, imediat după mine, Valerov și Tanaka. Tâmplele îmi zvâcneau și privirea îmi era lipită de altimetrul digital. Încadratul în fereastra de cinci secunde pe care o aveam la dispoziție ca să cuplez parașuta la limita de siguranță era o chestiune de viață și de moarte. Am așteptat încordat și am dat comanda cu precizie matematică. O ciupercă atomică din elec-

tro-plastic s-a umflat dinapoia mea. Apoi ceva a apărut ca din senin, rotindu-se haotic prin portocaliul cleios. M-am înclinat pe o parte, inutil și instinctiv, cu teama nebună că acel obiect neidentificat avea să se izbească de umbrela generoasă a parașutei și s-o rupă. Mi-am imaginat cum urma să mă prăbușesc în gol, cu cablurile de fixare încolăcite precum șerpii dimprejurul mâinilor și picioarelor. Cumva, am avut noroc și m-a ratat milimetric. Până la sol m-am bălăngănit gânditor dintr-o parte în alta, absorbit de spectacolul oferit de curba absurdă și colorată a unui curcubeu. Atât de frumos de-ai fi spus că-i pictat, aproape tangibil. Criovulcanii scuipă metan în atmosferă, care mai apoi cade sub formă de ploaie pe suprafață, formând lacuri. Spre deosebire de cele de pe pământ, curcubeiele de pe Titan, având în vedere opacitatea extremă a atmosferei la lumina vizibilă, în marea lor majoritate pot fi văzute doar în infraroșu. Iar cele care sunt observabile cu ochiul liber, oricum nu sunt cine știe ce, prin comparație.

Am decuplat parașuta, am reactivat aripile membranoase și am planat până înspre un platou vărgat, care-mi fugea la câteva sute de metri pe sub tălpi. Particulele suflate de vânturile mareice formează dune de nisip, nisip care e de fapt o tocătură de granule minuscule de metan înghețat, construind linii lungi și paralele aliniate de la vest spre est. Nisipul de pe Titan s-a format atunci când ploile de metan lichid au erodat roca

înghețată de bază, sub forma unor viituri torențiale. O altă variantă este că nisipul ar putea proveni de la substanțele organice solide produse de reacțiile fotochimice din atmosferă.

M-am înfipt până la jumătatea gleznelor în stratul moale și fin și imediat am început să-mi caut camarazii. O soluție convenabilă ar fi fost să ne localizăm folosind sistemele de radiolocație din dotare, dar odată cu asolizarea, uzul acestora era strict interzis. Exista suspiciunea, parțial fondată, că semnalele noastre ar fi putut fi detectate, declanșând astfel o stare de alertă. În afară de faptul că sunt niște hidoșenii caricaturale, stârcii sunt și un soi de organisme amfibii. Deși sunt orbi, au un auz extrem de bine dezvoltat, adaptat atât pentru uscat, cât și pentru mediul acvatic. Cercetătorii noștri i-au asemuit cu delfinii de pe Terra, pentru că folosesc un sistem de ecolocație care nu numai că detectează obstacolele cu ajutorul ultrasunetelor, dar pot sesiza și un spectru larg de alte emisii. Sunt un soi de radare naturale foarte complexe. Și deși cercetătorii susțin că ar avea un coeficient de inteligență semnificativ, toate încercările FAC de negociere în vederea stabilirii unei baze de tranzit au eșuat lamentabil.

Cocoțat pe creasta unduitoare a unei dune, am așteptat până când camarazii au început să apară unul câte unul. Apoi am coborât spre baza ei cu salturi mari și răzlețe, care m-au făcut să plutesc prin aer ca un balon și să ridic în urma mea un nor de praf, ruinând cu

fiecare pas perfecțiunea ca de tablou a decorului. Ne-am întâlnit și eram doar patru. Lipsea Barco și niciunul, în afară de mine, nu observase acel *ceva* care mă ratase la mustață. După ce le-am povestit, am stabilit împreună că șansele de supraviețuire ale camaradului erau reduse la jumătate. Fapt pentru care ne-am hotărât să-l așteptăm o oră. Am folosit intervalul de timp și ne-am verificat echipamentele din dotare – armamentul, alimentele, kitul sanitar, rachetele semnalizatoare și, în mod special, dronele. Toate erau intacte. Acestea din urmă fiind, de fapt, uneltele esențiale îndeplinirii misiunii.

Habitatul stârcilor este un labirint de galerii subterane de sorginte naturală, inundate de un amestec eutectic de amoniac cu apă. Formate în solul înghețat, tunelurile se găsesc chiar la limita dintre scoarță și stratul de lichid subteran. Directivele ne cereau să ajungem până la granița deșertului cu Xanadu, o regiune de aproximativ dimensiunea Australiei, plină de dealuri, tăiată de văi și de prăpăstii, mochetată cu cratere de impact și criovulcani. Ajunși acolo, tot ce trebuia să facem era să localizăm falia LZ-586-Q și să activăm dronele. Odată cartografiate galeriile subterane, ofeream viitoarelor misiuni FAC o idee precisă despre toate căile de acces în inima labirintului de tuneluri.

Ora așteptării lui Barco s-a scurs fără rezultatul sperat. Și deși am fi putut să trecem la etapa următoare, Loretto a decis că era musai să-i mai acordăm

o șansă. Trebuie să recunosc, să fi fost în locul lui, aș fi apreciat la fel de mult gestul. Nimeni nu s-a împotrivit.

— Suntem patru, a spus Loretto. Pornim fiecare către un punct cardinal și mergem vreme de un sfert de oră. Salturile ne vor permite să acoperim o suprafață rezonabilă și în flancuri. În cazul în care nu găsim nimic, ne întoarcem aici. Dar dacă vreunul dintre noi descoperă ceva care ar putea fi un indiciu, așteaptă la fața locului până la sosirea celorlați.

Era simplu, eficient și lipsit de primejdii. Stârcii detestă terenurile deșertice ale planetei și rareori se aventurează dincolo de zonele de siguranță, iar atunci când o fac sunt doar zboruri la altitudini înalte. Un soi de misiuni de recunoaștere, presupun cercetătorii noștri. Însă totul rămâne doar la stadiul de presupunere, deoarece nu par să aibă o organizare de tip militar. Alte presupuneri plasează zborurile – de cele mai multe ori, solitare – în sfera unor ritualuri inițiatice. Oricum ar fi, nu rezistă mai mult de câteva ceasuri în afara mediului acvatic și ideea de bază era că probabilitatea să dăm nas în nas cu un stârc era de una la un milion. Așa că a pornit fiecare într-o direcție.

Eu am plecat înspre nord, săltând cu lejeritate și scrutând împrejurimile cu priviri încordate. La finalul sfertului meu de oră de peregrinaj n-am găsit nimic notabil. Dune de nisip și liniștea specifică singurătății. O singurătate magnifică, un peisaj ce-ți tăia răsufla-

rea. Soarele, de mărimea unei perle, era înrămat de forma uriașă a planetei mamă și de inelele ei strălucitoare, sclipind dinapoia vârfurilor zimțuite ale unor munți îndepărtați. Razele de lumină drapau zgârcite deșertul cu tușe negricioase, ușor vălurite. Umbra mi se lungea pe suprafața titaneană, subtilă și întunecată, desenând un omuleț subțiratic.

La întoarcere, lipsea Loretto. Am pornit tustrei înspre vest și, după zece minute de salturi, l-am găsit. Aștepta lângă ceea ce părea să fie un costum pe jumătate îngropat în nisip. Ne-am apropiat și prin viziera sfărâmată i-am zărit chipul. Piramida nazală nu mai arăta deloc a piramidă. Firișoarele de sânge congelat radiau concentric dinspre ceea ce fusese odinioară nasul și reprezentau o tușă ceva mai întunecată peste pielea feței, înnegrită și ea în întregime din cauza degerăturilor apărute în urma depresurizării costumului.

— Impact frontal, a observat Loretto în timp ce arăta înspre un alt morman din apropiere, pe care inițial nu-l observasem. L-am analizat în tăcere și abia după ce m-am apropiat am distins formele abstracte ale unor tije fracturate, îngropate în nisip – picioare rupte de stârc. Singura explicație, a reluat Loretto, e o defecțiune a filtrului infraroșu. Prin ceața densă, în picaj, n-a mai apucat să facă nicio manevră salvatoare și s-au ciocnit.

Cele mai grave sunt avariile suferite în zona toracelui, pelvisului sau capului. Costumele sunt inteligente și se pot strangula ca să oprească depresurizarea, însă

pot face asta doar în cazul membrelor. Desigur, pe Titan nu ai nevoie de un costum presurizat. Presiunea atmosferică este geamănă celei de pe Terra. Dar chiar și așa, tot ai nevoie de unul. Ambientul extrem, aerul irespirabil și frigul, sunt alți prădători lipsiți de scrupule.

— Ciudat, a spus Valerov, încă aplecat asupra stârcului, analizând cadavrul extraterestru cu o curiozitate care pe mine mă depășea. Nu credeam că se aventurează atât de departe de cuib.

— Și la altitudinea asta, a completat Tanaka. Din câte știu, musculatura aripilor nu este adaptată ridicatului de la sol.

Știam la fel de bine. Stârcii se pricepeau să zboare la fel de mult pe cât se pricep găinile de pe Terra. Și totuși zburau. Valerov a stat un timp pe gânduri. A arătat înspre un punct îndepărtat. Domul unui criovulcan rupea linia anostă a orizontului.

— Cred că folosesc curenții generați de efluenții de *lavă* compusă din apă și amoniac, pentru a se ridica atât de mult. Poate că nu se aventurează ei în vârful celor mai mari, dar chiar și cu impulsul oferit de suflul unui criovulcan mai mic, în gravitația scăzută tot ar putea să atingă altitudini de invidiat.

— Asta nu justifică prezența unuia în deșert, i-a spus Loretto.

— Poate că s-a rătăcit sau e vreun alt cuib prin apropiere, a observat Tanaka. Pe care scannerele Stației Centrale nu l-au detectat.

Scannere care, la drept vorbind, din cauza atmosferei dense și opace, deveneau inutile când era vorba despre studiul amănunțit al suprafeței lui Titan. Drept dovadă, misiunea noastră ad-hoc. Valerov a mai stat o clipă pe gânduri, tot îngenuncheat, tot cercetând ceea ce ar fi trebuit să fie burta extraterestrului. În urma impactului, corpul suferise vătămări serioase. Era o masă de ruine ciudate și congelate. M-au surprins atenția exagerată față de cadavru și cunoștințele lui, dar dacă eram sincer cu mine, Valerov nu era singurul din echipă care poate că și-ar fi dorit, la un moment dat, în trecut, să aibă un alt viitor. Am ridicat din umeri și mi-am expus punctul de vedere, fără să mi-l fi cerut cineva în mod deosebit:

— Ca să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee, Valerov. Știu la fel de multe câte știi și tu.

A fost liniște și imediat după asta tustrei au râs pe înfundate. Detaliul nu m-a deranjat. Prejudecata făcea parte din meserie. Nu eram pentru prima dată etichetat cu inferioritatea celui care nu avea să fie niciodată mai mult decât un soi de gropar atipic. M-am întors către Barco. Am îngenuncheat, i-am îndepărtat casca cu atenție, l-am întors pe o parte și am introdus conectorul în mufa montată în incizia minusculă din ceafă. Conexiunea neurală a fost rapidă. EEG-ul a cules informația, iar interpretarea testamentului, după cum era de așteptat, a fost scurtă și la obiect: *Ah! Căcat!* Tot ceea ce mai apucase Barco să gândească în secunda

dinaintea impactului. Am încercat să-mi imaginez un discurs care s-ar fi potrivit unui dur precum Barco. N-am reușit. Am ridicat din umeri. Niciunul n-a vrut să afle detalii. Prea multe misiuni pe statul de plată și, probabil, martori ai prea multor camarazi morți de-a lungul anilor, ca să mai conteze încă unul. Am salvat amprenta audio, cu speranța că dacă aveam să scap cu zile de pe Titan și pe fișa lui Barco era trecut vreun nume al unei persoane de contact, aveam să le solicit colegilor ingineri să compună unul din alea lacrimogene. Dar totul rămânea la stadiul de dorință. Durii care fac parte din comandouri rareori mai au legături cu ceea ce reprezintă trecutul lor. Cei mai mulți ajung în trupele speciale împinși de mizeriile servite în mod obsedant de viață. Sufletul lor devine totuna cu o gaură albă de pe cerul întunecat și rece al cosmosului.

Am recuperat tot ceea ce era neavariat și ne putea fi util – armament, rezerve de hrană, kitul medical, drona – și am pornit înspre regiunea Xanadu. Greutatea nu era o problemă. În gravitația absurd de scăzută a satelitului am fi putut să cărăm ca niște asini.

Drumul n-a fost cine știe ce problemă. Cinci ore de mers în regim normal de-a lungul întinderilor nesfârșite de nisip vălurind, dunele pierzându-și progresiv din înălțime, ajungând până la dimensiunea unor movile ce nu depășeau mai mult de jumătate de metru. Chiar înainte de punctul de trecere, am făcut un ultim

popas. Am cuplat cartușele în portul universal al costumului și am sorbit lichidul vâscos și dulce care-mi amintea de gustul supei de pui, în vreme ce am ascultat șoaptele discrete ale vântului mareic. Deși se dovedesc un real spectacol, lacurile și mările de hidrocarburi nu erau pe lista obiectivelor noastre turistice. În afara faptului că găzduiesc cel puțin o duzină de specii ciudate de creaturi acvatice, au un grad de vâscozitate periculos pentru oricare dintre speciile neadaptate mediului. Pentru om, ar fi totuna cu înotatul într-o piscină plină cu iaurt. Neantrenați, mușchii ar ceda extenuați după numai câteva minute. Aterizarea noastră avusese loc în timpul verii. Cu o medie de –179 °C, temperatura era rezonabilă și termometrul arăta curba unei creșteri discrete. Titanul se dezmorțea după perioda de iarnă de 15 ani. Ceea ce nu era rău deloc. Dat fiind faptul că ciclul metanului este analogul ciclului apei pe Terra, ninsorile de metan din timpul sezonului rece ne-ar fi făcut misiunea cu mult mai dificilă.

După masa frugală, am fost gata de drum. Ne-am verificat armamentul. Desigur, armele convenționale nu sunt o opțiune pe Titan. În lipsa oxigenului, armele de foc devin inutile. Însă nici automatele cu proiectile de poliuretan nu sunt de neglijat. Un singur cartuș poate imobiliza o țintă de dimensiunea unui urs polar aflată în mișcare. La impact explodează într-o plasă din spumă lipicioasă, care l-ar face până și pe Spiderman să ridice o sprânceană.

Xanadu, chiar și cu toate formele ei de relief superbe ciuruite pe alocuri de cratere de impact de toate mărimile, cu aliniamente sinuoase care seamănă cu creste, fisuri cu adâncimi kilometrice, criovulcani sau munți cu vârfuri rebele care uneori depășesc 1500 de metri, tot nu avea aerul unui sejur turistic exotic.

Stăteam aliniați dinaintea faliei LZ-586-Q și eram pregătiți, tactic și psihic, să pornim dronele. Specialiștii FAC ne asiguraseră, chiar și una singură ar fi fost capabilă să cartografieze cavernele în proporție de 80%, înainte să fie detectată și distrusă de stârci. Ceea ce însemna că totalul celor cinci, pe care le aveam la dispoziție, pregătite dintr-o clipă în alta să fie puse în funcțiune, ne garanta succesul misiunii. Tot ceea ce trebuia să mai facem pe urmă era să ne cărăm cât mai rapid de-acolo, către zona de extracție. Loretto își asumase și sarcina activării dronei recuperate de la camaradul defunct, ceea ce avea să ne întârzie cu cel puțin douăzeci de secunde. Nu consideram asta un real handicap. Până aveau să se dumirească stârcii ce și cum îi lovise, preconizam că ar fi trebuit să fim la cel puțin doi sau trei kilometri distanță.

Nefiind complet familiarizat cu procedura necesară setării funcțiilor dronelor de recunoaștere, am reușit să o pun pe a mea în funcțiune cu o întârziere de zece secunde față de ceilalți. Nimic realmente problematic, deoarece din momentul în care mașinăria a zbârnâit și s-a înălțat cu un șuierat asurzitor, tot am mai numă-

rat cincisprezece secunde până când Loretto a izbutit să lanseze și cea de-a doua dronă. Inițial am presupus că mașinăriile au nevoie de un interval de timp de calibrare. Chestiuni fine care țin de topografiere. Puncte de orientare, sesiuni de recalibrare, știți voi, chestii de genul. Motiv pentru care, în loc să se arunce nemilos în hăul faliei, au continuat să oscileze împrejurul poziției noastre de parcă ar fi căutat un unghi strategic defensiv. Suspicios, m-am apropiat de Loretto, care-și pregătea automatul. L-am abordat:

— Ce facem? De ce nu plecăm?

Loretto și-a verificat încărcătoarele auxiliare. A armat și mi-a aruncat o privire calmă, pe un chip nemișcat și dur ca gheața dimprejur.

— Înainte să plecăm, trebuie să luăm un suvenir, mi-a spus.

— Un ce?

Un zâmbet ciudat i s-a lățit pe față, dinapoia vizierei. Dinspre falie, mai precis din interiorul ei, venea un sunet straniu, ca un clămpănit de copite. Se intensifica într-un ritm alarmant. M-am uitat înspre ceilalți, analizându-le chipurile. Acolo unde ar fi trebuit să stăruie surprinderea eșecului unui plan nerespectat, domnea încordarea specifică momentului în care conștientizezi că va fi una din confruntările acelea cu final dramatic. De partea cui avea să se instaleze dramatismul, asta nu era un mister.

— Ce naiba...

N-am mai apucat să-mi termin întrebarea, care oricum nu era adresată cuiva în mod special. Era doar nedumerirea și conștientizarea faptului că lucrurile căpătaseră o întorsătură pe care nu o anticipasem. Un strigăt de ajutor sugrumat de gravitatea momentului.

Primele cartușe au fost trase de drone. De la înălțimea de la care survolau zona aveau un câmp vizual de tragere mult mai amplu și mai eficace. Spuma se încolăcea cu o repeziciune uluitoare în jurul corpurilor agitate. Asta-i făcea pe stârci să se prăbușească înapoi în prăpastie sau să se zbată haotic pe stratul dur, înghețat. Împroșcau cu bucățele mărunte de rocă, rupte de vârfurile ascuțite ale picioarelor sucite în poziții absurde. Resturile de piatră pluteau prin aer cu o lentoare derutantă. Mâna îmi tremura pe patul armei. Am tras primul cartuș la nimereală. Evident, am ratat. Nu eram chiar străin de zonele de conflict, totuși una este să privești moartea dintr-un unghi neutru și cu totul altceva să stai cu privirea lipită de întunericul lucios ce dăinuie mistic și amenințător dinlăuntrul glugii. Camarazii mei se descurcau de minune, fiind susținuți de tirul perfect calculat al dronelor, imobilizau inamici cu zecile. Pentru o victimă a spumei poliuretanice sfârșitul nu apare în mod spontan, violent, ca în cazul armelor convenționale. El vine lent și chinuitor ca îngerul negru. Dacă nu ești recuperat și nu este neutralizată spuma, ceea ce în cazul stârcilor era prea puțin probabil să se întâmple, moartea survine

prin inaniție. Indiferent în ce mod avea să se sfârșească lupta, pentru că inamicii tot continuau să iasă din burta prăpastiei, chiar și pentru ei tot avea să fie genul acela de deznodământ pe care n-aveau să-l uite curând.

Am tras al doilea cartuș, care a explodat la impact. Firele cleioase s-au lipit de doi inamici simultan. Atacul lor s-a terminat într-o manieră comică, exact în felul în care ai încolăci o funie de picioarele cuiva în timp ce aleargă. Am făcut un pas mai în spate, apoi un salt, cu intenția de a avea o vedere de ansamblu. Stârcii continuau să apară de după buza tăioasă a faliei și nu anunțau că aveau să cedeze prea curând. Dronele îi mitraliau cu o precizie de invidiat. Camarazii aveau și ei aportul lor în ceea ce arăta ca un scenariu deloc promițător. Desigur, șansele noastre de izbândă erau acolo, dar atârnau de o pânză fină de păianjen. Muniția n-avea să țină la nesfârșit. N-am mai tras niciun cartuș, cu ideea că economia avea să dea roade. La un moment dat. Dacă aveam să-l apuc.

În timp ce-mi revizuiam opțiunile, s-a creat o breșă. Un strâc a trecut de linia de apărare și a ajuns în mijlocul nostru. Din poziția în care se afla, ar fi putut să atace pe oricine, dar din motive obiective a decis că eu eram o țintă numai bună. Am armat și, în afară de nodul în gât, am simțit și o moleșeală în articulații. Înainte ca eu să trag, una dintre drone a plonjat de la înălțime într-o manieră abruptă. A tras, spuma l-a învelit pe atacator din spate către față, lipindu-i-se de corp

într-un fel în care eliberarea părea doar un vis. Anticipând, Loretto a ordonat replierea. Toți, inclusiv dronele, s-au comportat de parcă ar fi lucrat după un plan bine stabilit. Pierdusem eu detalii pe timpul stagiului dinaintea misiunii? De ce nu erau surprinși? Era drept că în câteva sesiuni de simulare nu poți să le afli pe toate. Totuși...

Drona a agățat stârcul captiv cu un cârlig și l-a târât undeva, cu mult mai în spate. Valerov s-a rupt de grup și a pornit pe urmele dârei lăsată de prizonierul târât de dronă. Mi-a făcut un semn din mână – vino! Un moment am rămas locului, indecis, dar apoi l-am auzit pe Loretto, ordonându-mi:

— După el, a strigat. E un ordin!

Am plecat din loc într-o manieră mecanică, deloc convins de utilitatea mea. Ce naiba puneau la cale? L-am ajuns pe Valerov din urmă săltând ca un cangur și i-am spus, gâtuind cuvintele:

— Ce naiba se întâmplă?

Întrebarea a fost esența nebuloasei care-mi zăcea în minte. Pentru ce mă chemaseră? Mai avea într-o mică măsură vreun sens planul inițial? Dronele nu se apropiaseră la nici un metru de deschiderea faliei, ca să nu mai vorbim despre cartografierea tunelurilor. Recoltarea testamentelor mai era oare adevărata mea menire?

Apoi drona a făcut un viraj abrupt. Cârligul retractabil a șerpuit prin aer. Odată eliberat, stârcul imobilizat s-a rostogolit în gol, a ricoșat de cocoașa măruntă

a unui deal și s-a izbit de vârful unuia ceva mai înalt. O dantelă din bucăți de rocă a crescut prin aer. Extraterestrul s-a mai dus de-a dura câțiva metri și apoi s-a oprit. Valerov țopăia de zor ca un hopa-mitică, să-l ajungă din urmă. Am făcut la fel.

Când m-am apropiat, era în genunchi. Prizonierul se bălăngănea ușor dintr-o parte în alta, luptând zadarnic să evadeze. Trusa sanitară era deschisă pe jos, la o palmă de el. Spre surprinderea mea, dacă exteriorul kitului era standard, interiorul era o cu totul altă poveste. În locul rolelor de tifon, tuburilor cu gel cicatrizant sau a mini-injectomatelor cu tratament simptomatic, erau ustensile chirurgicale. Nu sunt un expert în instrumentar medical, dar cred că oricine ar fi putut să observe diferența de conținut. Bulversat, am continuat să privesc îngropat în tăcere. Mâinile lui Valerov au început să lucreze cu o pricepere ciudată, de invidiat. Pe fundal se auzeau zgomotele luptei, augmentate substanțial de distanță la care se consumau și de microfonul căștii. Cartușe pocnind la impact cu țintele, drone vâjâind prin aer, schimbându-și în mod strategic pozițiile.

Atât trunchiul stârcului, cât și gâtul, erau învelite cu solzi lucioși, de un cenușiu murdar. Valerov a făcut două incizii în fanta de îmbinare dintre doi solzi, cu ajutorul bisturiului autogen. Extraterestrul s-a zbătut și mai tare, dar nu s-a văitat. Sau poate că a făcut-o, dar n-a fost într-un registru detectabil. Valerov a fixat men-

ghina electrică și a deschis o poartă de intrare de dimensiunea unei felii de măr. La interacțiunea cu gerul, țesutul moale a trecut de la vinețiu la negru într-o clipă.

— Ce naiba faci? l-am întrebat.

Valerov a luat o pensă din trusă. Mi-a întins-o.

— Ține aici. Apoi, când îți cer, împinge cu forță.

Am luat pensa.

— Omule, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă?

— Hai! Mai repede, m-a atenționat. N-avem o veșnicie la dispoziție. Am apăsat cu vârful pensei în locul indicat. Pentru ce credeai că te-au abordat?

Ideea mi-a înflorit în minte ca un grăunte de porumb aruncat în ulei încins.

— Cine ești, de fapt?

Valerov s-a oprit un timp din ceea ce făcea. Prin viziera semitransparentă a căștii i-am văzut zâmbetul.

— Sunt medic. Specialist în xenobiologie. Presupun că ai auzit de programele de îmbunătățire genetică derulate de FAC. Am scuturat din cap. Auzisem de ARKA. Acum împinge – am împins cu vârful pensei. Ei bine, construim o bază de material genetic inedit, a reluat. Închipuie-ți. Un organ de orientare de douăzeci de ori mai performant decât cel al omului. Adio implanturi electronice banale. A înjurat și, folosind două instrumente, a smuls cu greutate un alt solz. O să-l clonăm în laboratoarele FAC și în câțiva ani o să-l folosim la scară industrială. Ochi de tenurian, ecolo-

cație care face sistemul delfinilor să pară primitiv, sistem osos meskalian, la fel de puternic ca diamantul. Soldatul viitorului e la un pas distanță.

Am strâns cu putere mânerul pensei.

— De ce naiba nu ai recoltat ce aveai nevoie din stârcul care l-a omorât pe Barco?

Valerov a mai scos doi solzi. Țesutul expus la ger, devenit negru, era acum de mărimea unei palme. Cu o răbdare maniacală, a tăiat adânc și precis, cu ajutorul bisturiului autogen. Stârcul s-a zbătut violent.

— Ține-l pe nenorocit, mi-a cerut. Trebuia operat pe viu. Din cauza asta n-am putut să fac nimic acolo. Avem la dispoziție cel mult zece minute. Așa că, ține-l naibii bine, dacă nu vrei să fi bătut drumul de pomană până aici.

Un timp, am ezitat, apoi l-am fixat cu ambele palme. Spre norocul meu, buzduganul natural era captiv într-o fâșie dublă de spumă. Abia dacă tremura. Să fi scăpat, mi-ar fi crăpat casca și craniul dintr-o singură lovitură.

— Pentru ce a trebuit să mai vin și eu?

Îmi era mai mult decât clar că nu mă aleseseră doar ca să colectez mesaje de adio. Necazul era că nu puteam să-mi dau seama de ce. Valerov m-a privit din nou, oferindu-mi zâmbetul lui de contrabandă.

— Tu ești planul de rezervă, a spus și s-a întors la operațiile lui chirurgicale.

— Planul de rezervă!?

M-a ignorat. S-a ridicat în picioare și și-a vârât mâna până aproape de cot în trupul zvârcolitor al stârcului. Durerea, în oricare registru s-ar fi manifestat ea, trebuie că era infernală. Extraterestrul, deși imobilizat, tremura precum un epileptic. Valerov s-a mișcat un timp ca și cum ar fi căutat o minge de ping-pong într-o ladă cu jucării. Când a găsit-o, a tras cu putere. În palma strânsă ținea ceva. Antebrațul costumului era plin de resturi de țesut și fluide congelate din cauza expunerii la ger. Mi-a spus răstit:

— Repede! Caută în raniță și dă-mi cutia criogenică.

M-am întors și am scrutat împrejurimile cu privirea, după raniță. Am găsit-o și i-am dat cutia. A depozitat organul recoltat și pe urmă s-a întors la trusă. Cu ajutorul bisturiului autogen a făcut o altă incizie, perpendicular. L-am urmărit cufundat în liniștea rece și confuză din mintea mea, perturbată ocazional de zgomotele îndepărtate ale luptei. M-am ridicat în picioare și am făcut un salt, ca să pot să văd dincolo de burta dealului. Dronele se învârteau prin aer și scuipau cartușe la foc automat. Loretto și Tanaka erau aproape lipiți unul de altul. Situația nu arăta prea bine. Balanța se înclinase dramatic înspre victoria stârcilor. Numărul atacatorilor crescuse în mod înfiorător. Timpul a început să-mi sufle în ceafă, batjocoritor – tic-tac, tic-tac, tic-tac! Tulburat, m-am întors la Valerov.

— Suntem gata de imersie, mi-a spus.

Ținea un aparat EEG care aducea în linii mari cu cel pe care-l foloseam eu. Însă, cu certitudine, era o vari-

antă îmbunătățită. Cutremurat, i-am spus de-a dreptul revoltat:

— Eu n-am pregătirea necesară pentru imersie într-o specie extraterestră.

A râs.

— Cine a zis că tu?

În timp ce mi-a vorbit și-a pregătit ustensilele. Abia mai apoi am observat că, în minutele în care eu căscasem gura analizând câmpul de luptă, el instalase un port cerebral în creierul stârcului. A continuat să-mi spună:

— Planul de rezervă, ai uitat? Aparatele noastre o să lucreze în serie. În timp ce eu o să fiu conectat, tu vei face o copie. Ai priceput? În cazul în care...

N-a mai continuat, de parcă i-ar fi fost frică. Am scuturat din cap. El a făcut legăturile.

— Când întrerup conexiunea?

— Te anunț eu, mi-a spus. Doar urmărește ecranul EEG-ului.

S-a întins pe spate, pe roca dură. Am luat conectorul. Degetele îmi tremurau. Era pentru prima dată când supravegheam o imersie psihică cu un extraterestru. Aveam gâtul uscat. I-am spus:

— N-avem prea mult timp la dispoziție. Situația nu arată prea bine acolo.

Mi-am înclinat capul pe-o parte, înspre locul conflictului.

— O să fiu rapid. Dă-i bice!

L-am conectat. Tuburile cu neon au pulsat în spatele sticlei ranforsate.

☆ ☆ ☆

Când am întrerupt conexiunea, lucrurile nu promiteau nimic strălucitor. Toată procedura n-a durat mai mult de zece minute, însă în clipa în care mi-am ridicat ochii de pe ecranul EEG-ului și l-am văzut pe Loretto țopăind, am știut că nu era a bună. Nici măcar nu s-a oprit, ci ne-a strigat din mers:

— Fugiți!

L-am ajutat pe Valerov să se ridice în capul oaselor. M-am uitat înspre Loretto. N-avea niciun gând să încetinească.

— Te descurci de unul singur? l-am întrebat.

A scuturat din cap – așa și așa! L-am apucat strâns de braț și am luat-o din loc, sugerându-i să încerce să mențină ritmul, ca să nu ne lovim unul de celălalt. La început a fost dificil, dar pe urmă ne-am sincronizat și totul părea că merge ca pe roate. Apoi am avut senzația că s-a desprins ceva din echipamentul lui Valerov și m-am întors instinctual, ca să mă asigur. Pur și simplu, mi s-a tăiat răsuflarea. Imaginea m-a lovit cu o forță aproape fizică. Erau cu mult mai în spatele nostru, dar într-un număr copleșitor. Cel puțin o sută de stârci veneau în urma noastră. Cu picioarele lor drepte și lungi și multe, făcute ca niște lonjeroane din

titan, izbeau solul cu o forță impresionantă. Schije de rocă săreau urmând o traiectorie lentă, aidoma unei explozii într-o difuzare încetinită. Când se aruncau în față, își foloseau aripile, care, în gravitația absurd de scăzută a Titanului, erau perfecte pentru planare. Câștigau teren văzând cu ochii.

Pe urmă, Valerov s-a împiedicat de un bolovan și l-am scăpat din prinsoare. S-a dus de-a rostogolul, fără să încerce vreo manevră de echilibrare. Am virat brusc în direcția în care continua să se ducă de-a dura pe suprafața neregulată, tapetată cu grohotiș. Am ajuns lângă el și, spre uimirea mea, costumul nu i se fisurase. La cât de ascuțite erau pietrele de-a lungul cărora se târâse, mi s-a părut un miracol c-a fost așa. M-am aplecat asupra lui. Chiar și prin viziera semitransparentă, puteam să-i văd perlele de transpirație de pe frunte. Când ajungeau la maturitate deplină, i se prelingeau în lungul tâmplelor și nasului.

— Nu mai pot, mi-a spus cu un glas atât de slab și de gâtuit de suflul oboselii, încât am crezut că avea să leșine dintr-o clipă într-alta. Pur și simplu, nu mai am puterea să mă mișc.

Energia consumată în timpul imersiei fusese colosală și își cerea tributul. Apoi am simțit presiunea pe umăr și ideea nebună, total realistă, de altfel, că extratereștrii ne ajunseseră din urmă, mi-a făcut sângele rece ca gheața. M-am întors pe o parte, fără să mai respir. Figura lui Loretto nu anunța lapte și miere.

— E inutil să murim toți, mi-a spus. Gândește-te cât ar fi de nefericit să se întâmple asta. Am vrut să-l întrerup, dar m-a oprit cu un gest ferm din mână. Uită-te la el, a continuat. Doctorul nu mai e în stare de nimic. E pur și simplu extenuat. Pentru o clipă, mi s-a părut că-l aud pe Valerov spunând ceva. M-am uitat înspre el. Într-adevăr, vorbea, dar numai pentru el, fiindcă nu puteam să pricep nimic din ce încerca să spună. Planul B, doctore, a mai spus Loretto și s-a uitat undeva departe, în spatele nostru, al meu și al doctorului. OK?

Valerov a scuturat din cap și a închis pleoapele.

— Ar fi trebuit să știu, am spus caustic. Ar fi trebuit să-mi spuneți.

Loretto a dat drumul automatului. A făcut o mișcare bruscă și în mâna lui a apărut lama unui cuțit de vânătoare. Chiar și în lumina zgârcită a soarelui de pe Titan mișcarea a fost realmente terifiantă. Am încremenit. O mișcare fulgerător de rapidă și, în lungul cracului drept, costumul s-a despicat. Am privit îngrozit procesul ca de pietrificare a chipului lui Valerov. Sărutul frigului l-a încremenit pe doctor ca pe o statuie. Am înghițit în sec. Eram următorul! M-am ridicat în picioare. Nu eram pregătit să mor, deși nimic din sfera logicului nu-mi spunea că avea să fie altfel.

— Mișcă-te mai repede! mi-a strigat Loretto răstit. Scanează-i mintea și fugi! Nu te oprești până nu ești în siguranță, la locul de extracție!

— Dar... L-ai ucis, am bâiguit.

— Niciun dar. Ar fi murit oricum. Și-a pus cuțitul înapoi în teacă. Gestul m-a mai liniștit un pic, dar n-a făcut minuni. Dacă nu scapă unul dintre noi, a reluat absent, am murit toți pentru nimic.

— Chiar și așa, i-am spus cu voce plată. Locul de extracție e la trei kilometri distanță. Mă vor ajunge din urmă.

— O să am eu grijă să nu se întâmple asta.

Oricât îmi doream să-l cred, știam că era un gest stupid. Avea să doboare cinci sau șase sau, la naiba, poate chiar douăzeci. Dar tot rămâneau prea mulți. Aveau să-l rupă în bucăți, iar eu eram următorul pe lista priorităților. Despre ce avans era vorba? Câteva zeci de secunde pe care puteau să le recupereze cu ușurință? Eram pierduți. Apoi, Loretto a scos la vedere două benzi explozive autoadezive. Și le-a lipit pe costum, în dreptul pieptului. Apoi au apărut și rezervele de oxigen care urmau să declanșeze explozia. Le-a activat. Peste luciul argintat al explozibilului, secundele au început să scadă dramatic și implacabil. Aveam la dispoziție două minute. La naiba! Chiar un minut și cincizeci și opt de secunde. M-am pus pe treabă. Loretto avea dreptate. Deși aveam copia de rezervă a imersiei, reflecțiile ulterioare ale doctorului puteau fi de mare folos.

☆ ☆ ☆

Când am decuplat conectorul, temporizatorul indica cincizeci și opt de secunde. Pe tot parcursul procedurii, Loretto asistase cufundat în tăcerea unui mim.

— E un schimb aproape perfect, mi-a spus și l-am privit nedumerit. Pleacă!

Vorbele lui Lorreto mi-au fugit mult timp prin minte. Eram tânăr, n-aș fi putut să pricep. Mai târziu am înțeles. Dacă fundația realității tale e crima, atunci pregătește-te să aduci ofrande succesului.

Și-a armat automatul și eu m-am uitat la el prin ceața regretului. M-a bătut cu palma pe umăr și mi-a întins cutia criogenică. În privirea văzută prin viziera semitransparentă, în loc de ferocitatea specifică durilor din comandouri, înfloriseră boboci de resemnare. Am luat-o din loc, câte un salt după altul, numărând descrescător secundele. Îmi luasem o marjă de eroare. Așa că în clipa în care am ajuns cu numărătoarea la zero, am mai apucat să fac un salt. A fost doar o idee de moment. Am desfăcut aripile membranoase ale costumului și m-am aruncat în față ca și cum aș fi sărit într-o piscină. Suflul exploziei a umflat membranele și m-a împins cu o viteză uluitoare. Am făcut eforturi ca să-mi mențin traiectoria stabilă, cu focul consumându-se dinapoia mea cu o forță nemaivăzută pe Titan. Fiecare denivelare sau piatră și-a lungit umbra diformă pe suprafața plină de grohotiș, care aluneca pe sub burta mea. Aș fi vrut să pot să mă întorc, să văd cum se consumă totul la o scară uluitoare în văpăile

albăstrui ale vaporilor de metan. Dar asta ar fi însemnat să fac niște manevre care nu doar că mi-ar fi încetinit avansul, ci m-ar fi pus în pericol. Așa că, tot timpul cât am planat, am savurat o răzbunare reală și dulce ca o zi de vacanță, imaginându-mi hoarda de stârci topită într-un mod grotesc și chinuitor de sărutul fierbinte al exploziei.

Prograda

de Florin Purluca

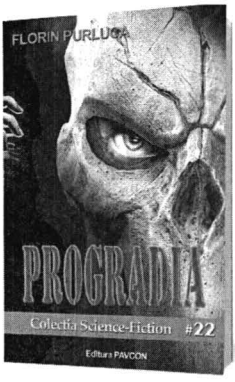

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te
înspăimântă cel mai tare!"

"În spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Şi avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai ști prea bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Prograda*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#22*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Nihil sine bacteria! 5

Tranzit 83

Poltergesit spațial 118

Un schimb aproape perfect 152

Dacă vă era dor de un SF cu idei uluitoare, cu acțiune trepidantă, cu nave spațiale, lupte cu extratereştri şi încleştări petrecute pe planete îndepărtate din Galaxie, volumul de povestiri pe care îl țineți acum în mână conține toate acestea – şi mai mult decât atât!

Construită pe o structură unitară, cu un fir narativ pe care îl veți regăsi în toate cele patru povestiri de mare întindere, cartea poate fi considerată, fără teama de a greşi, un roman modular. O experiență fascinantă marca Florin Purluca, cel mai apreciat tânăr scriitor al Noului Val al SF-ului românesc!

ISBN 978-606-9057-77-3

www.colectiasf.ro